

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Princeton University Library

32101 055575755

2559
.363
.346

Library of the

College of New Jersey.

Purchased in 167

12.4

XIV 881

12.1

8
6

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ÆSCHYL^{us}
PROMETHEUS VINCTUS.

BREVI COMMENTARIO INSTRUXIT

FREDERICUS A. PALEY, A.M.
COLL. DIV. JOH. CANT.

CANTABRIGIÆ :
APUD J. ET J. J. DEIGHTON.
TYPIS ACADEMICIS.
M.DCCC.XLVI.

PRÆFATIO.

PARUM novi, reconditi nihil, in hoc libello invenient nostræ Academiae Alumni, quorum præcipue usibus destinatus est. Neque enim illud egit Editor, ut subtiliter quidem, sed paucorum in utilitatem literatus a junioribus haberetur, sed hoc potius negotium sibi proposuit, ut celeberrimam pulcherrimamque Æschyli fabulam qua posset diligentia recensitam atque illustratam discentibus traderet. Restabant enim nonnulla, quæ post excussos Antiquitatis thesauros exhaustamque fere Criticorum artem ἀμαθέστερόν πως καὶ σαφέστερον exponi posse arbitraretur.

Adnotationes criticæ in Æschylum a summo Viro Gul. Dindorfio conscriptæ, et abhinc paucis annis Oxonii impressæ¹, gravissimum edendi onus editori exemerunt. Etenim non modo vet. librorum lectiones luculenter ac fideliter ab eo recensentur, sed ubique inter tantam varietatem quæ sit vera scriptura summo cum iudicio indicavit Vir egregius, monitis subinde lectoribus, ex diversis priorum editorum emendationibus quæ sibi præcipue in textum admittendæ videantur. A quo paucis tantum in locis equidem discedere ausus sum; quia nec difficilis nec admodum depravata est hæc fabula, effecitque jam magna moles commentariorum a clarissimo Episcopo Londinensi in notis ac glossario et ab aliis cumulata, ut et ille uberrimam eligendi materiam haberet, et in posterum ne conjectando quidem latum spatium pateret, cum nihil fere quod usquam

¹ Tomis duobus, M.DCCC.XLI.

2559
363
346
(RECAP)

ad tollenda librorum vitia probabiliter excogitatum sit prætermiserit Vir diligentissimus.

Sunt autem nonnulli, quibus ea præcipua laus esse videatur, nihil in edendo Æschylo novare¹, nihil conjectura corrigere, nihil ne fluxum quidem et plane labefactatum secundum linguæ et metri leges ex ingenio ad integritatem velle restituere. Incertæ omnino, inquiunt, sunt grammaticorum regulæ; absurdæ interdum, falsæ non parum sæpe; periculosa vero mutandi licentia, immoderata plerumque cupido, ridicula criticorum subtilitas. Hæc ego sæpissime et legi et audiui contra nimium emendandi studium cum quadam acerbitate objecta; sed tamen maximam partem ab iis, qui mediocri tantum linguæ et metrorum et artis criticæ scientia instructi corruptos codices propterea sequendos clamaverunt, quia corruptos esse non intellexerunt; qui emendandi necessitatem non perspexerunt, quia vitia in vulgatis latentia deprehendere non potuerunt. Sciunt harum rerum peritiores, in melicis Æschyli carminibus adeo accuratam semper esse antitheticam stropharum responsionem, ut qui metrorum rationem probe noverint, certissimum in iis indicium habeant, quo corrupta loca et discernere et simul corrigere possint. Quod quidem quo apertius fiat junioribus, quinque tantum exempla ex sexcentis infra apponemus.

In Theb. 773. libri omnes ἀναρπαξάνδραν exhibent. Versus antitheticus est ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν. Peccat ἀναρπαξάνδραν in metrum simul et in linguæ analogiam; siquidem Atticis ignota sunt vocabula ex verbo cum præpositione et substantivo composita, qualia ἀφάμαρτοεπής Hom. Il. III.

¹ Klausenium dico, Scholefieldium, et Wellauerum; quorum consilium in edendo Æschylo ut temere susceptum, ita haud feliciter absolutum mihi quidem videtur, tametsi scio alios longe aliter existimare.

215. Itaque præclare Hermannus τὰν ἀρπαξάνδραν restituit, etsi præclarius etiam, ut opinor, potuit τὰν ἀρπάξανδρον, Blomfieldium sequutus. Nego de veritate hujus conjecturæ dubitari debere; dubitaverunt tamen, et dubitabunt critici, sive codicum auctoritatem decantantes, seu facilitatem corruptelæ non satis agnoscentes.

Choeph. 635. vulgo :

προχαλκεύει δ' Αἷσα φασγανουργὸς,
τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν
αἱμάτων παλαιτέρων.

τείνει μύσος

χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἑρινύς.

In hoc loco duo versus, primus et quartus, antitheticis non ad amussim respondent, qui sunt

διανταίαν ὄξυπνευκὲς οὐτᾶ, et
τὸ πᾶν Διός.

Pro τείνει quidam libri τίνει præbuerunt. Sed quis, quæso, aut hoc aut illud tolerari posse putabit, qui tragicorum usum cognitum habeat? Sic scripsisse Æschylum certissimum est :

προχαλκεύει δ' Αἷσα φασγανουργός·
τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν,
αἱμάτων παλαιτέρων

τίνειν μύσος,

χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἑρινύς.

atque ita jam emendarunt Hermannus et Lachmannus. *Filium domum introducit Erinys, qui patris sui cædem ulciscatur.*

Eumen. 520.

ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ δίκαιος ὦν
οὐκ ἄνολβος ἔσται.

Versus antistrophicus hic est,

καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδέν, ἐν μέσῳ—

Unde præclare ἐκὼν δ' emendavit Wieselerus. Dubitat aliquis an recte id fecerit? Laudabimus eandem philosophorum sententiam ex Platone, Rep. II. §. 4. μηδένα ἐκόντα εἶναι δίκαιον, ἀλλ' ἀναγκαζόμενον.

Suppl. 680. corrupte libri:

προμαθεὺς εὐκοινομήτης ἀρχά.

Antistrophicus est

δαφνηφόροιςιν βουθύτοιςι τιμαῖς.

Unde vix aliud scribere potuit Æschylus quam

προμαθίας εὖ κοινομήτης ἀρχά.

magistratus consilium bene cum prudentia conjunctum habens.

Ibid. 627.

τὸν ἄχορον βοᾶν κτίσαι μάχλον Ἄρη,

cui cum non respondeat v. 636.

δυσπολέμητον, ὃν οὔτις ἂν δόμοις ἔχοι,

manifesto legendum est

ἀπόλεμον, τὸν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι,

nam nihil est δυσπολέμητον nisi glossema ad v. ἀπόλεμον ascriptum. Confer Cho. 48.

Præterea quum satis compertum sit, permultas scripturæ et dialecti varietates, inepta sæpe metrorum supplementa¹, pravæ verborum formas, et cetera ejusdem generis, a librariis veritatem rei ignorantibus, et pleraque pro suo arbitrio rescribentibus, in codices suos inlata esse; de quibus nemini probe scire contingit, nisi qui veterum

¹ Vide Ag. 462. 448. ubi senarium conficere conati sunt grammatici, θεοὶ κελαίναί δ' [οὖν] Ἑρινύες χρόνῳ. ibid. 1311. Hermann. ad Œd. Tyr. 1202.

librorum lectiones diligentissime contulerit; graviter profecto falluntur, qui non animadvertentes ulcus in vulgatis inveteratum, oblatam medicinam temere et inconsiderate aversantur, et illud sanissimum judicant, quod utique, ut ex antiquissimis libris enotatum, iccirco antiquissimum esse præsumunt.

Ex more recitandi memoriter quæ præcipue tragicorum loca veteribus placebant², vel fortasse propter redactas toties in scenam Æschyli fabulas, illud evenisse putamus, (quod quibusdam mirum videri potest,) ut quædam lectiones, quas incuria transcribentium non videatur invexisse, in nonnullis libris reperiantur, aut saltem in margine commemorentur³. Hujusmodi sunt ἄριστος pro δίκαιος Theb. 588. ἀντηρέτας pro ἀντιστάτας Theb. 512. τόπῳ pro πάγῳ Prom. 20. τύχης pro τέχνης ib. 87. οὔδρομαι pro αἰσχύνομαι ib. 660. ἀναρχον pro ἀνανδρον Pers. 300. ἐξημείψατο pro ἀντημείψατο Prom. 231. λόγους pro λιτάς Theb. 622. λόγῳ pro χρόνῳ Pers. 709. εὐθετον pro εὐκυκλον Theb. 639. διδάσκαλος pro κατήγορος Theb. 434. Alia ex grammaticorum glossis sive commentariis interlinearibus invecta germanam vocem expulerunt; unde factum est ut futillissimæ lectiones ἐφεζομένη pro ἐφημένη Eum. 424. τυράννων pro κοιράνων Ag. 532. δίκας pro καὶ χερὶ ib. 111. τυραννοῦντ' pro κοιρανοῦντ' Prom. 979. ἀνίασι pro αἰκίασι ib. 93. τᾶριστα pro τὰ λῶστα ib. 212. λόγῳ pro μύθῳ ib. 513. δόμους pro γενεάν Theb. 943. φύλῳ pro γένει ib. 175. hodie compareant, quæ quia metrum plerumque pessumdent, fieri vix potest quin casu vel negligentia potius quam ex corrigendi studio intrusa sint. Interdum

² Vide Schol. ad Arist. Nubb. 1367.

³ Exemplo esse potest locus laudatissimus Theb. 588—90. ubi insigniter variatur in δίκαιος pro ἄριστος, αὔλακα pro ἄλοκα, ἀφ' ἧς pro ἐξ ἧς. Ita ψυχῆς pro ὀργῆς Prom. 386.

etiam et verba (ut Theb. 718. 877.) et versus irrepserunt, qui tamen plerumque acri animorum intentione a genuinis dignosci possunt. Plures ego hujusmodi in mea editione ejiciendos indicavi: Suppl. 190. 303. (addendus erat v. 442.) Prom. 854. Cho. 62. 573. 959. Eum. 811. Pers. 322—4. ib. 331—2. Theb. 264—6. ib. 682. 801.

Et hæc quidem hactenus. Sed in diversis verborum formis et dialectis potissimum inter se discrepare solent librarii, qui nunc *ἀεί* (Prom. 26.) nunc *αἰεί* (ib. 42.) exhibent; qui *μῦν* et *νῦν*, *-ης* et *-ας*, *-ῆσι* et *-αῖσι*, *-ῆν* et *-αν*, confundunt; qui Epica cum Atticis, Attica cum Ionicis et Doricis frequentissime permiscent. Quæ quidem varietates plerumque omnium difficillimæ sunt, in quibus hodie versetur criticorum sagacitas; siquidem minima, vel potius nulla est in his rebus librorum auctoritas, cum satis constet non ex ultima eas antiquitate servatas esse, sed ex libriorum vel grammaticorum sive licentia sive arbitrio profluxisse.

Itaque hoc equidem persuasum habeo, permulta loca rectius quam in MSS. leguntur daturos fuisse quosdam editores, si veteris Atticismi proprietates et metrorum rationes satis accurate perpensas habuissent; quas nunc vel paullo incuriosius percurrentes, vel saltem laxissime interpretantes, et cæco codicum suorum amore abrepti, permulta in libris suis reliquerunt, quæ accuratior harum rerum intelligentia stare non posse demonstravisset.

Ceterum communis doctorum virorum opinio fuit, propensior in Ionicam sive potius Epicam dialectum fuisse Æschylum, apertum illum Homeri imitatore, et antiquioris linguæ acerrimum sectatorem. De qua re quoniam hodieque maxima lis est inter criticos, Epica nunc cum Dindorfio ejicientes, nunc sedulo etiam ex paucioribus libris cum Wellauero reponentes, breviter de hac quæstione nobis

disputare licebit, si forte certum aliquid ex diversissimis sententiis reperire possimus.

Duo erant potissimum librariorum genera, sive potius duæ scholæ, quorum altera Homerica lectione imbuta Epicorum propria serioribus poetis infercire non dubitabat, altera Atticæ dictionis amantissima Epicas formas tantum non barbaras esse putabat, et summo ubique cum studio ad vulgarem Atticismum mutando accommodabat. Hos igitur *Atticistas*, illos *Hellenistas* vocemus. Factum autem esse videtur, quantum hodie judicare possumus ex vestigiis variarum lectionum apud codices repertarum, ut serioribus demum sæculis librarii, utra forma verior esset non dijudicantes, ex suo arbitrio nunc hanc, nunc illam prætulerint; Doricas autem terminationes præcipue ex melicis expulerint, utpote nec Epicæ nec Atticæ orationi satis convenientes. Jam semper in codicis alicujus auctoritate æstimanda, sicubi de incerta lectione disceptatur, illud primum observandum est, utrorum ex officina librariorum exivisse putandus sit: si enim transcripsit Hellenista, eo cautius agendum erit, ne temere omnes quos exhibeat Hellenismos amplectamur. Jam si ἐδρης Prom. 209. πολεύμεναι v. 663. Ἰναχείης v. 606. ὀλιγοδρανίην v. 557. ἀμπλακίης v. 574. γαμφηλῆσι v. 363. ac plura ejus generis in quovis libro constanter scripta reperias, fortasse haud inepte putaveris eas formas inde ab ipsius poetæ temporibus religiose ex optimo archetypo servatas esse; quasi Ionicæ dictionis amator Æschylus vel senariis suis indulserit licentiam, quam reliqui Tragici sibi minus concessam habuerint. Sed magis dubia statim visa est ejusdem codicis auctoritas, si ἐλαεινὸς in v. 254. plane contra metri leges exhibeat; ea enim scriptura fidem facit, reliquos etiam Ionismos non ex Æschylo descendisse, nec temere pro genuinis esse admittebdos. Eaque dubitatio vehementius animum subit, si

has ipsas voces Attice inflexas in alio codice inveneris, alias autem hic Ionice, quæ ibi Attice scriptæ exstabant. Non nego quidem, subtiliorem videri quæstionem, si insolentem formam unanimi consensu tueantur codices, ut Doricam *γαθούση* in senario Cho. 759. quæ fieri sane possit ut genuina sit; sed ne hoc quidem pro certo habendum; et talia appposito obelo potius notaverim, quam aut contra omnes libros correxerim, aut ut plane vera lectori commendare velim.

Epicas verborum formas dilexisse Æschylum, et plurima etiam ex ipso Homero in suos usus convertisse, notissimum est. Hoc enim ejus studium nulla librorum discrepantia deleri potuit. Hujusmodi licentiæ (quæ saltem licentia in Attico poeta habenda sit) quædam exempla operæ pretium erit adduxisse. Ac nonnullorum verborum scripturam, ut *αιεῖ, αἰετός, ἐλαία*, quæ severior Atticorum oratio *ἀεῖ, ἀετός, ἐλάα* efferebat, uti nunc ex antiquis Marmoribus satis compertum est, in medio relinquentes alia paullo diversi generis excitemus, quæ a vulgari Atticorum poetarum sermone paullo longius discedunt.

I. Epica: *ὁμοίαν* (sic enim ex metri indicio certissime restituit Klausenius, cum ex libris delevisset Atticistæ) Suppl. 430. *τοὶ* pro *ἐκείνοι* Pers. 426. *ἐγὼν* Pers. 915. *βελέεσσιν* ib. 1003. *ἔσσεται* ib. 124. *οἶω* pro *οἴομαι* Prom. 196. *τεοῖσι* ib. 168. *τεὰν* Theb. 102. *κελαινός* passim; *πάγχυ* Theb. 638. *ὑμμε* Eum. 590. *ἄμμι* Theb. 144. *πέπεισθι* ib. 569. *Ἄρης* prima producta passim; (vide ad Theb. 125. Hom. Il. III. 128.) *νέφεσσι* Suppl. 760. (postulante metro); *μερόπεσσι* ib. 84. *φυγάδεσσιν* ib. 1026. *διπλάκεσσιν* Pers. 279. omissum sæpe augmentum, de quo vide ad Pers. 315. articulus et pro relativo, Theb. 37. Suppl. 515. et pro *οὗτος* vel potius *ἐκείνος* usurpatus, Ag. 7. Suppl. 433. 1032. Eum. 132. Theb. 380. 974. *ἔσκειν* pro

ἦν Pers. 658. κλαίεσκον pro ἔκλαιον Frag. 285. ὅστε pro ὅς, πρωτὶ Theb. 337. κεν Cho. 582. si recte ego eum locum interpretatus sum; ἴσον pro ἴσον Frag. 200. et haud semel in compositis. κατέκτα Frag. 208. ἄσαι pro βλάψαι Frag. 420. (Cf. Od. xi. 61.) ἔθεν Suppl. 64. πολεῖ pro πολλῶ ibid. 725. πτόλις et πτόλεμος Suppl. 77. ποτὶ πτόλιν Eum. 79. οὐλομένας Prom. 405. ἀπαράμυθον Prom. 193. ἀθάνατον Frag. 178. κραδία Prom. 900. παρ pro παρὰ Eum. 220. et in compositis, ut πάρβατος, παρβαίνω. Αοριστα κτάμενος et χύμενος Cho. 793. Eum. 253. εὐρυπόροιο Pers. 111. ποταμοῖο ib. 860. κἄλός Frag. 308. ἔνθα pro ἐνταῦθα Suppl. 33. πόντονδε ib.

II. Ionica: ἐκτμημένοι Prom. 814. Ἀτδης ib. 158. ὑπείροχον ib. 436. (sed dubia lectio) ἐξεκείνωσεν Pers. 757. ἐποδάκει pro ἐφωδάκει ib. 658. μουνῶπα Prom. 823. νούσων Suppl. 666. λελημμένης Ag. 849. εἰσοιχνεύσιν Prom. 122. πωλεῦμεναι ib. 663. θρεῦμαι Theb. 78. στεῦνται Pers. 49. παιῶν pro παιὰν Cho. 335. Ag. 1219. παιωνίζειν Theb. 257. præcipue autem hoc cernitur in solutis syllabis, προοίμιον pro φροίμιον Prom. 741. ἀπρόοπτον ib. 1095. ῥέεθρον Pers. 499. ποθέουσαι ib. 544. τρομέονται ib. 64. καλέω Ag. 144. Τρωΐας ib. 132. διπλόοι Frag. 30. διάπλοον Pers. 384. τέλεα pro τέλη Suppl. 115. et fortasse (licet per synizesin pronuntiandum,) πορφυρέα Pers. 319. κυάνεον ib. 83. Sic Τηρείας Suppl. 58. εὐρέϊος ib. 849. Ἀτρεΐδας Ag. 122. ἀρείων Theb. 114. αἰστός, αἰκης, ἀκόντων pro ἀκόντων Suppl. 39. νόον pro νοῦν Prom. 169. ἐπιβώντων Suppl. 674. ἐπιβῶ Pers. 1033. ἐχθαιροίατο Suppl. 734. διδοῖ pro δίδωσι ib. 987. ἐκσωζοίατο Pers. 453. δεδόκηκεν pro δέδοκται Eum. 299. κοεῖν et κοινεῖν Suppl. 110. 154. (si recte emendavimus.) πολιήταις Pers. 557.

III. Æolica: πεδάρσιοι Prom. 277. 729. πεδαίχμιοι Cho.

587. πεδάμεροι *ibid.* πεδοίκον χελιδόνος *Frag.* 45. ὀράνιος *Suppl.* 787. (quam formam et hic et *Æd. Col.* 1466. restituit Dindorfius, postulante metro; confer βόλομαι pro βούλομαι *Od.* xvi. 387. ἐβολλόμαν *Theocr.* xxx. pro ἐβουλόμην.) κάρζα pro καρδιά *idem ex conjectura*, sed audaciori quidem illa, *Theb.* 277. et *Suppl.* 68. ἐπίφορος, ut mihi scribendum videtur propter metrum, quod nullo alio modo sanari potest, *Cho.* 797. *Eum.* 354. collato αἰόλον ὄπφιν *Hom. Il.* xii. 208. πιπφαύσκων x. 502. σφετεριζόμενος *Suppl.* 38. δίφνιος pro διφνῆς *Ag.* 1444. corrigente Hermannō. κακκυνηγέτις pro κατακκυνηγέτις *Eum.* 222. modo vera lectio.

IV. Dorica: γαθούση *Cho.* 759. πέδοι, ἄρμοι, *Prom.* 633. καρανιστήρ *Eum.* 177. καρανοῦται *Cho.* 519. Παρνασοῦ (ut quidam volunt) *Eum.* 11. Παρνασίδα *Cho.* 554. εὐνάτειρα *Pers.* 159. confer v. 161. μάσων pro μακρότερος *Prom.* 650. πῶ *Ag.* 1484. μακιστήρ a μήκιστος *Pers.* 694. *Suppl.* 460. Μάκιστος *Ag.* 280. βαλόν *Cho.* 562. δᾶος pro δῆιος *passim*; αὐτόθακτος *Frag.* 360. δᾶ pro γῆ *Eum.* 836. δᾶπεδον *Prom.* 845. *Cho.* 784. μᾶ pro μῆτερ *Suppl.* 830. λοχαγέτης, ἐβδομαγέτης, γάμορος, γάποτος, γάπωνος, Ἀθάνα, quæ Atticis satis usitata sunt. Nec omittendum est, pluribus in locis, etiam in senariis versibus, Doricas formas in quibusdam libris, præsertim in *ed. Aldina*, hodie exstare, quarum exempla longius fuerit exscribere.

Videbis, Lector, haud pauca eorum quæ modo apposuimus, ex virorum doctorum conjectura jam *Æschylo* esse restituta, cum e *codd. MSS.* ab Atticistis fuissent deleta: id quod cavendum esse docet, ne propter metrorum incuriam vel ignorantiam corrupta pro genuinis tueamur.

Ionica scripsisse *Æschylum*, Atticorum scriptorum prope vetustissimum, inde colligere liceret, vel si ejus poetæ reliquias non haberemus, quod antiquissima Atti-

corum lingua plane cum Ionica dialecto congruebat¹. Idem etiam diserte testari videtur Athenæus, XIII. p. 573. b. (Vide Frag. 311.) Ἰωνικὴν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλον, quæ sive ipsius poetæ verba sunt

Ἰωνικὴν ῥῆσιν τιν' ἐκτείνας,

sive Athenæi, non aliter interpretari licet, quam Ionica dialecto usum esse poetam. Nec illud ingratum fuisse Atheniensibus, ipsis Ionica gente oriundis, facile credendum est. Nam et ipsi non pauca ex Ionica lingua adservarunt, ut ξείνος, μῦθος, etc. et futura verborum tempora δοκήσω pro δόξω, τυπτήσω pro τύψω, παιήσω, βαλλήσω, κλαιήσω, et satis familiarem in quotidiano sermone fuisse hanc dialectum admodum probabile est. Sic apud Arist. Pac. 45. homo in theatro sedens Ionice loquitur:

κᾶτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ

Ἰωνικός τις φησι παρακαθήμενος,

Δοκέω μὲν, εἰς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίσσεται,

ὥς κείνος ἀναιδέως σπατίλην ἐσθίει.

Itaque magna inter veterem Atticam et Epicam sive Ionicam dialectum intercessit affinitas. In multis etiam voculis nunc hanc, nunc illam formam usurpabant, ut in una eademque Inscriptione σὺν et ξὺν reperiuntur². Quod autem ad contrahendas syllabas attinet, manifestum est, synizesin antiquiorem fuisse quam crasin vel contractionem, ut apud Homerum φοινικέοντι pronuntiabatur quidem, etsi non scribitur, φοινικούντι, ἔαρι πολεῖν valet ἦρι πολεῖν Hes. Opp. 462. Difficile est dicere, quo tempore hic scribendi mos primum invaluerit, ut nesciamus annón recte κνάνεον et πορφυρέα Pers. 83. 319. pro κνάνουν et πορφυρᾷ exhi-

¹ Blomf. ad Prom. 122. in Glossario.

² Vide Rose, Inscript. Græc. p. 123. et Prolegg. xlviii.

beant libri¹. Articulus cum nomine primum coaluisse videtur, ut TANTPON pro TO ANTPON Inscriptio apud *Athens and Attica*, p. 203. TOPMOKPATEOS pro TOY 'EPMOKPATOYΣ Inscriptio Sigea apud ROSE, p. 1. HAΔEΛΦOI pro οἱ ἀδελφοὶ ibid p. 13.

Medius igitur quodammodo inter Epicos, et Atticos tragœdiæ scriptores, lingua utebatur Æschylus ex utroque genere liberius temperata: unde materiam et argumentum habebant et Hellenistæ et Atticistæ, quo poetæ verba ad suam uterque sententiam depravarent. Vestigia hujus mutationis passim in libris reperiuntur. Sic ab Hellenistis profecta videntur ἐλσινὸς Prom. 254. θῶκος fortasse pro θᾶκος ib. 850. ἔδρης ib. 209. ἑκατογκάρηνος 361. (confer Hesiod. Theog. 312.) παρήορος pro παράορος, quod servavit Mediceus, ib. 371. νηὸς pro ναὸς Theb. 62. νήιοι Suppl. 699. πρηγμάτων Cho. 238. Ἄρεος pro Ἄρεως Theb. 64. et sexcenta id genus. Contra autem nonnulla sunt quæ pari ratione Atticistis deberi multo etiam manifestius est. Hujusmodi sunt συμπράττειν ib. 302. πυρράν Pers. 302. ἄττα Prom. 1092. πόλεως pro πόλεος Theb. 167. Ple-risque etiam in locis dativus in -εσσι ab Atticistis deletus est, etsi nobis hodie satis certo indicio fuit metrum ubi is restituendus sit, e.g. Suppl. 760. 1026. Pers. 1003. τείχεσσι autem libri habent Cho. 356. ubi metrum τείχεσι desiderat, et similiter in pluribus locis peccatur.

Quæ quum ita se habeant, nec a certis librorum testimoniis quæstio ad liquidum perducì posse videatur, magnopere in eo laboramus, rectene an secus factum sit, quod

¹ *Synizesin* permulta patiuntur verba, quorum ea natura est, ut *contrahi* non possint, ut apud Atticos θεός, νεός, καρδιά, πολεως etc. Sic Hom. Od. ix. 283. νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Hes. Opp. 5. ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Postea vero, ubicunque id fieri potuit, duas syllabas in unam cogeabant Attici, ut ἥρι pro ἔαρι scribendo.

plerumque Ionicum γινώσκω, γίνομαι, συμφορὰ pro ξυμφορὰ, et similia, -ησι pro -αισι, γνώση pro γνώσει, etc. in libris scripta reperiuntur. Redegerunt quidem hæc omnia editores ad severas vetustioris Atticismi asperitates; sed interdum non sine quadam duritie, quam vulgata scriptura evitare potuit. Quid enim statuamus de Cho. 208?

ΗΛ. καὶ τίνα σύνοισθ' μοι καλουμένη βροτῶν;

ΟΡ. σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.

Num altero versu σύνοισθα ob metrum stare sinamus, altero ξύνοιδ' scribamus? Ita quidem Pors. Blomf. Dind. contra libros; sed paullo accuratius quod ad responsum se habet σύνοιδ'. Utramque literam adhibuisse poetam certum est ex metri indicio, ut ὁ ξυναμπέχεις Prom. 529. sed ἴσθι συναλγῶ ib. 296. Utramque etiam Atticos sine ullo discrimine adhibuisse ex vett. Marmoribus compertum est.

Profecto difficillimum est, cum poetas scenicos ex Alexandrinorum grammaticorum recensione castigatos hodie habeamus², ipsius Æschyli manum, remota malæ istius industriæ nebula, a posteriorum additamentis dignoscere ac vindicare. Si enim casu aliquo, et dextro Hercule, marmor nostris temporibus effossum integram Æschyli fabulam, vivente ipso exaratam, exhiberet, fortasse satis largam ridendi materiem haberemus, cum plane intellecta esset nostrorum librorum depravatio, nostrorum etiam hominum hallucinatio. Plurima etiam, ut opinari licet, nostris lexicis addenda essent vocabula. Quid enim, si duce metro, aut vett. grammaticorum aliquo indicante, pauca etiam nunc reducere potuimus, qualia sunt ἀφνίδιος Prom. 698. ποτᾶνιος Theb. 228. δοκαὶ (pro δόξαι) Ag.

² Vide Blomf. Præf. ad Sept. Cont. Theb. p. x.

411. *λάπη* Eum. 365. *πυκῆεις* Cho. 378. *μελλῶ* Ag. 1327. *λέχαιος* Theb. 281? Lateant necesse est plurima ejusdem generis; plures etiam versos omissos supplere, interpolatos ejicere, possemus, per quos adeo incerta nobis fit nobilissimorum carminum interpretatio. Nonnulla denique læti inveniremus, quæ a vet. scriptoribus ex Æschyli fabulis hodie exstantibus memorata, nusquam tamen in iis leguntur¹.

Tironibus fortasse utile fuerit indicavisse rationem scribendi, ab hodierna diversissimam, qua ipsa Æschyli verba primo edita sunt. Ita igitur secundum veterum Inscriptionum fidem initium hujus fabulæ exprimendum putamus, ipsarum tamen literarum formis, et verborum intervallis aliter atque olim constitutis.

ΧΘΟΝΟΣ ΜΕΝ ΕΣ ΤΕΛΟΡΟΝ ΗΕΚΑΜΕΝ ΠΕΔΟΝ
ΣΚΥΘΕΝ ΕΣ ΟΙΜΟΝ ΑΒΑΤΟΝ ΕΙΣ ΕΡΕΜΙΑΝ :
ΗΕΦΑΙΣΤΕ ΣΟΙ ΔΕ ΧΡΕΙ ΜΕΛΕΙΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ
ΗΑΣ ΣΟΙ ΠΑΤΕΡ ΕΦΕΙΤΟ : ΤΟΝΔΕ ΠΡΟΣ ΠΕΤΡΑΙΣ
ΗΥΦΣΕΛΟΚΡΕΜΝΟΙΣ ΤΟΝ ΛΕΟΡΓΟΝ ΟΧΜΑΣΑΙ
ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΝ ΔΕΣΜΟΝ ΕΝ ΑΡΕΚΤΟΙΣ ΠΕΔΑΙΣ.

Rursus, vv. 751—757.

ΕΣΤΑΙ ΔΕ ΘΝΕΤΟΙΣ ΕΙΣ ΑΕΙ ΛΟΓΟΣ ΜΕΓΑΣ
ΤΕΣ ΣΕΣ ΠΟΡΕΙΑΣ : ΒΟΣΠΟΡΟΣ Δ ΕΠΟΝΥΜΟΣ
ΚΕΚΛΕΣΣΕΤΑΙ : ΛΙΠΟΣΑ Δ ΕΥΡΟΠΕΣ ΠΕΔΟΝ
ΕΠΕΙΡΟΝ ΗΕΧΣΕΙΣ ΑΣΙΔ : ΑΡ ΗΥΜΙΝ ΔΟΚΕΙ
ΗΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΣ ΤΑ ΠΑΝΘ ΗΟΜΟΣ
ΒΙΑΙΟΣ ΕΙΝΑΙ : ΤΕΙΔΕ ΓΑΡ ΘΝΕΤΕΙ ΘΕΟΣ
ΧΡΕΙΞΔΟΝ ΜΙΓΕΝΑΙ ΤΑΣΔ ΕΠΕΡΙΦΣΕΝ ΠΛΑΝΑΣ :

¹ Vide Blomf. Præf. ad Pers. p. xxxi. Nos in Præf. ad Suppl. p. ix. et ad Prom. v. 810.

Ibid. vv. 174 seqq.

E MEN ET EMO ΚΑΙΠΕΡ ΚΡΑΤΕΡΑΙΣ
ΕΓ² ΓΥΟΠΕΔΑΙΣ ΑΙΚΙΉΟΜΕΝΟ
ΧΡΕΙΑΝ ΗΕΧΣΕΙ ΜΑΚΑΡΟΜ³ ΠΡΥΤΑΝΙΣ
ΔΕΙΧΣΑΙ ΤΟ ΝΕΟΜ³ ΒΟΥΛΕΥΜ ΗΥΦ ΗΟΤΟ
ΣΚΕΠΤΡΟΝ ΤΙΜΑΣ Τ ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ:
ΚΑΙ Μ ΟΥΤΙ ΜΕΛΙΓΛΟΣΣΟΙΣ ΠΕΙΘΟΣ
ΕΠΑΟΙΔΑΙΣΙΝ ΘΕΛΑΧΣΕΙ: ΣΤΕΡΕΑΣ Τ
ΟΥΠΟΤ ΑΠΕΙΛΑΣ ΠΤΕΧΣΑΣ ΤΟΔ ΕΓΟ
ΚΑΤΑΜΕΝΥΣΟ ΠΡΙΝ ΑΝ ΕΧΣ ΑΓΡΙΟΝ
ΔΕΣΜΟΝ ΧΑΛΑΣΕΙ ΠΟΙΝΑΣ ΤΕ ΤΙΝΕΙΝ
ΤΕΣΔ ΑΙΚΙΑΣ ΕΘΕΛΕΣΕΙ.

Manifestum est igitur, seniorum arbitrio factum esse, ut vel πέδῳ vel πέδοι, γαμφηλῆσι vel γαμφηλαῖσι, γνώση vel γνώσει, scriberent, et nihil omnino probare nostrorum librorum auctoritatem, ubi de hisce rebus habeatur quæstio. Nam non nisi unam eandemque terminationem Æschyli temporibus noverunt hæ voces. Idem de στυγὸς et στύγους Cho. 523. ἡμιστροφῶ et ἡμιστρόφου ib. 1011. αἰδεσθεῖς et αἰδεσθῆς Ag. 910. et permultis aliis locis, hodie in suspicionem propter diversitatem scripturæ vocatis, dicendum est. Sic ἐρώμεθα et ἐρούμεθα Ag. 1631. αἰματώμεθα et ἡματώμεθα ib. 1634. αἰτούμεσθα et ἡτούμεσθα Prom. 840. ἐπεύρω et ἐπηύρου, ib. 28, nulla scripturæ diversitate olim inter se distingui potuerunt.

Quædam autem loca si ex Homero adumbravit Æschylus, interdum etiam ipsissima poetæ verba mutuatus esse

² Rose, Inscript. Græc. p. xliii.

³ Ibid. p. xlv. Hinc perantiqua videtur lectio in uno cod. memorata, Prom. 450. τ' ἀμβροτοῖς pro τὰν βροτοῖς, i. e. ΤΑΜ ΒΡΟΤΟΙΣ, et ἐμβροτοῖς pro ἐν βροτοῖς Cho. 52. Contra ἐμπύροισι in ἐν πυροῖσι corruptum Cho. 476. Sed ξὺν πολίταις in ξυμπολίταις Theb. 601. Ex eadem causa excidit ἐν Cho. 935. ubi ἔθιγε δὲ μάχα ex ἔθιγε δ' ἐμμάχα, pro ἐν μάχα, depravatum est.

videtur, quasi epicum colorem carminibus suis obducere voluerit. Sic εἰσοιχνεύσιν Prom. 122. ex Od. i. 120. πω-
λεύμεναι ib. 663. βροτολοιγὸς Ἄρης Suppl. 651. νυκτὸς
ἀμολγὸν Frag. 64. Ἄϊδα προιάψαι Theb. 310. et vide plura
in Præfatione ad Supplices, p. xii. Sæpius autem respexit
quidem, sed non plane imitatus est Homerum; quod ic-
circo tenendum est, quia ad interpretationem potius quam
ad orthographiam spectat. Sic (ut ex una tantum fabula
exempla capiamus) versus paullo obscurior de Aquilæ pul-
lis apud Cho. 242,

οὐ γὰρ ἐντελὴς

θήραν πατρώαν προσφέρειν σκηνήμασιν,

ex Hom. II. XII. 219. leviter immutatus esse videtur :

αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
φοινήμεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ζών' ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.

unde vertendum esse apparet: *neque enim prædam* (sc.
serpentem) *a patre captam et omissam ad nidum usque*
perferre potuit, i.e. ἐτέλεσε προσφέρων. Similiter Cho. 337.

εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ—κατηναρίσθης.

λιπὼν ἂν εὐκλειαν ἐν δόμοισιν

τέκνων τ' ἐν κελεύθοις

ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας,

πολύχωστον ἂν εἶχες

τάφον διαποντίου γᾶς,

δώμασιν εὐφόρητον.

ex Od. i. 237—40. sumptum esse patet:

ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὦδ' ἀκαχοίμην,

εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,

ἢ ἐφίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.

τῷ κεν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Πανάχαιοι,

ἠδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.

Ibid. v. 864.

γυναικείους πύλας

μοχλοῖς χαλᾶτε, καὶ μάλ' ἡβώντος δὲ δεῖ,

ex Od. xxiii. 187. profluxit:

ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
ρεῖα μετοχλήσειεν.

Fortasse etiam v. 495.

οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας, οὐδέ περ θανών.
παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνος σωτήριοι
θανόντι,

ex Od. xxiv. 93. petitum est:

ὥς σὺ μὲν οὐδὲ θανῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἔσθλόν, Ἀχιλλεῦ.

Fabulam de Iūs erroribus summo cum ingenio nuper explicavit Vir Doctus W. H. SCOTT, in *Classical Journal*, xii. p. 157—169. Cujus rationes brevi narratione hic percurrisse studiosis nostræ tragœdiæ lectoribus non inutile fuerit.

Itaque perspexit Vir sagacissimus, sub Ius persona ejusque laborioso itinere magnam aliquam et perantiquam latere gentis immigrationem. Quod Io ex Argis usque ad Caucasum pervenerit, id mutatis peregrinationis finibus de populo a Caucaso ad Argos proficiscente interpretandum esse, secundum analogiam quam primus indicaverit Niebuhrius (Hist. Rom. i. p. 40.) Pelasgos autem olim ab India ad Caucasum permeavisse, atque inde demum in Græciam pervenisse. Et Ionas et Argivos a Pelasgis oriundos esse: Io communem cum Demetri, sive Matre Terra, habere potentiam; utramque enim sub Lunæ nomine coli solitam (Suidas in v. Ἰώ, Virg. Georg. i. 5.) Quod vero Demeter et Iasion matrimonium conjunxisse ferantur, (Hom. Od. v. 125.), hoc ita intelligendum, Io

et Iasionem, sicut Dianum et Dianam, Hecatium et Hecatam, veteribus Pelasgis fuisse marem et foeminam Terræ deos. Etenim ipsum nomen *Io* ab antiquo verbo *ἴα*, id est, *αἴα*, *terra*, deductum videri, unde *ἴον*, *viola*; *ἰώ* etiam cerni in Hesychii *Ἰῶλκα* *αὔλακα*. *Ἰωρος* τὸ ὀρεινὸν χωρίον. [Potuit etiam huc referre *Ἰα-ωλκόν*, Jasonis patriam, *Αἴσωνα*, Jasonis patrem, *Αιήτην* Colchorum Regem.] *Argos* Pelasgorum lingua significare *πέδον*, campum, [quod sane nihil aliud est quam *ἀγρός*, transpositis literis; unde etiam *Argus* est *γῆγενής*.] Homericum epitheton *Ἰασον Ἄργος* hinc explicandum. Jam quod *Io Ἥρας*, sc. Junonis sacerdos fuerit, id revera eandem Deam esse quam *Ἥραν* significare. [Hoc nomen ab *ἔρα*, Lat. *terra*, et *hera*, i. e. domina, deductum esse per se patet.] Itaque *Io*, *Hera*, *Demeter*; *Jason*, *Iasion*; *Argos*, *Argum* τὸν πανόπτην, et navim *Argo*; hæc omnia paullo diversa esse ejusdem fabulæ nomina. Etiam *Medeam* Junonem esse, quæ *Jasonem* periculo exemerit, [i. e. *Μήδειαν*, τὴν μηδομένην θεὸν, vide GROTE, Hist. Græc. I. p. 165.]

Quod denique *Io* in vaccam mutata sit, quodque simili ratione *βοῶπις Ἥρα* ex antiquissima Argivorum traditione ab Homero dicta sit, utrumque inde explicandum, quod inter *βοῦς* et *γῆ* veteribus Græcis mira quædam exstiterit cognatio, quam cerni in *βῶλαξ*, *βῶλος*, i. e. *βούλαξ*, et *βουνίς*, (*New Cratylus*, p. 569.) et in particulis intendentibus *βου*, *δα*, *ερι*, et *αρι*, (*βούπαις*, *ἐριβῶλαξ*, collato *Ἐριχθόνιος*, et *ἀριδείκετος*).

An *Janus*, *Dianus*, *Diana*, Sol sc. et Luna, cognatum aliquod cum *ιαίνω*, *calfacio*, et cum rariore vocabulo *ἰάωνων* pro *ἰώνων* Pers. 929. habeant, ex his disputatis judicent doctiores.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένον διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη, ὅτι, κατ' Αἴγυπτον γενομένη, ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἑπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, εἰ μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διὶ. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωστήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τινος οἰκείου υἱοῦ. τέλος δὲ βροντῆς γενομένης ἀφανῆς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιῖα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ Κολχίσι· παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κείται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὀκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστὶ, Προμηθεὺς δέσις.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθεά, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι τοῦ Ὀκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι συμβαλεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Προμηθεὺς ἐκ Διὸς κεκλοφότης τὸ πῦρ καὶ δεδωκὸς ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἀνθρώποι εὗροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίστῳ, ὡς ἀναγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. οὗ γενομένου παραγίνονται πᾶσαι αἱ Ὀκεαναῖαι νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὀκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία, δεήσῃ καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθεά· καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἔῳ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὀκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ἃ τε πέπονθε καὶ ἃ πείσεται, καὶ ὅτι τις τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἑπαφον. θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνὸν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ Διὶ εἴπῃ· καὶ μὴ βουλόμενον, βροντὴ καταρραγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

“In Ed. Ald. recensentur etiam ΓΗ et ΗΡΑΚΛΗΣ, quæ personæ
ad Promethea Solutum fortasse pertinebant.” **BLOMFIELDIUS.**

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΧΘΟΝΟΣ μὲν ἐς τηλουργὸν ἤκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, † ἄβατον εἰς ἐρημίαν.

1. ἐς pro εἰς ex Suid. et Schol. Aristoph. reposuerunt Blomf. Dind.

2. Σκύθην, pro Σκυθικόν, ut inf. v. 425. Σκύθης δμιλος. v. 828. ποταμός Αἰθίοψ. γυνή Αἰθίοψ Frag. 303. Ἑλλήν φάτις Ag. 1225. Ἑλλην χθών pro Ἑλληνική, et plura ejusdem generis, de quibus videndus ante alios Hermannus ad Iph. Taur. 334. Est autem ea regio ita appellata per anachronismum, sive πρόληψιν historiarum, cum postea ab Herculis filio Scythia (Herod. iv. 10.) nomen acceperit, quod notavit Stanleyus.

Ibid. ἄβατον vel ἄβατόν τ' omnes Æschyli libri. ἄβροτον Phavorinus, Eustathius, Schol. ad Hom. Il. Ξ. 78. et aliquot Suidæ codices in v. ἐριβρεμέτας. Sed quum frequentissima sit in hujusmodi vocibus literæ ρ interpolatio (vide ad Suppl. 283. Ag. 245.), facillime intelligitur causa variantis scripturæ; quare non major fides quatuor grammaticis tribuenda videtur, quam totidem Æschyli codicibus. ἄβροτον tamen receperunt Pors. Blomf.

Dind., quod valeat, secundum Hesygium, ἀπάνθρωπον. Quæ tamen significatio longe diversa est ab Homericæ sensu in νύξ ἀβρότη, *divina nox* (vide Buttman. Lexil. in v. ἀμβρόσιος,) unde magis etiam dubium est an ἄβροτον aliter usurpaverit Æschylus, Homeri imitator. Frustra autem colligit Burgesius ex Scholiastæ explicatione, ἵνα ἀπαρμύθητος εἴη ὁ Προμηθεύς, διὰ τοῦτο εἰς ἐκείνους τόπους ἄγουσιν—ἢ διὰ τὸ ἄγριον καὶ ἀπάνθρωπον τοῦ τόπου· ὅτι δὲ τοιοῦτος ὁ τόπος ἦν δηλοῦν ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν ἄβατον εἰς ἐρημίαν, legisse eum ἄβροτον: acute tamen ex optimorum librorum (Med. Rob.) lectione ἄβατόν τ' suspicatur veram scripturam esse ἄβροτόν τ' ἐρημίαν, cum magnopere offendat præpositio εἰς ter repetita. Nec tamen sensit Burgesius, cum Scholiastæ verba ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτου λέγει (sc. βροτοῖς ἀστείπτος, v. 2.) ad ἄβροτον plane spectare putabat, ea revera multo aptius ad ἄβατον referri posse.—Ceterum hinc in proverbium abiit

"Ἡφαιστε, σοὶ δὲ χρή μέλειν ἐπιστολάς
 ἄς σοι Πατήρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
 ὑψηλόκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι 5
 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.
 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος παντέχνου πυρὸς σέλας
 θνητοῖσι κλέψας ὥπασεν τοιαῦδέ τοι
 ἀμαρτίας σφὲ δέῃ θεοῖς δοῦναι δίκην,
 ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα 10
 στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

ΗΦ. Κράτος, Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς

ἢ Σκυθῶν ἐρημία, Arist. Ach. 704.
unde τῇ λύχων ἐρημία Av. 1484.

3. "Ἡφαιστε, σοὶ δέ. Vide Pors.
ad Orest. 614.—ἐφεῖτο, *mandavit*.
Od. XIII. 7. ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω
ἐφίεμενος ταῖδε εἴρω. Ajac. 116.
τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι.—Πατήρ, i.e.
Ζεὺς, cum majuscula litera scriben-
dum, ut inf. 17. 40.

5. ὑψηλόκρήμνοις. Vix putes
huc respexisse Aristophanem, Nub.
1366. καὶ οὗτος εὐθὺς εἶπεν, Ἐγὼ γὰρ
Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξέστατον, στόμφακα,
κρηματοποιόν; *egone credam?* etc.

Ibid. λεωργόν. Hoc est, ραδιοῦρ-
γον, πανοῦργον, κακοῦργον, ut recte
Hesychius, i.e. τὸν λείως καὶ εὐμα-
ρῶς ἐργαζόμενόν τι, τὸν λίαν εὐχερῇ,
ut dicit Demosth. Mid. p. 548.
Inepta est etymologia a λεῶς, *por-
culus*.

6. Insigne hic versus præbet
exemplum, quam proni essent li-
brarii etiam falsissima pro genuinis
in suos codices transcribere, quippe

qui consentiant in prava lectione
ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀρρήκτοις
πέτραις, nisi quod πέδαις Robortel-
lus. Causa erroris erat πέτραις in
fine v. 4. Vera scriptura servata
est apud Schol. Arist. Ran. 826.

7. Non intelligendum simpli-
citer τὸ σὸν ἄνθος, pro τὸν σὸν
κόσμον, sed ita hoc cum πυρὸς con-
jungendum quasi non sequeretur
σέλας, quod tanquam ἐκ παρέργου
superadditum est. Nam πυρὸς ἄν-
θος ex Homero est, quem imitatur
etiam Lucretius l. 900. *flos flammæ*.
Quare non necessaria est Wake-
fieldii *emendatio*, quam recepit
Burges. τὸ σὸν γὰρ, ἄνθος παντέχ-
νου πυρὸς, σέβας.—παντέχνου, cujus
ope omnes artes exercentur, τὴν
ἐμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου
Plat. Protag. 321. κλέπτει Ἡφαί-
στου τὴν ἐντέχνον σοφίαν συν πυρὶ
ibid. Confer inf. v. 262.

11. στέργειν, *tolerare*, ut ὡς
στέργειν ἐμέ Antig. 292.

12. σφῶν (pro σφῶιν) minime

ἔχει τέλος δὴ, κούδεν ἐμποδὼν ἔτι·
 ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῇ θεὸν
 δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 15
 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' μοι τόλμαν σχεθεῖν·
 †ἐξωριάξιν γὰρ Πατρὸς λόγους βαρὺ.
 τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπὺμῆτα παῖ,

genitivus, sed dativus est acquisitive positus, ut dicunt grammatici. Male Schol. ἡ μὲν παρὰ τοῦ Διὸς ἐντολὴ δι' ὑμῶν ἀγγελθεῖσά μοι ἔχει ἤδη τέλος. οὐδὲν ἐμποδὼν ἐστὶ τοῦ γενέσθαι καὶ πληρωθῆναι αὐτήν. Immo hoc dicit: Vobis quidem, quatenus ad vos pertinebat, Jovis mandata rata fiunt, nec quicquam jam restat impedimenti quo minus statim fiat summi patris voluntas, nisi quod mihi ipsi deest audacia ad tantum facinus aggrediendum. Ita enim intelligendum indicat particularum μὲν et δὲ ratio, quibus σφῶν et ἐγὼ diversam intentionem adsciscunt.—συγγενῇ non tam cognatum, consanguineum, quam pariter atque ego divina stirpe ortum.

16. σχεθεῖν Elmsl. Dind. Blomf. Libri σχεθεῖν. Satis manifestum videtur hunc esse aoristi infinitivum, quicquid statuas de ἀμυνάθω, διωκάθω, εἰργάθω, εἰκάθω, et similibus, quæ omnia quidem præsens temporis esse debent, ut φλεγέθω, μινύθω, quoniam tamen diversam aoristi formam non habent, pro aoristis interdum usurpantur, ut Œd. Col. 1334. αἰτῶ πθέσθαι καὶ παρειαθεῖν, quemadmodum participium ἰὼν de præterito, præsente, et futuro tem-

pore usurpari potest. Videndum igitur, an aoristi accentus, εἰκαθεῖν, potius quam præsens, εἰκάθειν, appingi debeat. Et hæc, si recte memini, Dissenii fuit sententia de infinitivo σχεθεῖν. Idem fortasse de verbo ἔρομαι statuendum est, quod præsens temporis esse videtur Pers. 952. Vide ad Theb. 75. Sed præsens σχέθω nusquam occurrit; reperitur autem soluta infinitivi forma σχεθεῖν Il. xxiii. 466. ἀνσχεθεῖν Od. v. 320. quæ quidem litteræ de hac voce inter viros doctos excitatam dirimere videtur. Confer ἰδέειν, φνυγείν, παθείν, βαλέειν, etc. qualia passim apud Epicos leguntur.

17. Verum fortasse est εὐωριάξιν, quod ex Hesychio recepit Blomf. probante Dind. sed hic bene addit: “ἐξωριάξιν qui defendunt, fortasse Hesychii glossa utuntur, qua ἐπωριάξιν, verbum aliunde non cognitum, per μεριμνᾶν explicatur, cui oppositum esse possit ἐξωριάξιν.” εὐωρος et εὐωριάξιν agnoscunt Etymol. M. et Photius, et probabile est formam ἐξωριάξιν hodie apud grammaticos repertam fuisse, si illis ex Æschylo innotuisset. Quare obelum appinxi.

- ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
 προσπᾶσσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ, 20
 ἴν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν
 ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ
 χροιάς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι |
 ἡ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος,
 — πᾶχ' ἤνῃ θ' ἔῳαν ἡλῖος σκεδᾷ πάλιν· 25
 αἰεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
 τρύσει σ'· ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
 τοιαῦτ' † ἀπήνρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπον.

20. τόπῳ pro πάγῳ Med. Rob.

22. ὄψει, *senties*. Confer κτύπον δέδορκα, Theb. 100. τὴν σὴν θρασύτητα καὶ φωνὴν—θεωροῦντας, Dem. p. 577. Scilicet latior est usus verborum quibus corporis sensus indicantur, nec necesse est aliud verbum per figuram *zeugma* subintelligi.—σταθευτὸς, *lente totus*, quo gravior ac diuturnior sit cruciatus. Arist. Ach. 1041. τὰς σηπίας στάθευε.

23. ἀσμένῳ, quia quævis vicissitudo levamen venit inter tormenta; μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, Orest. 234. Butlerus laudat similem locum, Deuteron. xxviii. 67.—ποικιλείμων, *starry-kirtled*, ab εἶμα formatum tirones monuit Blomf. De ἀποκρύψει vide ad Suppl. 617.

26. αἰεὶ Scholefieldius hic, *aiet* infra v. 42, quia scilicet sic in libris scriptum est. Sed constantior in alterutra forma fuisse putandus est poeta.

27. ὁ λωφῆσων, sc. Hercules, nondum natus est. Nescit autem Vulcanus in fatis esse ut quisquam Promethea liberaturus sit; vide infra v. 790. itaque hoc temere, non consulto nec ἐκ προνοίας dicere putandus est. λωφάω plerumque intransitivum est, ut v. 384. Plat. Rep. x. § 15. ψυχὴν φιλοτιμίας λωφηκυῖαν, et fortasse Od. ix. 460. καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ λωφῆσειε κακῶν. Ajax. 61. ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου. Α λόφος deductum putant grammatici, ut sit proprie *jugum demere*. Quod si verum, aut Ἄοlica forma λόφος longæ syllabæ originem dedit, aut eandem analogiam sequitur quam τρωπάω, στρωφάω, πωλέω, α τρέπω, στρέφω, πολέω, πωτάομαι, α πέτομαι, τρωχάω, α τρέχω, Od. vi. 318.

28. ἀπήνρω. De hac voce vide Buttmannum in Lexilogo, p. 152. Verte, *talia humanitatis præmia reportasti*. Sed ἐπήνρον, aor. 2. med. ab ἐπαρίσκομαι, admodum

- θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλον,
 βροτοῖσι τιμὰς ὥπασας πέρα δίκης. 30
 ἀνθ' ὧν ἀτερπῇ τήνδε φρουρήσεις πέτραι,
 ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
 πολλοὺς δ' ὀδυρμούς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
 φθέγγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
 ἅπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 35
- ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
 τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεὸν,
 ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;
- ΗΦ. τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν, ἢ θ' ὀμιλία.
- ΚΡ. ζύμφημ', ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν Πατρὸς λόγων 40
 οἶόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
- ΗΦ. αἰεὶ τε δὴ νῆλῃς σὺ καὶ θράσους πλέως.

probabiliter restituit Elmsleius, habet enim liber Mediceus ἐπηύρω, et prorsus alia forma est ἀπαυράω, unde ἀπηύρα Pers. 929. et sæpius apud Epicos, quanquam cum altera confundit Blomfieldius in Glossario. Confer Hel. 469. τίς αἰτίαν σχῶν, ἥς ἐπηυρόμην ἐγώ; Hom. Il. xv. 16. οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὐτὲ κακορραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι. Iph. Taur. 529. πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρῆσαι θέλω. ἀπηύρω si sanum est, geminam aoristi inflexionem, ἀπηυρόμην et ἀπηυράμην, ut εὐρόμην et εὐράμην, a verbo ἀπαυρίσκομαι arguit. Vulgatum defendit Buttmannus; sed obelo ut dubium notavi.

31. φρουρήσεις ut Antig. 892. οἴκησις ἀείφουρος, semper habi-

tanda. Confer inf. v. 146.

38. ὅστις προὔδωκεν, Latine exprimas qui prodiderit. Confer v. 778. Pers. 741. Nimirum sæpissime etiam de finita persona usurpatur relativum ὅστις, ubi causale est.

39. Meminerint tirones, plerumque in Æschyli libris σύν, συγγενές, et similia, non ζύν, ξυγγενές, etc. reperiri. Atticam formam ubique fere restituerunt critici, ex vet. inscriptionibus, ut aiunt. Qui tamen illud in medio reliquunt, an quod Ἀττικώτερον sit, idem etiam Æschylo magis conveniat; et præterea non satis animadvertunt, ne in Atticis quidem inscriptionibus constare scripturam. De quo vide Præfationem nostram.

42. αἰεὶ τε, vel γε, vel τι, vel

- KP. ἄκος· γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελούντα μὴ πόνει μάτην.
- HΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. 45
- KP. τί νιν στυγεῖς; πόνων γὰρ, ὡς ἀπλῶ λόγῳ,
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.
- HΦ. ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν.
- KP. ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν·
ἐλεύθερος γὰρ οὐ τις ἐστὶ πλὴν Διός. 50
- HΦ. ἔγνωκα τοῖσδε κούδεν ἀντειπεῖν ἔχω.
- KP. οὐκουν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
ὡς μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;
- HΦ. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.
- KP. λαβὼν νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει 55

τοι, in libris veteribus legitur. αἰεί τε ita defendit Censor Mus. Phil. Cant. i. p. 240, ut τε pertineat ad νηλής, non ad αἰεί. Vide Theb. 192. 1067. αἰεί γέ τοι Stallbaum. ad Phæd. p. 63. init. Ceterum θράσος et αἰδώς opponuntur, quorum hoc est *miseriordia* (Angl. *mercy*), illud *crudelitas*. Sic fere αὐθαδής (*ruthless*) et αὐθαδία, 64. 79.

49. Dindorfius: *omnia facta, i. e. permissa, nobis sunt præterquam diis imperare*. Sensus est: Tu quidem vis alius fuisset hujus operis artifex; at cedendum necessitati, nam nobis subjectis nihil restat nisi parere, cum solus Zeus suo arbitrio agat. Tecta est oratio, ut quæ iniquior in Jovis imperium videri posset. Scilicet nemo vere ἐλεύθερος vocari potest, nisi qui non novit superiorem, ut Zeus; quod

ceteris diis non contingit, quibus ipse Zeus superior est. Alia ratio, omnium fortasse optima, hæc est: *every thing has been achieved, except for the gods to hold rule*; h. e. hoc solum nobis non concessum est, ut Jovi imperemus quid fieri, quid non fieri debeat. ἐπράχθη hic revera valet *fieri potest*; quod enim semel factum est, idem iterum fieri plerumque licet. Sic Hom. εἰ δύναμαι τελείν γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

51. Transposuit Blomf. καὶ τοῖσδ' οὐδὲν, sed vulgatum tuetur Dindorfius ad Acharn. 884. ubi similiter legitur ἐκβαθὶ τῷδε κήπιχαρίττα τῷ ξένῳ. Subest huic versui levis irrisio.

55. νιν, i. e. αὐτὰ, non αὐτόν. Sed verum videtur βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει, ραισπηρί θείναι.

ῥαιστῆρι θεΐνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

ΗΦ. περαίνεται δὴ κοῦ ματᾶ τοῦργον τόδε.

ΚΡ. ἄράσσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα·
δεινὸς γὰρ εὐρέϊν κάξ ἀμηχάνων πόρον.

ΗΦ. ἄρᾶρεν ἤδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως. 60

ΚΡ. καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
μάθῃ σοφιστῆς ὧν Διὸς νωθέστερος.

ΗΦ. πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

ΚΡ. ἀδαμαντίνου νῦν σφήνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμπᾶξ πασσάλευ' ἐρρωμένως. 65

ΗΦ. αἰαὶ Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων.

Sic ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας
βάλε v. 71. ἀμφίβληστρα v. 81.

57. οὐ ματᾶ, non vanum est, ut
Theb. 37. Eum. 137. Formatur a
μάτη, unde adverbium μάτην, ut
λημῶα a λήμη, et proprie significare
videtur *vanitate affici*. Blomfieldius
interpretatur *non moratur*, Hesychius enim explicat χρονίζει. Sed
ματάω, ματάζω, (Ag. 966.) et μα-
ταῖζω idem valent. Photius: μα-
ταῖσαι: μαται. Legendum videtur
ματᾶν.

58. σφίγγω communem origi-
nem habere cum Latino *fungo*, ut
tingo a τέγω, apertum est. Mireris
Blomfieldium, virum peritissimum,
de σφῆν' ἄγω, σφήνγω, serio scri-
bentem. Proprie σφίγγειν idem
significat quod nostrum verbum *to*
squeeze: ut *fungere* de compresso
luto vel cera usurpatur.

59. πόρους ex Marcellino in vit.
Thucydidis et Schol. ad Equit.

759. reposuerunt Blomf. Dind. sine
idonea causa. Confer Frag. incert.
23. ed. Scholef. σὺ δ' ἀμαχανίας
πόρον εἶδες (lege εὔρες) ἐν ἄλγεσι.

65. διαμπᾶξ, *penitus transfixum*,
adverbium fortasse ex πηγνυμι com-
positum. Suppl. 921. τῶνδ' ἐφή-
λωται τορῶς γόμφος διαμπᾶξ. Dix-
erit fortasse aliquis, non hic intelli-
gendum videri, ferrum penitus per
præcordia adactum esse, quod uti-
que hominem utcunque immorta-
lem occidisset; sed potius *trans*
medium pectus insertum, ut in
scopuli fissura (φάραγγι, v. 15.)
juxta oceanum coarctatus, illæso
corpore, supplicium subire putetur.
Sed nihil profuerit veram vocis
sententiam interpretando perver-
tere; nam vivere potuit etiam cla-
vis pertusus qui quotidie a vulture
eviscerabatur.

66. σῶν ὑπερ Dind. quod nolim
contra libros receptum.

ΚΡ. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὑπερ
στένεις· ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.

ΗΦ. ὀράς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.

ΚΡ. ὀρώ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. 70
ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχάλιστῆρας βάλε.

ΗΦ. δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

ΚΡ. ἦ μὴν κελεύσω, κάπιθωύξω γε πρὸς.
χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.

ΗΦ. καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ. 75

ΚΡ. ἔρρωμένως· νῦν θεῖνε διατόρους πέδας,
ὡς οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρύς.

ΗΦ. ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.

ΚΡ. σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμήν αὐθαδίαν
ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσε μοι. 80

67. αὖ. Non est iterum, quasi respiciat v. 36, sed *aliter atque ego facio*. Non recte post *στένεις* interrogationis nota ponitur. Confer v. 762. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχιζεῖ· τί πον δράσεις, κ. τ. λ. et vide ad Ag. 1221.

73. Anglice vertas: *Yea, but I will urge, aye, and set you on him too!* Vehementissimam vim habet verbum *venaticum* ἐπιθωύσσειν, quod proprie est κύνας ἐπὶ θῶας (contracta est θῶς, a *jackall*, a θοός), ἐπισίζειν. Confer v. 285.

76. διατόρους. τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας, Schol. Ang. *gall-ing*; nisi clavis etiam transfixos habuit pedes, ut sit θεῖνε ὥστε εἶναι διατόρους τὰς πέδας. Quicquid enim constringit ac colligat pedes

πέδη dici potest, licet non sit pedibus circumdatum. Cic. Tusc. Q. II. x. Prometheus dicit "hos ille cuneos fabrica crudeli *inserens, perurit* artus." Primum autem distentas manus, deinde pectus, tum ventrem (v. 71), mox ad inferiora membra descendens crura, denique pedes etiam scopulo adfigit Vulcanus.

77. ἐπιτιμητῆς βαρύς, idem quod εὐθυνος βαρύς, Pers. 824. proprie ὁ ἐπιβάλλων τὸ τίμημα. Soph. Frag. 478. *κολασταὶ κάπιτιμηταὶ κακῶν. ἐπιτιμήτωρ, vindex, patronus*, Od. ix 270. τὸ ἐπιτίμιον, Theb. 1015.

80. Malis fortasse μὴ 'πίπλησσε' ἔμοι, propter præcedens σὺ. Sed idonea personæ emphasis est in τὴν δ' ἐμήν.

καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.

δέρχθηθ' οἷαις αἰκίαισιν

διακναιόμενος τὸν μυριετῇ

χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος

95

ταγὸς μακάρων ἐξῆνρ' ἐπ' ἐμοὶ

δεσμὸν αἰετῇ.

φεῦ, φεῦ· τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον

πῆμα στενάχω. πῇ ποτε μόχθων.

χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;

100

cherrimo de Rerum Natura exordio, 1. 8. *Tibi rident æquora ponti*, et 11. 559. *subdola cum ridet placidi pellacia ponti*. Multa exempla conguessit Blomf. in Glossario. Significantur undæ perpetuo in maris superficie leviter intumescences, quæ quia semper in motu sunt, et cito evanescunt, oculorum aciem fugientes numerari non possunt.

94. *μυριετῇ, πολυετῇ* Schol. qui addit, ἐν γὰρ τῇ Πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτόν. At v. 793. prædicatur Promethea quarto-decimo post Io sæculo liberatum iri. Mox αἰετῇ est ignominiosum.

96. *ἐξῆνρ'* Dind. hic et alibi, pro vulg. *ἐξῆνρ'*. An recte augmentum producta syllaba notaverit in Æschylo dubitari potest. Nam Æschyli temporibus nec η nec ω in usu fuisse notissimum est, quod quidem a vett. marmoribus antiquioris ævi probari potest. Quare etiam ἀπηύρω v. 28. forma Æschylo

posterior est. Nec tamen dubium puto, quin post annum A. C. 400, ἤνρε potius quam εἴνρε in Æschyli carminibus exscribendis posuissent Athenienses: ineptus autem esset, qui Æschyli manum hodie in omnibus literis exquireret. Vide tamen Gr. Gr. ed. JELF. §. 170. obs. 2.

99. *πῇ ποτε*, quam cœli parte horum laborum finis, quasi lux sideris, oriturus est? ποῖ Med. Rob. alii; sed semper fere variatur inter has particulas. ἐπιτεῖλαι non absurde acceperis pro ἐπανατεῖλαι, quasi dativus τοῖσδε μόχθοις in τῶνδε μόχθων subintelligatur. Confer Ag. 27. Cho. 274. Pind. Ol. VIII. 28. Sed Suidas: ἐπιτεῖλας ἀνατεῖλας. Quid proprie differant vide in Mus. Phil. Cant. 1. p. 26. nempe ἐπιτολαὶ ἄστρον (Phœn. 1116.) sed ἡλίου ἀντολαί.—τέρμονα pro τέρματα conjicit Burges. quia τέρμα potius debebat esse, quod ipsum in plerisque libris scriptum est. Sed τέρματα præbet Med.

καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι
σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι πῶταίνιον
πῆμ' οὐδέν ἤξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρῆ
αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
τὸ τῆς Ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.

105

ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα
πορῶν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας·
ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
τοιιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
ὑπαίθριος δεσμοῖς † πεπασσαλευμένος.

110

108. ὑπέζευγμαι Rob. et Ald. quod notionem cedendi habere falso putat Burges. Ajac. 24. καὶ γὰρ ἑλόντης τῷδ' ὑπέζυγην πόνω. ἐνέζευγμαι autem dat Mediceus.

109. νάρθηξ, *ferula*, (Angl. *the stalk of fennel*), cujus interna materies sive medulla (*pith*) dicitur esse πυρὸς φυλακτικὴ, i.e. fomitis naturam habere, et vere quidem, ut cuius exploratum habere licet, modo rapido cursu per auras moveatur. Hoc igitur dicit: furtivum ignem in ferula servatum cœlo surripio, qui esset fons unde mortales capere possent. Ex Hesiodi Theog. 567. sumpta est narratio. Eleganter πέφηνε de flamma dicitur, quasi *quæ mortalibus illuxit*.

112. Breviter dictum pro τοιάσδε ποινὰς τοιῶνδε ἀμαρτημάτων.

Utrumque enim, et crimen et pœnam, modo recensuerat.

113. Vulgo πασσαλευτὸς ὦν. At participium ὦν nec requiritur ad verbale πασσαλευτὸς (confer vv. 22, 144.) et deest in libris longe plurimis. Habet autem Mediceus πασσαλευμένος, cum plerisque libris. πεπασσαλευμένος Rob. idque ego, non ut verum sine dubio, sed ut veri simillimum, recepi; nam quod vulgo editur minima auctoritate nititur. Cf. Menandri frag. inc. vi. εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπαταλευμένον γράφουσι τὸν Προμηθεᾶ πρὸς ταῖς πέτραις; Fieri tamen potest ut vulgatum ita construendum sit: ὑπαίθριος ὦν, δεσμοῖσι πασσαλευτὸς. Sed omnino alio vocabulo usum esse Æschylum suspicatur Dindorfius.

ᾱ, ᾱ, [ἔα, ἔα.]

τίς ἀχῶ, τίς ὀδμά προσέπτα μ' ἀφεγγής, 115
θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;

ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον

πόνων ἐμῶν θεωρός, ἢ τί δὴ θέλων;

ὁράτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,

τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς 120

δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὅπόσοι

τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν,

διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.

φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω

πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς 125
πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.

πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν φοβηθῆς· φιλία

στροφὴ ᾱ.

115. τίς ὀδμά, quis odor, sive a vestibibus sive a comis spirans. Hip-
pol. 1391. ὃ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα—
ἔστ' ἐν τόποισι τοισὶδ' Ἄρτεμις θεά.
ἀφεγγής, ab aliquo emissa quem
nondum oculis videre contigit.—
κεκραμένη, ex utroque genere com-
mista, qualis semideorum est. Me-
trum hujus versus bacchiacum est,
ut Theb. 101. Ag. 1072. V. 117.
choriambicum est, cujus exempla
dedit Dind. ad Arist. Lysist. 277.
Nusquam alibi, quod sciam, apud
Æschylum reperitur. — *τερμόνιον*,
orbis extremum.

118. θέλω, sc. θεὸς ἢ βροτὸς, e
θεόσυτος ἢ βρότειος supplendum.—

θεωρός, cf. v. 310.

122. Vocabuli Homericī for-
mam etiam Homericam servasse
videtur Æschylus. Od. ix. 120. οὐδέ
μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται. DIND. Sic
fortasse πωλεύμεναι inf. v. 663.

126. Fortasse ὑπο συρίζει. Ag.
865. λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγει-
ρόμην ῥιπαῖσι θωύσσοντος.

127. Ajac. 229. οἷμοι, φοβοῦμαι
τὸ προσέρπον. Vulturis advolatum
metuit, (monente Burgesio,) qui
ἔρπειν dicitur v. 1045.

128. Metrum choriambicum est,
præmissa dipodia iambica, quale
Suppl. 518. ἀναξ ἀνάκτων μακάρων.
In Ionicos a minore, clausulis cho-

γὰρ ἥδε τάξιν περύγων

θοαῖς ἀμίλλαις προσέβα

130

τόνδε πάγον, πατρώας

μόγιν παρειπούσα φρένας.

κραινοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὔραι·

κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος

διήξεν ἄντρων μυχόν, ἐκ δ' ἔπληξέ μου 135

τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ·

σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῶ.

ΠΡ.

αἰαῖ, αἰαῖ,

τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,

140

τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλίσσομένου

riambicis distinctos, potius digerendos censet Dindorfius.

132. μόγιν παρειπούσα, *patre ægre tandem persuaso*, utpote a virgine, quam viro accedere prohibebat pudicitia. Vernacule veritas *having at last talked over*.—Vide ad v. 664. Hom. Il. vi. 337. νῦν δέ με παρειπούς' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν, ὥρμησ' ἐς πόλεμον. Metrum v. 133. logædicum vulgo appellatur, sc. dactylicum cum dipodia trochaica. Idem est in v. 137. præmissa longa syllaba, ut Suppl. 520. τελειότατον κράτος, ὀλβιε Ζεῦ. V. 135. choriambum habet medium inter dipodias iambicas.

134. κτύπος χάλυβος, ferri strepitus, a Vulcano excitatus dum Prometheus scopulo adstringitur.—*άντρων*, cf. v. 309.

137. ἀπέδιλος, *sine calceis*, quibus omissis festinatio significabatur.

Docte hunc usum illustravit Blomf. in Glossario, citans inter alia Tibull. i. iii. 91. *Tunc mihi, qualis eris longos turbata capillos, Obvia nudato, Delia, curre pede*. Theocr. xxiv. 36. ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὕπο σάνδαλα θείης.—ὄχῳ πτερωτῶ, ἤγουν τῇ δι' αἴρος πτήσει, Schol. ut ναίων ὄχημα est *vectio navalis* Iph. Taur. 410. Idem fere alius Schol. ταῖς πτέρυξιν, αἷς ἐποχοῦνται οἱ ἱπτάμενοι. De curru non cogitandum censet Burgesius, qui tamen non meminerat θᾶκος κραιπνόστυος, v. 287.

140. πολυτέκνου. Vide Hesiod. Theog. 337. seqq. ibid. v. 364. τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι.

141. De Oceano totum orbem ut fluvio ambiente vide Plat. Phæd. §. Lxi. Ita Oceanum extremam clypei Achillis oram circumduxit Vulcanus Il. xviii. 607.

χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες
 πατρός Ὀκεανού· δέρχθητ', ἐσίδεσθ'
 οἷῳ δεσμῷ· προδ' ἔπαυτο
 τῇσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις 145
 φρουρὰν ἄζηλον ὀχίσσω. ✕

ΧΟ. λεύσσω, Προμηθεῦ, φοβερὰ δ' ἀντιστρ. ἀ.
 ἐμοῖσιν ὅσσοις ὀμίχλα
 προσῆξε πλήρης δακρύων,
 σὸν δέμας εἰσιδούσα 150
 πέτρα προσ' αὐαινόμενον
 ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
 νέοι γὰρ οἰακδνόμοι
 κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις
 Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, 156
 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἵστοι.

143. Plerique libri ἐσίδεσθ' ἐμ'.
 Corruptam priorem syllabam in οἷῳ
 credunt Well. Dind. quod tamen
 non sine quodam rhythmī dispendio
 hic fieri potuit. Verum fortasse est
 δέρχθητ' ἐμ', ἴδεσθ', ut conjecerunt
 Burges. Blomf.

146. ὀχίσσω, sustinebo. Od. H.

211. ὀχέοντας ὀζύν. Pind. Ol. II.

122. ὀκχέοντι πόνον. GRIFFITHS.

147. Video, Prometheu, ac prae
 meū talis spectaculi caligo oculis
 meis ingruit, lacrymis implens,
 quum viderim corpus tuum sco-
 pulo adarescens hisce suppliciis,
 quæ adamantinis catenis constrictus
 pateris. ὅσσοις dativus proxime
 a προσῆξε pendet; remotior ἐμοὶ
 ad εἰσιδούσα supplendus acquisitive

subjungitur.

152. ταῖς libri. ταῖσδε mani-
 festo postulat sententiā, quod pri-
 mus vidit H. Stephanus, nisi verum
 potius cum Elmsleio putemus πέτρα
 τῇσδ', nam πέτρα plerique libri ex-
 hibent, idque præferendum putat
 Dind. Vulgo πέτραις. Vide autem
 ejusdem erroris, ταῖς pro ταῖσδε,
 exempla inf. v. 242. Theb. 401.
 Sic OEd. Col. 458. σὺν ταῖσι ταῖς
 libri pro ταῖσδε ταῖς.

156. ἀθέτως ex Hesychio resti-
 tuit Bentleius. Libri ἀθέσμως. Ut
 θεός est ὁ τιθεῖς, sic qui regnat ἀθέ-
 τως temere et incomposite res ad-
 ministrat, nec justis legibus utitur.

157. τὰ πρὶν πελώρια, idem fere
 quod μεγαλοσχήμονα ἀρχαιοπρεπῇ

ΠΡ. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν τ' Ἀΐδου
τοῦ νεκροδέγμωνος εἰς ἀπέραντον
Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις 160
ἀγρίως πελάσας, ὡς μήτε θεὸς
μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' †ἐπεγῆθει.
νῦν δ' αἰθέριον κίννυγμα τάλας |
ἐχθοροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

ΧΟ. τίς ᾧδε τλησικάρδιος στροφὴ β'.
θεῶν, ὅτῳ τὰδ' ἐπιχαρῇ; 166
τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότῳς αἰεῖ
†τιθέμενος ἄγναμπτον νόον,

v. 416. quæ olim veneranda dignitate et majestate habebantur. Sic πελώριον πρᾶγμα Av. 321. πελώριον ἔργον Pind. Pyth. vi. 41. Respondet proxime nostro verbo *mighty*.

158. νέρθεν ὅ' Αἴδου Dind. qui fortasse in eo nimis Ἀττικίζει.

161. ἀγρίοις Med. cum paucis aliis.—ἐπεγεγῆθει vel ἐπιγεγῆθη in libris est. ἐγεγῆθει Elmsl. Blomf. Occurrit præsens γηθέω non nisi Cho. 759. ἐπὶ autem eandem vim habet quam in ἐπιχαίρειν. De structura vide ad v. 766.

163. ὁ τάλας libri; sed in pluribus non eliditur κίννυγμα, et sæpissime in Æschyli codicibus prave interpositus est articulus. Quod dedimus ex Elmsleii sententia est.

165. τλησικάρδιος, *patiens*, sc. tardus ad indignationem. Ag. 419. πένθεια τλησικάρδιος, ubi tamen τηξικάρδιος longe probabilior lectio

est, ex Gloss. Farn. τὴν καρδίαν τήκουσα, ita enim legendum vidit Stanl. postulante sententia.

166. ἐπιχαρῇ alludit ad ἐχθοροῖς ἐπίχαρτα, v. 164. quæ inimicis *ludibrio sunt*, sc. quibus insultent. ξυνασχαλᾷ, ab ἀσχαλᾷ, diversa est forma a futuro ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ inf. v. 783. quod pro ἀσχαλάσει ponitur.

169. τιθέμενος Pauwius ob metrum. Libri θέμενος. Eandem ob causam δέδια δ' pro δέδια γάρ in antistrophico v. dedit Porsonus. Difficile est ex his emendationibus meliorem eligere. Porsonum sequuntur Blomf. Dind. Burges. Alteram equidem prætuli, quia αἰεῖ aliquanto facilius cum τιθέμενος quam cum δάμναται construitur, et in v. 189. requiritur γάρ, siquidem δέδια proxime ad φόβος pertinet. θέσθαι νόον ἄγριον, καθαρὸν, etc. fre-

δάμναται οὐρανίαν 170
 γένναν· οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἡ κορέσῃ κέαρ, ἡ παλά-
 μα τινὶ

ΠΡ. τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν.
 ἡ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
 ἐν γυιοπέδαις αἰκίζομένου, 175

χρεῖαν ἔξει μακάρων πρύτανις, — *look it out*
 δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου *look it out* *Jan 20 76*
 σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.

καὶ μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθούς ~
 ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ' 180
 οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας τόδ' ἐγὼ
 καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
 δεσμῶν χαλάσῃ, ποινὰς τε τῖνειν
 τῇσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

ΧΟ. σὺ μὲν θρασὺς τε καὶ πικραῖς ἀντιστρ. β'.
 δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾶς, 186
 ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.

quentius est apud Epicos quam
 τίθεσθαι, sed ea ipsa fortasse est
 causa corruptelæ.—Ceterum prop-
 ter hæc et talia dicteria in Jovem
 a Prometheo jactata, manifestæ
 impietatis poetam insinularunt cri-
 tici. De qua tamen opinione digna
 sunt quæ legantur apud GROTE,
History of Greece, I. p. 514. Sane
 dubium est an Atheniensibus τὸ
 θεοσεβὲς adeo sincerum fuerit, ut
 noluerint deorum majestatem ne
 verbo quidem violatam audire.
 Tolerabant certe Aristophanem,
 deorum genus aperte ludibrio os-

tentantem.

174. ἡ μὴν. Minandi formula
 est. Vide ad v. 928. Ad αἰκίζο-
 μένου intelligi potest ἐκείνου (vide
 ad v. 878.), et sic Schol. voluisse
 videtur, explicans καίτοι αἰκίζόμε-
 νός με, unde Wakefieldius nomina-
 tivum reponendum censebat. Ubi-
 que enim transitiva vi v. αἰκίζεσθαι
 attitur Æschylus, ut v. 203. 235.
 175. Nec tamen non potuit pas-
 sive hoc loco usurpare, ut αἰκισθέν
 δέμας, Antig. 206.

176. πρύτανις, Rex. Vide ad
 Suppl. 365.

ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διατόρος φόβος· 71

δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,

πᾶ ποτε τῶνδε πόνων 190

χρὴ σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν ἀκίχητα γὰρ ἦθεα
καὶ κέαρ

ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

ΠΡ. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ

τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς· ἀλλ' ἔμπας 195

[οἶω,] μαλακογνώμων

ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ραίσθῃ·

τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν

εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα

188. ἐρέθισε Dind. ex Turn. propter metrum, idemque voluit Elmsleius. Ceteri ἠρέθισε. Vide ad Pers. 315.

190. Eandem fere sententiam alia metaphora adumbravit v. 100. Junge πᾶ ποτε κέλσαντα, et confer Suppl. 436. ubi similis imago latet in v. καταστροφή.

193. Producitur prima syllaba in ἀπαράμυθον, ut in ἀθάνατον apud Epicos. Metrum enim dactylicum est. οὐ παράμυθον Med. quæ frequens varietas est: vide ad Theb. 691. Cho. 633. Scite notavit Griffiths, vix recte formari vocem παράμυθον secundum analogiam. Dicebant enim εὐπροσήγορος, εὐπαράγωγος, etc. libentius quam προσήγορος, παράγωγος, etsi non desunt hujusmodi exempla.

194. Eur. Suppl. 431. τὸν νόμον κεκτημένος αὐτὸς παρ' αὐτῷ. BLOMF.

2

196. In libris additur οἶω, quod Schol. explicat ὑπολαμβάνω. Ejecit ut ineptum supplementum Dindorfius. Scholefieldio autem videtur οἶω (pro οἶομαι, vel potius οἶμαι, vox apud Homerum sæpissime reperta,) "exquisiti quoddam in se habere." Sed tamen adeo proni erant librarii ad supplendos breviores anapæsticos (vide ad Ag. 1311.) ut uncis hic includendum putaverim, quum neque quicquam desit ad sententiam, nec facile quidem superaddi possit.

197. ταύτη. Quomodo? quaerit Burgesius, qui admodum infelicitè tentavit ὅτ' ἂν γ' Ἀτὴ ραίσθῃ. Nempe imperio privatus, sup. v. 178.

198. ἀτέραμνον, *duram, difficilem*. Α στερεὸς formatur στέρεμνος, ut ἐρεμνός, unde τέρεμνος vel τέραμνος, et τέρεμνον, *rigida trabs*; et prefixa α, (cf. λαπαδνός, ἀλα-

σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἤξει. χ

200

ΧΘ. πάντ' ἐκκάλυσον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
ποιῶ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι
οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται
δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

ΠΡ. ἀλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε, 205
ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.

ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο,
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον,
ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν 210
σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν.

παδνός,) ἀτέραμνος et ἀτεράμων.—
ἀρθμόν καὶ φιλότητα conjuxerant
Epici, ut Hom. Hymn. ad Merc.
521. Λητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ
καὶ φιλότητι. Vide Gloss.

204. εἴ τι μὴ βλάπτει. Formula Atticæ urbanitatis, ut interdum εἰ μηδὲν ἀποκωλύει et similia apud pedestris sermonis scriptores. Confer v. 782.

205. καὶ λέγειν, etiam narrare, i. e. οὐ μόνον πάσχειν ἀλλὰ καὶ λέγειν, ut καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι v. 660. Nam structura manifesto est ἀλγεινὰ μὲν λέγειν, ἀλγεινὰ δὲ σιγᾶν.

208. στάσις—οἱ μὲν. Dictum ut Antig. 260. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, ubi plura exempla congescit Wunderus.

209. ἔδρης plurimi libri, quod servandum censuerunt quidam editores. Similiter νηὸς Theb. 62.

omnes præter Med. Barocc. qui Atticam formam ναὸς præbent. Sed frustra unius Ionismi in senario defensionem suscipias, nisi aut totum locum Ionice scriptum fuisse ostendas, aut causam tam insignis licentiæ divinare liceat. Simili errore legitur in tribus codd. γαρνέται pro γηρνέται sup. v. 78. ματρὸς pro μητρὸς in omnibus fere libris Theb. 527. ἐλεεινὸς contra metrum inf. v. 254. Quæstio paullo diversa est de formis quales sunt εἰσοιχνεύειν v. 122. de quibus vide Præfationem. Quæro autem, cur qui hoc loco ἔδρης tueantur, ἄκρην in ἄκραν mutaverint inf. v. 695.

210. ἀνάσση multi libri, quod tueri laborat Wellauerus. Sed alterum certe simplicius est; et semper fere inter subjunctivum et optativum fluctuant MSS. Vide ad vv. 473. 677.

ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλεύων πιθεῖν
 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
 οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανὰς
 ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν 215
 ῥόντ' ἀμοχθὶ' πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
 ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις,
 καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία,
 τὸ μέλλον ἢ κραίνοιτο προὔτεθεσπίκει,
 ὥς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν 220
 χρεῖη, δόλῳ δὲ, τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.
 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένον,
 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
 κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε

212. Ad πιθεῖν supple αὐτὰ, ut dicitur, πείθειν τινά τι. Nota etiam rariorem aoristi formam, nec tamen aut tragicis aut comicis ignotam. Hinc deducitur epicum πιθεῖω, unde πιθήσασα Cho. 607.

215. καρτεροῖς φρονήμασιν hic idem est ac si dixisset τὸ καρτερόν φρονούντες. Dolos et fraudes nihili habebant, confisi viribus suis; etsi sæpe mihi prædixerat Themis, rem non nisi per astutias confectum iri.

218. Minime hic dicit, (quod quidem falsissimum fuisset,) eandem esse Terram ac Themidem (Themis enim Terræ filia erat, Eum. 2. infra v. 893, ubi Titanis dicitur, id est, Terra orta, Eum. 4.) sed et Themidem et Terram, quarum utraque Oraculum Delphis insederat, (Eum. 1.) hoc sibi præ-

dixisse. Dicitur Terra πολυώνυμος, quia vocabatur etiam Rhea, Deo, Demeter, etc.

219. κρανοῖτο Dindorfius post Elmsleium, egregia conjectura. Laudat Vir Doctus II. ix. 626. οὐ γάρ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτῇ τῇδὲ γ' ὀδῶ κρανέεσθαι. κρανοῦσι legitur Herack 197. Sed confer vv. 969. 178.

221. χρεῖη Dawesius pro χρῇ ἢ, vel χρεῖ ἢ, quod divisim scripserunt librarii prosodiæ simul et grammaticæ ignari. ὑπερσχόντας pro ὑπερέχοντας (scil. C pro E) Porsonus. Alterum profecto ægre patitur lex Æschylei trimetri. Aoristi participium sic intellige: qui summa rerum potiti essent. Pers. 705. βροτῶν πάντων ὑπερσχῶν ὄλβον.

222. τοιαῦτα, scil. τὰ περὶ δόλου καὶ αἰμύλας μηχανὰς.

ἐφαίνεται εἶναι προσλαβόντι μητέρα, 225
 ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
 ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθῆς
 κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον
 αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
 ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος 230
 κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδ' ἐμ' ἀντημείψατο.
 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
 νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
 ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ', αἰτίαν καθ' ἣντινα
 αἰκίζεται με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. 235
 ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶον ἐς θρόνον
 καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
 ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο

225. Pauci tantum libri προσ-
 λαβόντα. Recte videntur Well. et
 Scholef. dativum tueri: *matre in
 consilium adhibita*. Quod nihil
 aliud valet, quam *consulto oraculo*.
 Confer v. 893. Accusativus ἐκόντα
 (sc. ἐφαίνετο ἐμοὶ κράτιστον εἶναι,
 (ἐμὲ) ἐκόντα κ. τ. λ.) satis frequens
 est post pronomem dativo casu
 positum.—τῶν παρεστώτων τότε,
eorum quæ tunc mihi animo se obtu-
lerunt, ut sæpe dicitur *παρέστη μοι*
τοῦτο, παρέστησέ μοι ὄργην, etc.
 Confer Ag. 1020. Dicit autem
 Prometheus, se primo quidem cum
 Titanibus stetisse; qui quum pru-
 dentia consilia persuaderi nollent,
 ad Jovis partes statim transivisse.
 Vide GROTE, *History of Greece*,
 Vol. I. p. 108 etc.

231. ἐξημείψατο vulgo, quod
 non videtur alibi hoc sensu oc-
 currere. Itaque probavit Dindor-
 fiius Blomfieldium ex duobus libris
 ἀντημείψατο reponentem. Theb.
 1043. παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντη-
 μείβετο. Cho. 115. πῶς δ' οὐ; τὸν
 ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Soph.
 Antig. 643. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀντα-
 μύνωνται κακοῖς.

238. διεστοιχίζετο ἀρχὴν, suum
 ipse imperium sibi ordinabat ac
 digerebat. Hesychius: διεστοιχί-
 ζετο· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει·
 διήρει ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκούς εἰς-
 αγόντων τὰ ποίμνια καὶ διακρινόντων
 ἐκ τῆς νομῆς ἐκάστω τὰ ἴδια. DIND.
 Confer inf. v. 492. Videtur re-
 spexisse Hesiodum, Theog. 71. ὁ
 δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει κάρτεϊ νικήσας

ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν τάλαιπῶρων λόγον
οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' αἰστώσας γένος 240
τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φιλῦσαι νέον.
καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ·
ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· † ἐξερυσάμην βροτοὺς

πατέρα Κρόνον· εὐ δὲ ἕκαστα ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.

240. Notandum αἰστώσας non tam ad ἔχρηζεν quam ad φιλῦσαι pertinere.

242. τοῖσιν libri. τοισίδ' Elmsleius, qui monet has voces sæpius permutari. Cf. v. 152. Quod nisi certissimum esset, τοῖσιν pro τούτοισιν positum fortasse aliquis tueri ausit. Sed nusquam emphaticum est, ac quinties tantummodo apud Æschylum legitur, Ag. 7. Eum. 132. 166. Theb. 380. 974, ubi non tam pro τούτοις quam pro αὐτοῖς ponitur. Aliter se habet Eum. 323.

243. ἐξελυσάμην Med. Rob. alij quod prætulit Dind. quia vulgatum scribendum fuisset ἐξερρυσάμην, monente Well. Quibus respondere possis, primum, quod ἐξέλυσα potius quam ἐξελυσάμην postulat sententia; deinde, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην Alcest. 11. huc plane pertinere; denique, non ita manifestum esse, epicorum usum hoc loco non potuisse sequi poetam. Non magis durum est ἐξερυσάμην quam ἀγνορύτων, quod postulat metrum, in v. 442. φονορύτῳ Theb. 929. ἀμφιρύτου Ajax. 134. ἐπτάρους Æsch.

Frag. 290. ἐράπτομεν Od. xvi. 379. καλλίροος Pind. Isthm. vii. 19. Ol. vi. 83. αὐτόρυντος Pyth. xii. 17. ἄρεκτον Il. xix. 150. ὠκυρόφ ib. vii. 133. Æsch. Frag. Cress. 109. αὐτορέγμονος πότμον. Confer etiam θεόσυντος v. 116. et κραιπνόσυντον v. 287. et quod eodem redit, correpta syllaba ante ῥ in ῥαχίαισιν v. 732. Non semper in his literis duplicandis sibi constabant etiam prosæ orationis scriptores, ut ἄρνητος pro ἄρρνητος, ἀράβδωτος et proxime ἀρράβδωτος, in vet. Inscriptione apud Rose, p. 199. circa annum A. C. 409. exarata. Vide Rose ibid. Prolegg. p. xlvi. Μυρινες pro Μυρρίνης sive Μυρσίνης ap. Athens and Attica, p. 215. ἐκλῦσαι utitur Æschylus inf. vv. 334. 347. ἐκλύσεται Eum. 166. sibi redimere poterit, et sic fortasse Androm. 818. θανάτου νιν ἐκλύσασθε. Sed CEd. Tyr. 1003. φόβου σε ἐξελυσάμην, pro ἐξέλυσα accipi potest. In Ajax. 531. φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην vertendum est, præ metu cum a periculo liberandum curavi. Ceterum expectaverit aliquis fortasse aut τὸ μὴ θανεῖν, i. e. ὥστε μὴ, aut τοῦ θανεῖν, sine μὴ. Sed utraque structura quodammodo conjungitur; sive, ut ac-

τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Αἴδου μολεῖν.

τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπομαι, 245

πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν

θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν

οὐκ ἠξιώθην αὐτὸς, ἀλλὰ νηλεῶς

ᾧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θέα. ✓

ΧΟ. σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος, 250

ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ

μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἂν εἰσιδεῖν τὰδε

ἐχρηζον, εἰσιδούσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.

ΠΡ. καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾷν ἐγώ.

2
curationem rationem reddas, additur μὴ propter negativam vim, sive prohibendi notionem, in v. ἐξευ-
σάμην. Similiter ἡ ἀπορία τοῦ μὴ
ἡσυχάζειν Thucyd. II. 49. Dem.
Mid. p. 572, fin. πολλά γὰρ πρὸ
τοῦ μὴ τὸ σῶμα ἕκαστον ὑβρίζεσθαι
πεποιήκασιν οἱ νόμοι, i. e. *potius quam*
ut. Ibid. p. 527. τοῦ μὴ μετ' ὀργῆς
ἀπέχει, i. e. ἀπέχει τοῦ ποιῆσαι μετ'
ὀργῆς. Antiphanes ap. Mus. Phil.
Cant. I. p. 594. de columbis regis
capiti insidentibus: ἐπαίρουσαι δὲ
(imo ἀπαίρουσαι) μικρὸν οὐ πολὺ τοῦ
μήτ' ἐκέισε μήτε δεῦρο, παντελῶς
οὕτως ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον
αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περίσκληρον
ποιεῖν, nisi hoc quidem loco τοῦ ἐκέισε
ponitur ut *ιέναι* τοῦ πρόσω, Ajac.
731.

245. κάμπομαι, i. e. κάμπτει με
ὁ Ζεὺς, *flectere conatur*. Nihil est,
quod objecerunt quidam critici,
κνάμπομαι vel κνάμπομαι reponen-
tes, humilitatis atque obsequii no-

tionem in v. κάμπομαι Promethei
personæ parum convenire. Confer
v. 314. et 521.

247. ἐν οἴκτῳ προθέμενος. *Mor-
tales autem quum mihi miserandos
proposuerim, misericordia ipse non
dignatus sum*. ἐν αἰσχυρῷ θέμενος ex
Hecub. 806. laudat Elmsleius.

248. ἀνηλεῶς libri, quod tuetur
Well. ἀνηλεῆς et ἀνηλὴς reperiuntur
quidem, sed νηλὴς sup. v. 42. et
νηλεῶς Cho. 234. postulat metrum.
Hic autem proprio sensu, usurpa-
tur, pro *ἀνεν ἐλέον*.

254. ἐλεινὸς Pors. pro ἐλεεινός.
Epicam formam servavit Well.
metri securus. Supra v. 247. que-
rebatur Prometheus, sibi non con-
tigisse eandem quam mortalibus
præstitisset misericordiam. Re-
spondet chorus, At durus esset
qui tui non misereretur. Ego enim
certe te videns animo doleo. Itaque
nunc dicit ille, "At non nisi amicis
misericordia dignus videor." Ce-

ΧΟ. μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; 255

ΠΡ. θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.

ΧΟ. τὸ ποῖον εὐρῶν τῆσδε φάρμακον νόσου;

ΠΡ. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.

ΧΟ. μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἔδωρήσω βροτοῖς.

ΠΡ. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὤπασα. 260

ΧΟ. καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;

ΠΡ. ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

ΧΟ. τοιοῖσδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν

αἰκίζεταί τε κούδαμῃ χαλᾷ κακῶν;

οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; 265 ✓

ΠΡ. οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.

ΧΟ. δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὅρας ὅτι

ἡμαρτες; ὥς δ' ἡμαρτεῖς, οὐτ' ἐμοὶ λέγειν

καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν

μεθῶμεν, ἄθλων δ' ἐκλυσιν ζῆτει τινά. 270

ΠΡ. ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα

terum illæ, totum crimen sciscitari pergentes, sermonem a v. 245. continuant, qui interruptus erat a v. οἰκτραῖσιν, v. 246. Loci sententiam non assequutus Burgesius dedit καὶ μὴ φίλοις ἐλεινός κ. τ. λ. *etiam hostibus*, non male quidem, si μὴ φίλοις pro τοῖς μὴ φίλοις recte dici potest. Sed perperam idem Vir doctus, quæ est ejus libido etiam sanissima corrumpendi, dedit σιδηρόφρων τ' ἦν, quasi ἐστὶ subaudiri non potuerit.

258. Hæserunt quidam in v. τυφλὰς, quod consulto propter oppositionem in προδέρκεσθαι adjicitur. Cæcus profecto ipse fuisse

videtur qui στυφλὰς conjecit. Dubium est, an Pandoræ fabula hic respiciatur, Hesiod. Opp. 96.

264. χαλᾷ pro χαλάσει, κακῶν a κακός, Burgesio est. Neutrum verum puto: non enim dicit οὐδαμὰ, sed οὐδαμῇ. Pronomen etiam cum χαλᾷ construendum est.

271. ἐλαφρόν, ὅστις, κ. τ. λ. *facile est ei, qui etc.* Fallitur Burges. corrigens ἐλαφρός. Proverbium ἐλαφρόν παραινεῖν τὸν κακῶς πεπραγότα servavit Bekk. Anecd. p. 38. τὸν κακῶς πράσσοντ' pro τοὺς κακῶς πράσσοντας emendavit Stanl. Vide similem errorem Eum. 303. Confer autem Cho. 684.

ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
πράσσοντ'· ἐγὼ δὲ ταυθ' ἅπαντ' ἠπιιστάμην.

ἐκὼν ἐκὼν ἤμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι

> θνητοῖς δ' ἀρήγων αὐτὸς ἠρόμην πόνους. 275

οὐ μὴν τι ποινᾶς γ' ὥομην τοίαισί μ

κατισχναεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσέναις,

τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτον πάγου.

καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχῃ,

πέδοι δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας 280

ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.

πίθεσθέ μοι, πίθεσθε, συμπονήσατε

τῷ νῦν μογοῦντι. ταυτά τοι πλανωμένη

πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονή προσιζάνει.

ΧΟ. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώνζας 285

τοῦτο, Προμηθεῦ·

καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον

θάκον προλιποῦσ', αἰθέρα θ' ἀγνόν,

πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσση

277. κατισχναεῖσθαι libri omnes, uno tantum excepto, in quo κατισχναεῖσθαι recte scriptum est. Mireris Viros doctos diversas formas ejusdem vocis putavisse ἰσχάνω et ἰσχναίνω. Hoc enim ab ἰσχνός, illud ἰσχνῶ deducitur, ut ἐρुकάνω ab ἐρүкω, ἰζάνω ab ἰζω, etc. Confer omnino πέτρα προσαναινόμενον v. 151.—τοιαιῶδε Elmsleius, recte fortasse. Nam τοιοῦδε fortius est et δεικτικώτερον quam τοῖος.

279. μὴ δύρεσθ' Med. Vulgo μὴ δύρεσθ'. In Pers. 584. breviorē formam postulat metrum, δυρόμενοι

γέροντες. Pro καί μοι Rob. καίτοι habet, optime quidem, modo vere.

282. Vulgo πείθεσθε. Aoristum prætulerunt Elmsl. Blomf. Dind. propter sequens aoristum συμπονήσατε.

283. Melius fortasse ταυτά τοι, ita fit ut—, quod quidam libri præbent. Metaphoram vide ad Suppl. 322. ἰζάνειν vel ἐφιζάνειν sæpissime de volante avicula vel api dicitur, cui aptum est participium πλανωμένη.

289. ὀκριοέσση vulgo, quod est gelida. ὀκριοέσση, aspera, in tribus

χθονὶ τῇδε πελώ· τοὺς σοὺς δὲ πόνοὺς 290
χρήζω διὰ παντὸς ἀκούσαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἤκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου.
διαμειψάμενος πρὸς σε, Προμηθεῦ,
τὸν πτερυγικῇ τόνδ' οἰωνὸν
γνώμη στομίῳν ἄτερ εὐθύνων. 295
ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ·
τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
ἔσαναγκάζει, χωρὶς τε γένους
οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
νείμαιμ', ἢ σοί. 300
γνώσει δὲ τὰδ' ὥς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
χαριτογλωσσεῖν ἐνι μοι· φέρε γὰρ,

tantum libris servatur. Confer Theb. 289. inf. 1037. ubi ὀκρίδα φάραγγα.

292. "Dicendum erat κέλευθον διαμειψάμενος, pro quo τέρμα κελεύθου dixit, ratione habita verbi ἤκω."

DIND. Scenam ingreditur venerabilis pater Oceanus, volucris inequitans utequo, quare τετρασκελὴς fingitur v. 403. Videtur autem poeta Oceani sedem in Occidente versus Atlantem posuisse, τέρμονας Ἀτλαντικούς, Hippol. v. 3, ubi male reprehendit Monkius scholiastam v. πόντου de Euxino intelligentem, quia ibi, ut hoc loco, Atlantem et Euxinum extremos mundi terminos esse voluit poeta. Quare ab Occidente ad Orientem si venit Oceanus, δολιχὴν κέλευθον emensus recte dici-

tur. Verissime autem notavit Burgesius hinc manifestum fieri, cur Oceanus Atlantis supplicium probe noverit, inf. 356, seqq. ut qui πρὸς ἐσπέρους τόπους ἔστηκε.

299. Structuram optativi illustrat Ag. 603. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ, ubi subtilius eam explicare conatur Peile. Cho. 164. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐνὸς κείραιτό νιν. Est autem μείζω μοῖραν νέμειν mos ab heroicis temporibus deductus, cum major cibi portio magnatibus dividebatur; unde Homerus δαιτὸς εἴσης utitur, cum omnes æquam partem accepissent. Confer Il. xii. 311. Od. xx. 280. μείζον' ἂν ὦραν Burgesius, ut εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὦραν Trach. 57, ingeniose quidem, sed sine ulla causa.

σήμαιν' ὅτι χρή σοι ξυμπράσσειν
οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὀκεανοῦ
φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

305

ΠΡ. ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
ἤκεις ἐπόπτῃς· πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν
ἐπώνυμόν τε ρεῦμα καὶ πετρηρεφῇ
αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
ἐμὰς ἀφίξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἴαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

310

ΩΚ. ὀρώ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
θέλω τὰ λῶστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίγνωσκε σαντὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
εἰ δ' ὦδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ρίψεις, τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον

315

320

314. κάμπτομαι. Vide ad v. 245.
Inepte Burgesius οὐ κάμπτομαι.

317. μεθάρμοσαι. Novos mores accipias, omissa priore indole. Sic Alcest. v. 1157. νῦν γὰρ μετρημόσ-
μεσθα βελτίῳ βίον. Unde paullo audacius dicitur Eum. 468. νῦν
καταστροφῇ νέων θεσμίῳ.

319. De locutione ῥίπτειν λόγους vide ad Suppl. 478. inf. 953. Ag. 1035. ἀνωτέρω θακῶν ut Suppl. 94. 594.

321. χόλον. ὄχλον conjecit Dind.

comparans locum non admodum similem, v. 845. Jungendum est μόχθων παιδιάν, ludicrum tantum doloris imitamentum. Scholiasta : ὥστε τὴν νῦν προσοῦσαν ὀργὴν αὐτῷ παίγιον εἶναι δοκεῖν σοι. Recte hoc; male autem alius Schol. τὴν λύπην τῶν νῦν δυστυχιῶν explicat. χόλον enim non Promethei, sed Jovis est. Non enim indignationem quam conceperat ob labores, sed ipsos labores rem ludicram putaturus erat. Siquid corrigendum, proba-

παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
 ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
 ἀρχαὶ ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε· 325
 τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
 γλώσσης, Προμηθεῦ, τάπιχειρα γίγνεται.
 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
 οὐκ οὐν ἐμοί γε χρώμενος διδασκάλῳ 330
 πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἰμι καὶ πειράσομαι
 εἰ δύνωμαι τῶνδ' ἐκλύσαι πόνων.
 σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. 335
 ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὦν περισσόφρων, ὅτι

bilius videtur ὄτλον (Theb. 18.)
 quam ὄχλον. Sed satis facile in-
 telligitur τὸν νῦν παρόντα Διὸς
 χόλον, quum proxime præcessisset
 Ζεύς.

323. ὀργὰς, Angl. *temper*, ut
 Suppl. 743.

325. ἀρχαῖα, Angl. *old-fashion-
 ed, stale*. Plut. 323. ἀρχαῖον καὶ
 σαπρόν. Nub. 1357. 1469. ὡς
 ἀρχαῖος εἶ.

327. ἐπίχειρα, *merces*. Vim et
 originem hujus vocis exposuit Do-
 naldson, *New Cratylus*, p. 223.

330. Notandum tironibus, par-
 ticulas οὐν—γε sæpissime idem va-
 lere quod γοῦν, *saltem*, ut Antig.
 ἀλλ' οὐν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ
 τοῦργον. Sic Cæd. Col. 924, 651.

Antig. 321. Heraclid. 191. Eccles.
 850. inf. 526. Quare si rectius hic
 putes ἐμοί γε quam ἐμοιγε, male
 interpungitur post οὐκ οὐν.

331. Confer Ag. 1602. πρὸς
 κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παῖσας μόγης.
 De bubus reluctantibus dicitur,
 quæ cum stimulis excitantur, recal-
 citrando gravius punguntur.

335. λαυροστόμει pauci libri.
 Scilicet in codicibus senioris ætatis
 eadem forma exarantur literæ β
 et ν. Sic ἐβδόμῳ et εὐδόμῳ, Theb.
 271. ναάτης et ναυβάτης exhibent
 libri Pers. 377. ναπατῶν pro ναυ-
 βατῶν Eum. 434. λαῦρος pro λάβρον
 unus liber Pind. Nem. viii. 46.
 Utraque litera, et β et ν, nostram
 ν valebat.

γλώσση ματαία ζημία προστρίβεται;

ΠΡ. *ζηλῶ σ', ὁθοῦνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,*
πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί.
καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω· 340

πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
πάπταινε δ', αὐτὸς μή τι πημανθῆς ὁδῶ.

ΩΚ. *πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυσ*
ἢ σαυτόν· ἔργῳ κού λόγῳ τέκμαιρομαι.
ὀρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπάσσης· 345
αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
δώσειν Δί', ὥστε τῶνδ' ἐκλῦσαι πόνων.

ΠΡ. *τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κούδαμῃ λήξω ποτέ·*

337. προστρίβεται, *infigitur*.
Proprie, ut videtur, de servorum
pœna, ut Equit. 5. πληγὰς αἰὲ προσ-
τρίβεται τοῖς οἰκέταις, unde πρόσ-
τριμμα pro ζημία, Ag. 386; deinde
etiam de re bona, sive emolumento,
ut Dem. Androt. p. 617. στέφανος
μὲν ἄπας—πλούτου τινὰ δόξαν προσ-
ετρίψατο τοῖς κεκτημένοις.

339. ἐμοὶ *ad μετασχὼν* potius
pertinet, nisi quod notio societatis
in hoc participio facit ut τετολμη-
κῶς valeat ξυντετολμηκῶς. Hunc
usum plerumque obtinere in verbis
cum συν compositis notavit Dind.
Sic Antig. 537. καὶ ξυμμετίσχω καὶ
φέρω τῆς αἰτίας. Arist. Lysist. 44.
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπι-
σμένοι, καὶ Κιμβερίκ' ὀρθοστάδια καὶ
περιβαρίδας. Confer etiam Œd.
Col. 584.

340. *μηδέ σοι μελησάτω. Sic*
μή σε νικησάτω, Ajac. 1334. μή δο-
κησάτω τινί Theb. 1030. Scilicet

tertia persona dicebant Græci μὴ
γενέσθω, etsi secunda solæcum pu-
tabant μὴ γενοῦ, pro quo semper
dicebant μὴ γένη. Quod monendi
erant tirones propter inscitam Bur-
gesii annotationem ad hunc locum.

345. *μ' post μηδαμῶς addiderunt*
Blomf. Dind. ex duobus libris. Sic
excidit σ' (sed post σ) Suppl. 504.
Vide Elmsl. ad Heracl. 52.

348. *τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, i. e. τῆς*
μὲν προθυμίας ἐπαινῶ σε· ἄταρ, κ. τ. λ.
Respicitur autem Attica formula
declinandi beneficii, ut Ran. 508.
κάλλιστ', ἐπαινῶ. Xen. Conviv. 1:
7. οἱ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην, ἐπαινοῦν-
τες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο
συνδειπνῆσιν. Nec aliter intelli-
gendum Acharn. 485. ἐπήνεσ' ἄγε
νιν, ὦ τάλαινα καρδιά, ubi ψυχῇ
reluctans dicit istud ἐπήνεσα, Angl.
no, thank you. τὰ μὲν σ' pro τὰ μὲν
σὰ accipi posse observat Blomf.
quem tamen male sequitur Griffiths.

προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις· ἀτὰρ,
μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, οὐδὲν ὠφελῶν 350
ἐμοί, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων
ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ τοῦδ' εἵνεκα
θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.

[ΩΚ.] οὐ δῆτ', ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτου τύχαι 355

350. ὠφελεῖν cum dativo legitur etiam Pers. 838. ὡς τοῖς θανούσι πλούτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Antig. 560. ὥστε τοῖς θανούσιν ὠφελεῖν. Arist. Av. 420. φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν.

353. Impeditior est ordo verborum pro οὐ γὰρ, εἰ ἐγὼ δυστυχῶ, τοῦδ' εἵνεκα, κ. τ. λ.—εἵνεκα libri omnes, ut Suppl. 184. Vide ibid. ad v. 984. Veram formam rarissime servarunt libri veteres, qui οὐνεκα plerumque exhibent. Sed ubique, etiam contra libros, reponendum esse εἵνεκα arguit analogia, quod primus indicavit Donaldson, *New Cratylus*, p. 358. εἵνεκα Epicum est pro ἔνεκα, οὐνεκα autem non nisi pro οὐ ἔνεκα poni potest, ut τοῦνεκα pro τοῦ sc. τοῦτου ἔνεκα. Nam hæc interdum sibi respondent, ut Il. III. 403.

οὐνεκα δὴ νῦν διὸν Ἀλέξανδρον Μενέλαος νικήσας ἐθέλει στρυγερὴν ἐμὲ οἰκάδ' ἄγεσθαι, τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρ-έστης;

Hes. Theog. 88.

τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὐνεκα λαοῖς
βλαπτομένοις ἀγορῇ μετὰ τροπὰ ἔργα τελεῦσι.

Unum exemplum legitimum ejus

usum planissime ostendit, Od. III. 60. δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι οὐνεκα δεῦρ' ἰκάμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ, i. e. ἐκείνο, οὐ ἔνεκα. Similiter in Œd. Col. 1395. ἐξάγγελ' ἰὼν—οὐνεκ' Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα, nullo modo dici potuisset ἐξάγγελλε ἔνεκα ἔνειμε. Confer etiam Suppl. 629. Itaque necesse est aliud sit εἵνεκα vel ἔνεκα, aliud οὐνεκα, quod incredibile est sub eadem forma et ἔνεκα et οὐ ἔνεκα simul repræsentare. ὁθούνεκα autem (v. 328.) pro ὅτου ἔνεκα, vel ὃ, τοῦ ἔνεκα positum, idem plane est quod οὐνεκα in Œd. Col. 1395.

354. τυχεῖν cum dativo, accidere, Ag. 623. Suppl. 785.

355. καὶ Porsonus, quod non videtur necessarium. Vide ad Pers. 45. Atlas autem frater erat Promethei, Hes. Theog. 509. Confer notata ad v. 292. Ceterum hos versus, usque ad v. 384, Prometheus, non Oceano, ut in libris est, tribuendos esse censent Elmsl. Schütz. Dind. Well. Blomf. Exempla particularum οὐ δῆτ', ἐπεὶ

τείρουσ' Ἀτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρους τόπους
 ἔστηκε, κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
 ὥμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
 τὸν γηγενῇ τε Κιλικίων οἰκήτορα

similiter positarum in continua ejusdem personæ oratione laudavit Dind. ex CEd. Col. 485. Alcest. 557. Heracl. 507. Quibus addit Burges. Hec. 367. Hippol. 1062. et quod verissime notavit Dindorfius, inexorabilem et crudelem esse Jovem Promethei, non Oceani erat ostendere; debebat etiam vaticinium de Ἄτλῃ v. 375. ex Prometheo audiri, qui πάντα προὔξεισται σκεθρῶς τὰ μέλλοντ'. Respondet Reisigius, quem sequitur Griffiths, verba ὑψηλῶν κομπασμάτων, v. 368. non ab ipso Prometheo, sed in Promethea potius ab alio dicta videri. Difficile est judicare; nam non inepte Oceani orationem sic exciperet Prometheus, v. 381. "Tu igitur ex tui ipsius fratris fortuna Jovis vindictam cognoscis, docuitque te ejus exemplum quomodo eam evadere possis."

357. Hos versus ita exhibet Robortellus: ἔστηκε κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς, ὥμοις ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον, quod vulgato longe deterius judicat Dindorfius. An recte judicaverit, dubito. Dicitur quidem de Atlante Od. i. 53. ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, αἱ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν, sed Herod. iv. 184. mons Atlas ipse vocatur κίων τοῦ οὐρανοῦ. Ac longe aptius mundi sustentator Atlas di-

citur *columna stare, grave onus humeris suffulciens, quam columnam humeris sustinens*. Diversam notionem de Atlante habuisse Homerum inde colligas, quod ab eo dicuntur hæ columnæ cælum a terrā ἀμφὶς ἔχειν, i. e. seorsim tenere, quas columnas ἔχει, i. e. observat ac tueretur ne ruant, Atlas. Seniores poetæ gravius Atlanti onus imposuisse videntur. Vide Grote, *History of Greece*, Vol. I. p. 101. Hes. Theogon. 517. Ἀτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης, Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ἑσθῆως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι.

359. γηγενῇ, sc. a terra conceptum, Theogon. 820. Et hic et infra v. 945, respexisse videtur Æschylus Pindarum, æqualem suum, qui scripserat Pyth. i. 31. Τυφῶς ἑκατοντακάρανος, τὸν ποτε Κιλικίον θρέψεν πολυνύμνον ἄντρον. Libri autem ἑκατοντακάρηνον, quod solus Well. ausus est tueri, et recte fortasse, si hoc compositum ex epicis sumpsit Æschylus, ut πεντηκοντακάρηνον Hes. Theog. 312. Vide sup. ad v. 122. Scribendum tamen erat ἑκατογκάρηνον. Doricam formam recte reposuisse Blomf. colligit Dindorfius ex forma καρανοῦται, Cho. 519.692, καρανιστήρες, Eum. 177. ἑκατογκάρανοι agnoscit

ἄντρων ἰδὼν ᾠκτειρα, δαῖιον τέρας, 360
 †ἐκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον
 Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς,
 σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
 ἐξ ὀμμάτων δ' ἥστραπτε γοργωπὸν σέλας,
 ὥς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ· 365
 ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
 καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
 ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
 κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς
 ἐφεψαλώθη κάξεβροντήθη σθένος· 370
 καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας

Hesychius; sed vera scriptura, nisi magnopere fallor, est ἐκατοντάκρανον, quam reponendam censuit Hermannus. Apud Pindarum, Ol. iv. 11. Pyth. viii. 20. est Τυφῶς ἐκατόγκρανος et ἐκατογκεφέλας.

362. ἀντέστη libri. Wunderlichii emendatio nemini dubia esse debet. Confer Il. xxiii. 635. ὃς μοι ἀνέστη. Thucyd. vi. 76. τῇ Μῆδῃ ἀνέστησαν. πᾶς ὃς ἀντέστη θεοῖς fortasse defendi possit: vide ad Pers. 846. Ita saltem Hom. Il. xx. 497. βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων. xxi. 208. χέρσ' ὕπο Πηλείδαο, nec cuiquam confidenter affirmare licet, similia nunquam ausum esse nostrum poetam. πᾶς ὃς ἀντέστη, i. e. *summis viribus*, tentare licet, sed frustra.

363. συρίζων φόνον. φόβον Med. Rob. Utramque lectionem agnoscit Schol. sed dijudicare difficillimum est. Apollodorus autem, i. 6. 3. τοι-

οῦτος ὢν ὁ Τυφῶν καὶ τηλικούτος, ἡμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν οὐρανόν, μετὰ συριγμῶν ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο, πολλή δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη. (cf. v. 379.)

366. Dativum post ἦλθεν ut Theb. 440.

371. παράορον ex Mediceo reposuit Dind. pro vulgo παρήορον, quæ epica vocis forma est. Hom. Il. vii. 156. πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, ubi Schol. explicat ἐκκελυμένος. Proprie de equo funali usurpatur, qui *ad latus suspensus*, sc. currui adligatus est. Quoniam autem laxatior est et liberius movetur equus παράσειρος, inde significat χαλαρὸς, *solutus vel distentus*. Similis forma est πεδάορος, Cho. 581, hoc est μετήορος. ἀπήωρος et ἄωρος etiam apud Homerum leguntur, unde παρήωρον vel παράωρον quidam libri hoc loco

κεῖται στενωπὸν πλησίον θαλασσίου

ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὑπο

κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος μυδροκτυπεῖ

Ἥφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτε

375

ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις

τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας

τοιόνδε τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον

θερμῆς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,

καίπερ κεραυνῶ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.

380

exhibit. Vertendum, a helpless and paralysed form.

372. Idem fretum vocaverat Homerus στενωπὸν Od. XII. 234.

373. ἰπούμενος, *pressus*, ab ἵπος, Pind. Ol. IV. 10. quem locum respexit Æschylus, ὃς Αἰτναν ἔχει ἵπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλαν Τυφῶνος. Correxerat Stephanus librorum scripturam ἱπνούμενος, duo autem codd. cum Med. veram lectionem hodie præbuerunt. Cf. Equit. 924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Proprie ἵπος et σκανδάληθρον (Acharn. 687.) sunt partes τῆς μνάγρας (*mousetrap*.)

375. Prædicit Prometheus quod vivente Æschylo revera evenit, Ol. 75. 2. v. c. 479, quod ex Parii Marmoris certissimo testimonio indicavit Dindorfius. Thucydidem vero Lib. III. 116. rotundo numero uti putat Vir doctus, cum scribit ἐρρῦν δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥῦαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἰτνης, ὥσπερ καὶ τὸ πρότερον—λέγεται δὲ πεντηκοστῷ ἔτει ῥῆναι τοῦτο μετὰ τὸ πρότερον

ῥεύμα. τοῦτο, sc. quod anno A.C. 425 accidit. Sed satis definitum est πεντηκοστῷ ἔτει, pro quo potuit generalius πεντήκοντα ἔτεσιν, quare in v. λέγεται fortasse quærenda est aliqua narrationis ambiguitas.

377. λευροὺς Med. Rob. ceteri λευράς, quod male servarunt Well. et Scholeff. nam ὁ γῆς, non ἡ γῆ, in usu fuisse hodie satis probatum est. De voce λευρός vide ad Suppl. 502. inf. 402.

379. Vulgo θερμοῖς ἀπλήστου. Sed θερμῆς libri fere omnes, ἀπλάτου autem, quod conjecit Blomf., ideo verum esse videtur, quod Pindarus, Pyth. I. 40. eadem de re scribens posuit ἀπλάτον πυρὸς ἀγνόταται παγαί, nec optime ad sensum diceretur ἀπληστος ζάλη. Nam de periculosa ad craterem accessione propter τὴν θερμότητα cogitandum est. ἀπλάτου autem cum vel ἀπλήτου vel ἀπλάστου scriptum esset, hoc Ionicæ dictionis sectator inscite in ἀπλήστου mutavisse videtur. De his vocibus vide inf. ad v. 735.

[ΠΡ.] σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
 χρήσεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι
 ἐγὼ δὲ τὴν παρούσαν ἀντλήσω τύχην,
 ἔστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

ΩΚ. οὐκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι 385
 ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι;

ΠΡ. ^{ἴσως} ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ,

382. ὅπως ἐπίστασαι, sc. ceden-
 do, quod ego, inquit, facere non
 didici. Cf. Eum. 551. Sensus est:
 Non meo exemplo eges, quum
 alium jam videris a Jove crucia-
 tum.

386. Multa de hoc versu dis-
 putarunt critici, difficultatem ali-
 quam sententiæ subesse putantes.
 ὀργῇ νοσοῦσα est indoles quoquo
 modo affecta, sive iracundia, sive
 morositate, seu alio modo turbata
 atque excitata; et νοσοῦσης dicit pro
 certo quovis affectu propter medica
 vocabula μαλθάσσειν, σφριγᾶν, ἰσ-
 χναίνειν. Quod argutatur Dind.
 ὀργῆς hic iram idcirco significare,
 quia modo præcesserit χόλου, id
 recte quidem dictum est, si ὀργῆς
 νοσοῦσης conjuncta intelligas ira-
 cundiam, ut recte vertit Cicero,
 Tusc. Q. III. xxxi. ubi ita hunc
 locum adumbravit: *Atqui, Prometheu,*
te hoc tenere existimo, Mederi
posse rationem (orationem conjicit
Steph.) iracundiæ: respondet Prometheus,
Siquidem qui tempestivam
medicinam admovens Non ad gra-
vescens volnus illidat manus. Itaque
ἰσχναίνειν βίᾳ intellexit philosophus
de medici manu turgescentem tu-

morem asperius premente atque ita
 subsidere cogente. Nihilominus
 vulgatum concoquere non potest
 Dindorfius, qui aliam scripturam
 ex Plutarcho et Eustathio, ψυχῆς
 νοσοῦσης, a poeta abjudicans, ὀργῆς
 ζεούσης reponendum censet; quasi
 ea lectio non plane turbaret meta-
 phoram, quæ in νοσοῦσης aptissime
 enuntiat. Totius loci sententia
 hæc est. "Hoc autem ignoras,
 etiam iratum precibus et sermone
 leniri et a proposito deflecti?"
 "Scio" (inquit alter); "sed oppor-
 tune ac prudenter admovenda est
 ea medicina, ne magis etiam ex-
 asperes." "Quid autem si ego pru-
 denter Jovem adire audeam? Quid
 damni inde capiam?" "Laborem"
 (respondet ille) "frustra impen-
 des."

387. De ἐάν—γε vide ad Ag.
 944. Talia, etiamsi levicula sint,
 monuisse, non est perdisse ope-
 ram; nam veram hujus particulæ
 structuram quum minus percipiant
 tirones, in falsissimam opinionem
 adduci solent, eam sæpe non nisi
 ad versum explendum usurpare
 tragicos scriptores. Vide etiam ad
 Theb. 71.

καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχυαίνῃ βία.

ΩΚ. ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα
ὀράς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με. 390

ΠΡ. μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

ΩΚ. ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ
κέρδιστον εὖ φρονούντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

ΠΡ. ἐμὸν δοκήσει τὰμπλάκημ' εἶναι τόδε.

ΩΚ. σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 395

ΠΡ. μὴ γάρ σε θρῆνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.

ΩΚ. ἡ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας;

ΠΡ. τούτου φυλάσσου μὴ ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.

ΩΚ. ἡ σὴ, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.

ΠΡ. στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν. 400

ΩΚ. ὀρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώυξας λόγον
λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
τετρασκελῆς οἰωνός· ἄσμενος δὲ τᾶν
σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ. 404

ΧΟ. στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ· στρ. α.

388. Libri Medicei scriptura σφυδῶντα pro σφριγῶντα non temere spernenda est. Potuit enim esse forma σφυδάω, etsi nobis cognata σφύζω tantum innotuit.

389. "Intellige audaciam prudentia conjunctam." Blomf. Sic Eur. Frag. Alcmen. 9. σκαιόν τι χρῆμ' ὁ πλοῦτος ἢ τ' ἀπειρία.—προθυμείσθαι Med. et plerique libri. Sed alterum, *cautionem* in adeundo Jovem exprimens, sententiæ multo aptius est; nam sic respectus habitus est ad v. ἐν καιρῷ.

392. τῇδε τὴν νόσον paucissimi

libri. Laudat Elmsleius Trach. 544. νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.

394. τὰμπλάκημα. i. e. ἡδε ἡ νόσος, sc. εὐηθία. Ego, inquit, frustra te misisse videbor, non tu ultro hoc officium suscepisse.

396. μὴ γάρ, sc. δέδοικα γάρ, μὴ.—θρῆνος οὐμὸς, *mei misratio*, ut τὴν ἐμὴν αἰδῶ, *mei observantiam sive timorem*, Pers. 695.

401. ὀρμωμένῳ, quum jam in eo ipso essem, ut sponte a te digrederer. De nautica voce ψαίρει (*flaps*) optime scripsit Griffiths.

405. Metrum hujus strophæ

δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὅσων ῥαδινῶν [λειβομένα]
 ῥέος παρειὰν
 νοτίοις ἔτεγγε παγαῖς· ἀμέγαρτα γὰρ τάδε· Ζεὺς δ'
 ἰδίοις νόμοις κρατύνων 411
 ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.
 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα· ἀντιστρ. ἀ.

Ionicum a minore est, nec tamen puris pedibus constans, ut Pers. 86 —94. ubi vide. Primus versus sic metiendus est: στέ|νω σε τᾶς οὐλ|ο- μένας τῆ|χας, Προμηθεῦ|. In secundo non offendit particula δὲ post δακρυσίστακτον, quæ sensui necessaria etiam est. Nam recte respondent — — et — —, uti colligere licet ex dipodia trochaica sæpe pro Ionico posita: cf. Pers. 86.

Ibid. Gemo te propter perditam fortunam, Prometheus; rivus autem lacrymas a teneris oculis destillans genam humidis madefecit fontibus: hæc enim non invidenda sunt: Zeus autem pro suo arbitrio imperans insolentem in priores deos exserit potentiam. Jam vero universa gemebundum sonat regio; et magnificum ac vetustate nobilitatum tuum fratrumque honorem queruntur, ac quicunque pulchræ Asiæ colonias habitant, cum graviter ingemiscentibus tuis malis condolent mortales.

408. Libri omnes λειβομένα et ἔτεγγε, nisi quod unus tantum codex ἔτεγγε. Illud omittendum, hoc recipiendum vidit Heathius.— ἀμέγαρτα *immisericorditer* inter-

pretatur Blomf. cum sequentibus construens. Sensus potius esset: nam hæc sæva imperia Zeus secundum proprias leges exercens prioribus diis superbam exhibet indolem. Nimirum e κρατύνων sup- plendum erit κράτη (Suppl. 431.) Inest tamen aliquantum difficultatis in v. ἀμέγαρτος, quod proprie valet *λυγρός*, non *invidendum propter infelicitatem*, ut ποίμνα ἀμέγαρτος Suppl. 631, ἄζηλος sup. 146. nusquam autem pro *sævus*, *crude- lis*, *immisericors*, usurpatur. Vide Buttm. Lexil. in v. μεγαίρω. Quocirca nescio an recipienda sit Robortelli lectio ἀμέγαρτα γὰρ τάδε· Ζεὺς δ' κ. τ. λ. quæ in uno etiam codice reperitur, γὰρ tantum pro δὲ scripto. Et sic Well. non impro- bante Dind.

414. αἰχμάν, *indolem*, ab αἴσσω, ut θυμὸς a θύω. Vide ad Ag. 467. Graviter falluntur qui de *hasta* vel *sceptro* hoc loco cogitant.

415. Comparat Burges. Pers. 550. νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσίς ἐκκενουμένα.—ἀρχαιοπρεπῇ ορ- ponitur ut magnificum aliquid ac veneranda vetustate insignitum, τῇ τῶν νέων θεῶν ἀρχῇ.

μεγαλοσχήμονά τ' ἀρχαιοπρεπῇ στένουσι τὰν
σάν 417

ξυνομαιμόνων τε τιμὰν, ὅπόσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς
Ἀσίας ἔδος νέμονται, 420

μεγαλοστόνοισι σοῖς πῆμασι συγκάμνουσι θνατοί·
Κολχίδος τε γὰς ἔνοικι στρ. β'.

παρθένοι, μάχας ἀτρέστοι,
καὶ Σκύθης ὄμιλος, οἱ γὰς 425

ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν·
† Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ἀντιστρ. β'.

416. στένουσι Med. Rob. alii: non esse regionem sic vulgo appellatam, quod delendam esse particulam τε in proximo versu postulat metrum: quare nisi alteram Arabiam πέλας Κανκάσου fuisse demonstratum sit (conaturque id demonstrare Butlerus ex Hor. Od. i. xxxv. 40. ubi *Massagetarum Arabasque* una memorat poeta, sed vide ibid. Orellium), omnino necesse est Ἀραβίας ut corruptum damnare. Magnopere placet ingeniosa Burgesii emendatio Ἀβάριές τ', qui citat Suidam in v. Ἀβαρίς, et Eustath. ex Herod. iv. 36. εἰσὶ τινες ὑπερβόρειοι, οὕτω δὲ καὶ ὑπερνότιοι. καὶ ὅτι ὁ Ἀβαρίς ὁ ὑμνούμενος ὑπερβόρειος ἦν, ὃς οὐδὲν γε σιτεῖσθαι λέγεται, καὶ τὸν οἰστὸν περιφέρειν κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, monetque quodammodo congruere mentionem τῶν ὀξυπύρων αἰχμῶν cum ista Abaridis sagitta. Malim equidem Ἀβαρέων τ', sed parum refert vocis forma, modo veram vocem assequamur. Ce-

419. ἔποικον ἔδος, i. e. ἐποικίαν, Asiæ Minoris colonias. ἀγνή poetice dicitur Asia quasi esset persona. Vide ad Pers. 498. Sensus est, omnes Asiæ, Scythiæ, Caucasii, accolæ, etiam Amazones (cf. v. 742.), tuæ sortis miserentur, ut qui circa easdem tecum regiones habitantes tui cruciatus conscii sint.

424. παρθένοι, sc. Amazones. μάχας accusativus, non genitivus casus est, monente Dind. Confer δεινοὶ μάχην Pers. 27. ἐν δαίτοις ἀτρέστον μάχαις legitur Ajac. 365.

428. Corruptum esse nomen Ἀραβίας certum videtur. Quodcunque statuas de vulgatæ lectionis integritate, vel ex hoc uno argumento manifestum est Arabiam

non esse regionem sic vulgo appellatam, quod delendam esse particulam τε in proximo versu postulat metrum: quare nisi alteram Arabiam πέλας Κανκάσου fuisse demonstratum sit (conaturque id demonstrare Butlerus ex Hor. Od. i. xxxv. 40. ubi *Massagetarum Arabasque* una memorat poeta, sed vide ibid. Orellium), omnino necesse est Ἀραβίας ut corruptum damnare. Magnopere placet ingeniosa Burgesii emendatio Ἀβάριές τ', qui citat Suidam in v. Ἀβαρίς, et Eustath. ex Herod. iv. 36. εἰσὶ τινες ὑπερβόρειοι, οὕτω δὲ καὶ ὑπερνότιοι. καὶ ὅτι ὁ Ἀβαρίς ὁ ὑμνούμενος ὑπερβόρειος ἦν, ὃς οὐδὲν γε σιτεῖσθαι λέγεται, καὶ τὸν οἰστὸν περιφέρειν κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, monetque quodammodo congruere mentionem τῶν ὀξυπύρων αἰχμῶν cum ista Abaridis sagitta. Malim equidem Ἀβαρέων τ', sed parum refert vocis forma, modo veram vocem assequamur. Ce-

ὑψίκρημνόν [θ'] οἱ πόλισμα

Καυκάσου πέλας νέμονται,

430

δαίος στρατὸς, ὅξυν' ἄνθρωποι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις δαμέντ' ἄδαμαντο-
δέτοις [ἐπ' ὠδ.]

Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμεν θεὸν

435

Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν

ὑπέροχον σθένος κραταιὸν

οὐράνιον τε πόλον

νώτοις ὑποστενάζει.

βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων

terum v. 426, glyconeus est, ut Cho. 778. δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείνῃ. Suppl. 530.

434. ἀκαμαντοδέτοις omnes præter unum librum. Confer v. 152. Recte tamen observat Burgesius, Promethea quidem, sed non item Atlanta, adamantinis catenis fuisse illigatum. Voluisse videtur poeta δαμέντ' ἐν πόνοις, ὡς σὺ ἐν ἄδαμαντοδέτοις λύμαις, nisi ex Hes. Theog. 519. ἀκαμάτῃσι χέρεσσι vulgatum effinxit.

435. θεὸν Rob. cum duobus MSS. θεῶν vulgo.

436. Ἄτλαν Dindorfius, qui similes formas Αἴαν, Θόαν, laudat ex Chærobosco. Sed vix intelligo causam mutandi.—ὑπέροχον Herm. Blomf. Dind. Libri ὑπέροχον. Non sine magna probabilitate Burgesius legendum censet ὑπέροχον σθένος χθονὸς κραταίων, cujus versus metrum esset ut inf. 922. Conjectura

non absimili γὰρ post κραταίων inseruit Dindorfius. Fortasse tamen ferri potest quod tentavit Scholefieldius, σθένος κραταίων πόλον τε pro σθένος πόλον, quanquam ea structura minus æschylea est. Sed longe facior est νώτοις ὑποστενάζει, quo exprimitur ægra et gemebunda impositi oneris sustentatio. Verissimam tamen esse hanc lectionem, ideoque falsam Hermannii conjecturam ὑποστεγάζει, docent sequentia, quibus significatur elementa ac Tartarum ipsum concinere (ξυμπίπτειν) cum Atlantis gemitu. Neque enim hæc facile ex v. συγκάμνουσι sup. 421. continuantur, ita ut de Promethea accipienda sint, interposita narratione de simili Atlantis casu. Illud potius dici crediderim, ipsam terram, mare, fluvios, Atlantis casu ingemiscere, quemadmodum Asia aliæque regiones Promethea lugeant supplicio affectum.

ξυμπίτνων, στένει βυθός, 440
 κελαινός δ' αἶδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,
 παγαί θ' ἀγνορύτων ποταμῶν στένουσιν ἄλγος οἰκ-
 τρόν.

ΠΡ. μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μῆδ' αὐθαδία
 σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ, 445
 ὁρῶν ἐμαντὸν ὧδε προυσελούμενον.
 καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
 τίς ἄλλος ἢ ἡ γὼ παντελῶς διώρισεν;
 ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυῖαισιν ἂν
 ὑμῖν λέγοιμι. τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα 450
 ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς, νηπίους οὐκας τὸ πρὶν,

441. αἶδος adjectivum esse videtur, ut αἶς γῆ sit terra quæ non cernitur. Homerus enim δὴν' αἶδος κυνέην, (Angl. *cap of invisibility*.) Sed libenter deleverim γᾶς, quod nec sententia nec metrum desideraret.

442. ἀγνορύτων Heathius pro ἀγνορρύτων. Confer ἀμφίρυντος A. Jac. 134. καλλίροον Od. xvii. 206. et vide sup. ad v. 243.

Ibid. ἄλγος. Atlantis, non Promethei, si recte intelligo.

Metra Epodi hæc esse videntur.

1. Antispastico-dactylicum vocare liceat. 2. Dactylicum, præmissa penthemim. iambica. 3. Penthemimeris iambica. 4. Trochaicum. 5. Dactylicum. 6. Iambicum. 7. Idem. 8. Trochaicum. 9. Dochmiacum cum longa syllaba. 10. Dactylico-trochaicum. Longe aliter sex priores versus

distribuunt Dindorfius alique editores.

446. Plerique libri et hic et Ran. 730. προσελούμενον præbent. Formam vocis veteribus etymologis parum intellectam nuper explicavit Buttmannus in Lexilogo, qui ad radicem προ et ἔλω, σφέλω, *proculcare*, retrahit, ut *suavis* ab αἶδς formatur. Ejusdem familiæ sunt εἰλεῖν, σφάλλειν, σφέλας, et antiquissimam formam fuisse εἰλεῖν manifestum est ex εἴλη et εἰλίσσειν.

450. Pro πῆματα Vir doctus in Mus. Phil. Cant. i. p. 687. corrigi vult εὐρήματα. Sed nulla causa mutationis est; nam si in sequentibus narratur quomodo ignorantia laborarent mortales atque omnia temere miscerent, antequam Prometheus opem attulisset, hi casus et hæc eorum infortunia rectissime dicuntur τὰ ἐν βροτοῖς πῆματα.

ἔννοους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
 λέξω δὲ, μέμψιν οὐτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
 ἀλλ' ὦν δέδωκ' εὐνοίαν ἐξηγούμενος·
 οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην, 455
 κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὄνειράτῳ
 ἀλίγκιοι μορφαῖσι τὸν μακρὸν χρόνον
 ἐφύρον εἰκὴ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς
 δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
 κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι 460

453. μέμψιν οὐτιν' ἀνθρώποις ἔχων, non parvi pendens homines; sive malis, non efficere volens, ut mala de hominibus opinio concipiatur propter infirmitatem et inscitiam eorum. Nam ἔχων valet fere παρέχων. Vide Donaldson ad Pind. Isthm. III. 54. ubi eodem sensu legitur μομφὰν ἔχων.

454. ὦν δέδωκ' εὐνοίαν, sc. ἐκείνων ἃ δέδωκα, gratiam et benevolentiam eorum munerum quæ iis largitus sum.

456. Confer Cho. 5. κλύειν, ἀκοῦσαι, et ibi notata. Hom. II. xv. 128. οὔατ' ἀκουέμεν ἔστι, νόος δ' ἀπόλωλε.

457. βίον pro χρόνον libri longe plurimi. Plat. Phæd. §. 105. ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκὴ φύρω.

459. προσείλους, proprie ad solem conversos, ab εἴλη, radius, hic respicit contrarium ἀνγλίοις v. 461, et nihil aliud quam apricos significat.—ἦσαν pro ἦδεσαν. Vide Buttmann. *Irregular Verbs*, in v. εἶδω, p. 78.

460. ἀήσυροι, parvi, pusilli, Angl.

tiny. Suidas: ἀήσυρον, τὸ λεπτόν, τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον, τὸ ἐλαφρόν, παρὰ τὸ αἰερί σύρεσθαι, et sic Apollonius, Lex. Hom. ἀήσυρον, κοῦφον, τὸ οἶόν τε ὑπ' ἀνέμου σύρεσθαι, τούτεστι ὑπὸ τῆς ἀήτης, τῆς ἀνέμου πνοῆς. Alii ab αἰεὶ et σύρω deducunt, quia formica semper trahit ore quodcumque potest, atque addit acervo. Vox fortasse Æolica est; sed dubiæ admodum etymologiæ, nam prior syllaba in σύρω producitur. An terminatio tantum in -υρος, ut ἀλμυρός, hanc formam effecerit, nescimus. αἰέσυροι libri fere omnes, quæ fortasse forma Atticæ dialecto convenientior erat; confer similem varietatem inter προσείλους et προσήλους in vet. libris v. 459. ut et κειρύλος pro κηρύλος dicebant. (Schol. ad Arist. Av. 299.) Crediderim tamen ἀήσυρος communem originem habere cum εὔρος (ἡ-υρος), ζέφυρος, (ζοφ-υρος, i. e. ἐκ ζόφου,) ἀ-υρα, αὔρα. Ut enim his prior syllaba v. ἀήρ, ἡώς, vel αὖς, radix est, sic ab ἀήτης, spiritus, ἀήτ-υρος, ventosus,

μύρμηκες, ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,

οὔτ' ἀνθεμῶδους ἦρος, οὔτε καρπίμου

θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν

ἔπρασσον, ἔς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ 465

✓ ἄστρων ἔδειξα, τὰς τε δυσκρίτους δύσεις.

καὶ μὴν ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων,

ἐξηῆρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,

μνήμην θ', ἀπάντων μουσομήτορ' † ἐργάνην·

κάξευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα 470.

ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασιν θ' ὅπως

θνητοῖς μεγίστων διαδόχοι μοχθημάτων

quod in ἀήσ-υρος transivit, notissima analogia. Vide Müller, Dor. II. p. 499. De alite proprie usurpatur hæc vox in loco ex Suida citato in Blomf. gloss. ad v. 32.

465. ἀντολὰς, scil. ad tempestatum spatia dignoscenda. Unde Ag. 7. ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολὰς τε τῶν. Vide Mus. Phil. Cant. I. p. 21. ἄτερ γνώμης, temere, sine iudicio, sine facultate percipiendi, sine cura digerendi.

467. ἀριθμόν, arithmeticam, quam artium præstantissimam censebant boni Pythagorei.—γραμμάτων συνθέσεις, literarum compositiones, sc. artem qua per singulas literas diverso ordine conjunctas exprimitur animi sententia. Sic sæpe συντιθέναι, ut Suppl. 63. ἐγγεγραμμένην ξυνομήματα Trach. 158.

469. ἐργάτιν vulgo. Sed ἐργάνην Blomf. Dind. alii ex Stobæo, eandemque lectionem olim in Mediceo

scriptam videri testatur Dindorfius. ἐργάτις veteribus plerumque πόρνη significabat, vel saltem mercenaria, ut Pind. Isthm. II. 6. Sensus hic esse videtur: et memoriam, quæ in omnibus efficiendis Musarum mater est; i. e. quæ μουσικὴν, artem et scientiam, in omnibus adhibet. Vel simpliciter Memoria dicitur omnium effectrix, quia sine memoria nihil servari, nihil ad finem perducipotes. In epitheto μουσομήτορα eleganter alludit ad Mnemosynem Musarum matrem, monente Schützio. Confer Hesiod. Theog. 916.

472. διαδόχοι (διάδοχοι edd.) vicarii, i. e. successores, adjuutores. Citat Schützius frag. Prom. Solut. 180. ubi jumenta vocantur ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.—γένωνθ' ἔργωνθ' Brunckius. Vide ad v. 410. Falluntur autem, qui docent ζυγὸν et ζεύγλην synonyma esse.

γένοιθ', ὑφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους
ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ 475
λινόπτερ' ἠῦρε ναυτίλων ὀχήματα.

τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρών τάλας
βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω πόφισμ', ὅτῳ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

ΧΟ. πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀπόσφαλεις φρενῶν 480
πλανᾷ, κακὸς δ' ἱατρὸς ὥς τις, ἐς νόσον
πεσὼν ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὐρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ΠΡ. τὰ λοιπὰ μου κλύουσα θαυμάσει πλέον,
οἷας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμῆσάμην. 485
τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις ἐς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξῃμ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον,

Quid differant optime intelligent tirones ex libro utilissimo, *Dictionary of Antiquities*, p. 534. ζυγὸν scilicet erat transversum ac leviter incurvatum tignum, equorum et boum cervicibus impositum, ad quas aptabatur vel ζεύγλαις, *collaribus*, quæ collo circumdata erant, vel λεπάδνοις, *loris*, quibus ad collum alligabatur. Vide Pers. 193. Confer autem Hom. II. XIX. 406. πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγὸν οὐδας ἔκτανεν. Ag. 1617.

474. Scholiasta: τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι τοῖς ἵπποις πλουσίῳ ἐστὶ. Sumptuosa admodum habebatur ἡ ἵπποτροφία, unde οἰκίη τεθριπποτρόφος ex Herod. VI. 35. laudat Blomf. Sic Demosth. adv. Phæ-

nippum, p. 1046. ἵπποτρόφος ἀγαθὸς ἐστὶ καὶ φιλότιμος, ἅτε νέος καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ὢν.

476. ὀχήματα de navibus Suppl. 32. λινόπτερα ibid. 126. et 714.

480. Male vulgo interpungitur hic locus. Sensus est: turpe tibi et inhonestum est quod pateris: qui errasti quidem, nec tamen errorem corrigere aut potes aut curas. Post πλανᾷ intelligendum est μέν, ut sæpe. Vide ad Theb. 50.—αἰκὲς pro αἰεῖκες Porsonus. Infra tamen v. 533. habemus solutam formam αἰεκεῖς. Vide ad Pers. 472.

487—8. οὐδὲ pro οὔτε libri fere omnes; sed recte videntur Blomf. et Dind. οὔτε utrique loco resti-

οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν· ἀλλὰ φαρμάκων
 χρεία κατέσκέλλοντο, πρὶν γ' ἐγὼ σφίσιν
 ἔδειξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων, 490
 αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
 τρόπους τε πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
 κᾶκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἂ χρῆ

tuisse. Comparat Dind. Orest. 46. μήθ' ἡμᾶς στέγαις, μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα. Supra 458—9. Theb. 45. CEd. Col. 972. ὅς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς, οὐ μητρὸς εἶχον. De quinque medicamentorum generibus, quæ sunt πόσιμα vel πιστά, (Angl. draughts,) ἐπίπαστα, aspergenda, (powders,) βρώσιμα, comedenda, ἔγχριστα, inungenda, (embrocades,) καταπλασ-τά, Arist. Plut. 717, (plaisters, poultices, etc.) vide omnino doctissimam Blomfieldii dissertationem in Glos-sario. Addit Burgesius ὁσφραντά, (scents,) et εἰσφρητά, (injections,) recteque distinguit inter medicos, (physicians,) qui his omnibus utebantur, chirurgos (surgeons,) quibus propria erat τομὴ et καῦσις (cf. Ag. 822.) et empiricos, (quacks,) qui ad ἐπωδάς, μαγεύματα, γοητείας, et περίαπτα (amulets,) confugiebant. Unde Soph. Ajac. 581. οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπωδάς πρὸς τομῶντι πῆμάτι. Observandum præterea est, quoties metaphoras a scientia medicinæ mutuatus sit noster poeta. Exempla quædam apponere fortasse non pigebit. Supra 481. 386—8. Ag. 821. ὅτφ

δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων, ἥτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως πειρα-σόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσον. Cho. 462. δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος. Eum. 179. παίδων κακοῦται χλοῦνις, ubi κακοῦσθαι medicorum vocabulum esse videtur, quo sæpe utitur Hippocrates. Ag. 1378. τί κακὸν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἔδανόν, ἢ ποτὸν πασαμένα ῥυτᾶς ἐξ ἀλὸς ὄρμενον; Prom. 507. ἐξομματώ et ἐπάργεμα vide not. Ag. 17. Cho. 530. Suppl. 264. ἐντέμνειν ἄκος et ἄκος τομαῖον.

489. Notanda in κατεσκέλλον-το imperfecti temporis significatio. Est autem σκέλλω arefacio, exsicco, unde deducitur nostrum vocabu-lum skeleton. Cf. Il. xxiii. 191.—πρὶν γ' libri optimi. Vulgo πρην, de cujus vocis mensura vide ad v. 789. σφίσιν pro αὐτοῖς, ut σφιν v. 465, ex usu epicorum.

491. ἐξαμύνονται, quibus nunc homines a se arcere solent omnes morbos. Quod dedit Blomf. ἐξα-μύνωνται, vide ne Latina potius quam Græca structura sit.

492. τρόπους τε Med. Reliqui τρόπους δέ.

ὑπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
 ἐγνώρισ' αὐτοῖς· ἐνοδίους τε συμβόλους 495
 γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
 διώρισ', οἵτινές τε δεξιῶι φύσιν,
 εὐωνύμους τε, καὶ δίαιταν ἦντινα
 ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
 ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαί· 500
 σπλάγχων τε λειότητα, καὶ χροιάν τίνα
 ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν,
 χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν.

494. κληδόνας, omina per voces subitaneas intellecta, quæ plerumque dicebantur φῆμαι. Hujusmodi generis sunt *aery tongues, that syllable men's names, on sands, and shores, and desert wildernesses*. Miltonus in Como.

495. ἐνοδίους συμβόλους, Angl. *objects first met on a journey*. Suppl.

496. καὶ συμβόλοιςιν οὐ πολυστομεῖν χρεών, ubi vide notata.

498. εὐωνύμους τε, i. e. καὶ οἵτινες εὐώνυμοι, *tristes, lævi*. Hom. Il. XII. 238. τῶν (sc. οἰωνῶν) οὗ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἰῶσι πρὸς ἡώ τ' ἡέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.

500. ξυνεδρίαί, *consessus*; contraria vox erat διεδρία, utraque autem auguralis, monente Abreschio, qui bene laudat Arist. Hist. Anim. 9. 1. τὰς διεδρίας, καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι, διέδρα μὲν τὰ πολέμα τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. Unde hic

clarius intelligimus quæ præcedunt, ἔχθρας καὶ στέργηθρα avium.

501. λειότης. Rugosum scilicet et exile jecur infaustum habebatur; contra autem lubricum, plenum, leve, εὐτραφές, deorum favorem portendebat. Cic. de Div. II. 13.

502. πρὸς ἡδονήν, i. e. ἡδέως, scil. ἡδέα. Vide ad Ag. 278. Respicit in his verbis τὸ καλλιερεῖσθαι. Sensus est, Quemnam colorem habentia, deorum portenderent benevolentiam. Ad ἔχοντα enim manifesto supplendum est τὰ σπλάγχνα, quod tamen non vidit supplendum G. Burges.

503. Adeo dura est copulæ ommissio si καὶ εὐμορφίαν χολῆς λοβοῦ τε intelligas, ut rectius εὐμορφίαν per epexegesis ad λειότῃα adnectas. λοβός, *jecur*, si ποικίλος (Angl. *streaked*) et εὐμορφος erat, familiaris putabatur; si omnino deesset visceribus, triste omen habitum est. Laudat Blomf. Eur. El. 826. λοβός μὲν οὐ προσὴν σπλάγχνοισι.

κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακρὰν
 ὀσφύν πυρῶσας δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ^{difficult} 505
 ὥδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
 ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
 τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
 κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
 χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε, τίς 510
 φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
 οὐδεῖς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
 βραχεὶ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
 πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.
 ΧΟ. μή νυν βροτούς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα, 515

Addit Griffiths ex Cic. de Div. II. 13. "caput jecoris ex omni parte diligentissime considerant; si vero id non est inventum, nihil putant accidere potuisse tristius."

504. κνίσῃ συγκαλυπτὰ. Confer Antig. 1011. Ad ὀσφύν, (Angl. the chine,) vide Arist. Pac. 1053. et ibi Schol. Vulgo autem ὀσφύν. Ridicule hic Burgesius: "Cur longam dicit? Subest certe error." Respondeat quivis puer, "Quia longam fecit Natura." Sed totum locum perverse intellexit et mutando corripuit Vir ille ἀκορεστότατος.

505. τέχνην, sc. τὴν τῶν ἐμπύρων.—φλογωπὰ σήματα de ignispicio intellige; vide Eur. Phœn. 1255.—ἄργεμος vel ἄργεμον oculi morbus erat, λεύκωμα, (nostris medicis vocatur cataract,) et ἐξομματοῦν significat oculos incremente

hoc vitio purgare. Cf. Suppl. 463. Cho. 839. Arist. Plut. 635. ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, quod ex Phineo Sophoclis sumptum monet Schol. Hesych. ἀργέματα· τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα. Vide eundem in ἐπάργεμος.

512. Nisi qui velit inepte garrire. φλῦσαι, a φλύω, Angl. to babble, proprie de aqua dicitur. Cf. Theb. 658. Hinc deducitur Latinum fluo.

515. Sensus est; μή νυν, βροτούς ὠφελῶν, h.e. ὠφελήσας, σταντοῦ ἀκῆδει. Non monuissem, nisi graviter errasset Burgesius, qui seorsum accipiens μή νῦν ὠφέλει quærit quomodo nunc Prometheus mortales adjuvare potuerit.—πέρα καιροῦ, ultra scopum, i.e. justum modum. De vera hujus formulæ significatione disputatum est ad Suppl. 1044. Ag. 355.

σαντοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
εὐελπίς εἰμι τῶνδ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
λυθέντα μηδὲν μείον ἰσχύσειν Διός.

ΠΡ. οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος
κρᾶναι πέπρωται, μυρίαῖς δὲ πημοναῖς 520
δύαις τε καμφθεῖς, ὥδε δεσμὰ φυγγάνω.
τέχνη δ' Ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῶ.

ΧΟ. τίς οὖν Ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός;

ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἑρινύες.

ΧΟ. τούτων ἄρ' ὁ Ζεὺς ἐστὶν ἀσθενέστερος; 525

ΠΡ. οὐκ οὖν ἀν' ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

ΧΟ. τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν αἰὲ κρατεῖν;

ΠΡ. τοῦτ' οὐκέτ' ἀν' πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.

ΧΟ. ἦ πού τι σεμνόν ἐστὶν ὁ ξυναμπέχεις.

ΠΡ. ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς 530
καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
δεσμούς· αἰεκέῃς καὶ δῦας ἐκφυγάνω.

519. Arist. Equit. 843. οὐκ, ὦγαθοι, ταῦτ' ἐστὶ πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ.

520. Notandum πέπρωται cum nominativo personæ, cum plerumque impersonaliter usurpetur. Sed ut ἔοικα μάτην ἐρεῖν (inf. 1028.) dicitur, non ἔοικεν ἐμὲ ἐρεῖν, δίκαιός ἐστι ποιεῖν pro δίκαιόν ἐστιν αὐτὸν ποιεῖν, etc. sic Μοῖρα πέπρωται κρᾶναι accipi potest pro πέπρωται Μοῖραν κρᾶναι. Vide inf. ad v. 639. Fortasse tamen pro activo est, statuit.

524. Eum. 360. κακῶν μνήμονες

Σεμναί. μνήμων Ἑρινὺς Ajac. 1390. —τρίμορφοι pro τρεῖς vide ad Suppl. 368.

525. Vulgo ἄρα Ζεὺς. Articulum ex optimis libris restituendum censuit Dindorfius.

526. De οὐκ οὖν—γε vide ad v. 330.

528. Vulgo οὐκ ἀν' οὖν, quod parum recte diceretur. Altera lectio exstat in bonis codicibus. οὐκέτι sæpe sic usurpatur; hactenus quidem, sed non ulterius. Male intellexit Burgesius.

ΧΟ. μηδὰμ' ὁ πάντα νέμων στρ. α.
 θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς, 536
 μῆδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα
 βουφόνους, παρ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον,
 μῆδ' ἀλίτοιμι λόγοις. 541
 ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένονι,
 καὶ μήποτ' ἐκτακείη.
 ἀδύ τι θαρσαλέαις ἀντιστρ. α.
 τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς 546
 θυμὸν ἀλδαίνουσιν ἐν εὐφροσύναις· φρίσσω δέ σε δερ-
 κομένα

535. Nunquam eveniat, ut contrariam meo arbitrio potentiam exerceat Zeus omnium rerum dispensator; nec ut ipsa negligam deos adire cum puris cæsarum boum sacrificiis, juxta patris mei Oceani flumen, nec ut verbis offendam; sed hoc, quod nunc facio, maneat mihi, et nunquam ex animo evanidum fiat. Metra sunt: 1. Dactylicum. 2. 3. 4. idem, praeunte dipodia trochaica, et intertextis spondæis. 5. ut 1. 6. Trochaicum. 7. Iambicum.

541. ἀλίτοιμι, aoristum ab ἀλινῶ. Alia forma ἀλιτρέω occurrit Eum. 306. si vera lectio.

543. Contrarium ἐντακῆναι Soph. Electr. 1311. Trach. 463. Post hoc verbum comma ponendum censet Dind. quasi τόδε ad sequentia pertineat; quod insignem sententiæ pietatem mirifice labefactaret. Præterea semper fere in fine strophæ et antistrophæ concluditur oratio;

et hunc esse novi sermonis tenorem quivis perspiciat: Dulce quidem est vitam inter spem et lætitiā producere; sed mihi nunc tuos cruciatus videnti non tam spes et confidentia quam metus ac terror animo obversantur.

544. Libri ἡδύ. Scribendum videtur ἀδύ.

Ibid. Dulce quiddam est, longam producere vitam inter spem et fiduciam, animum educantem lucidis in delectationibus. Horresco autem, quum te video innumeris laboribus cruciatum, [id quod tibi pro pœna contigit,] nam Jovem non veritus tute ex tuo ipsius arbitrio mortales nimium colis, Prometheus. Age, dic, amice, quomodo vanum istud beneficium tibi subsidio fuerit, aut ubi aliquod mortalium auxilium. Neque intellexisti viribus carentem impotentiam, qua cæcum hominum genus impeditum est?

μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον * * * * 550

Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων

† ἰδίᾳ γνώμα σέβει

θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.

φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ ποῦ τις
ἀλκά; [στρ. β'.

τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης 556

ὀλιγοδρανίαν ἄκιυν,

ισόνειρον, ᾧ τὸ φωτῶν ἀλαδὸν γένος ἐμπεποδισμένον;

οὐποτε

560

550. Exciderunt quatuor syllabæ, — — —. Antistrophica verba πατρὸς ἄσβεστον non agnoscit Schol. qui ὠκεανοῖο πόρον legisse videtur.

552. ἰδίᾳ corruptum est, nec optime resarcitur metrum legendo † ἐν† ἰδίᾳ e Schol. αὐτόνῃ conjecit Dind. quod audacius esset recipere.

554. "Constructio est, φέρ' εἰπὲ, ὅπως ἄχαρις χάρις. χάριν ἄχαριν (cf. Cho. 38.) beneficium vocat pro quo damnum reportatur." DIND. Ceterum εἰπὲ bis sumendum est, φέρ' εἰπὲ, ὅπως—εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά. (ποῦ τίς, quæ et ubi, Dindorfius.) Hoc plenius dixisset poeta: εἰπὲ ὅπως ἄχαρις χάρις ἀλκή τις ἐστὶ σοι, ἢ ποῦ τις ἀλκή, ἢ τίς ἄρηξις, κ. τ. λ.—Sed corruptum fortasse est ὦ φίλος, pro quo non male conjecit Burgesius ὠφέλει σ', nisi quod omittendum fuerit pronomen propter metrum. Ita hoc diceret: age, narra quomodo vanum beneficium quod in mortales contulisti,

tibi prodesset. Sup. 83. τί σοι οἰοίτε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων; Scilicet ὠφέλει primum in ὦ φίλε, deinde in ὦ φίλος hiatus vitandi causa mutatum videtur.—Metra sunt: 1. 2. 3. anapæstico-iambicum. 4. Versus ex dipodia trochaica, cretico, et dactylis consarcinatus. 5. Dactylicum. 6. Iambicum.

559. ισόνειρον. Producitur prima syllaba ut in ισόμοιρον Cho. 311. Hunc locum fortasse respexit Arist. Av. 686. monente Blomf. ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ, ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνηυροι. Post οὐποτε deest spondæus, aut redundat ἔδνοις in v. 569. Nihil hic ad sensum desideratur, illic autem ægre omittitur ἔδνοις. Nimis audacter Dindorfius: οὐποτε θνατῶν | τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί, quanquam fortasse recte. Suspicio δέδεται post ἀλαδὸν inserendum, οὐπως pro οὐποτε legendum esse, ex Od. v. 103.

τὰν Διὸς ἀρμονίαν
 θνατῶν παρεξίασι βουλαί.
 ἔμαθον τάδε σὰς προσιδούσ' ὀλοὰς τύχας, Προμη-
 θεῦ· [ἀντ. β'.
 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα 566
 τόδ', ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρά
 καὶ λέχος σὸν ὑμεναίου ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμο-
 πάτριον ἔδνοις
 ἄγαγες Ἑσιόναν 570
 πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΙΩ.

τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
 τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν

561. ἀρμονίαν παρεξίασι, *fixum et immutabilem rerum ordinem excedent*, sc. impune violabunt. Antig. 60. εἰ νόμον βίᾳ ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. οὐπὼ pro οὐποτε *perperam dedit Burgesius, quia οὐποτε futurum tempus postulare*. Nimirum παρεξίασι *verbum perfecti temporis esse credidit*.

Ibid. Nunquam rerum ordinem ab ipso Jove constitutum hominum excedent consilia. Hæc didici misera tua contuendo infortunia, Prometheus. Diversa autem mihi subito accessit cantilena, hæc scilicet ab illa, quam in lavacrum lectumque tuum olim accinebam, nuptiis consentiens, quum sororem nostram Hesionam domum ducebas, consors lectri quæ esset, donis persuasam.

566. διαμφίδιον μέλος, ἀλλοῖον, διαπαντός κεχωρισμένον. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Ita Hesychius. Expectabas simpliciores structuram διαμφίδιον δέ μοι προσέπτα τόδε τὸ μέλος, ἐκεῖνό τε, (ὃ προσέπτα) ὅτε ὑμεναίου. Nec tamen ita accipiendum. ὅτε alii ab ὅστε deducunt. Notabunt tirones productam primam syllabam in v. ὑμεναίου, propter augmentum.—*ἰότητι γάμων, nuptiarum consensu*. Vox Homérica, proprie voluntatem significans, sed hic latiore sensu usurpata.

570. τὰν ὁμοπάτριον, sororem nostram; ex eodem patre, sed alia fortasse matre natam.—*ἄγαγες, domum abduxisti*, frequentius in media voce pro ἔγημας.

573. χαλινοῖς, i.e. δεσμοῖς. Vide Donaldson ad Pind. Isthm. vii. 45.

χειμαζόμενον ; τίνος ἀμπλακίας
 ποινὰς ὀλέκει ; σήμνηνον ὅποι 575
 γῆς ἢ μογερά πεπλάνημαι.
 ᾶ ᾶ, ἐέ ἐέ.

χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναι οἷστρος·
 εἶδωλον Ἄργου γηγενούς·
 ἄλευ', ᾶ δᾶ· φοβοῦμαι 580
 τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν
 ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
 οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει·
 ἀλλὰ με τὰν τάλαιναι

ῥίε· ἐξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ, 585 ✓
 πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν·

575. ποινὰς Med. et plerique libri. ποινὰς nonnulli. ποινὰς vulgo. Rectissime se habet ποινὰς, accusativus sententiæ subjectus, de qua structura vide ad Ag. 218. Similimum est ἀπόλανσιν εἰκοῦς ἔθανες ᾶν, Hel. 77. Ag. 1392. οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν, μασμάτων ἄποινα ; Frequentior tamen est post activum verbum quam post intransitivum.

578. χρίει, *pungit*. Inf. 693. 899. Versus est senarius catalectic, ut inf. 922.

580. Audacter Dind. ἄλευ δᾶ τὸν μυριωπὸν κ. τ. λ. omisso φοβοῦμαι, tentata apocope in ἄλενε, ut παῦ παῦ οὗτος Equit. 821, et nominativum εἰσορῶσα explicans πρὸς τὸ σημαίνόμενον, ut Hec. 970. αἰδώς μ' ἔχει, ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνονσα. Qui tamen locus vix huc

pertineret : nec videtur idonea causa subesse mutandæ vulgatæ lectionis, ἄλευ', ᾶ δᾶ, *averte, terra*, nisi quod ᾶ δᾶ in quibusdam libris scriptum ab Etymol. M. in ἀλενάδα diserte confirmatur. Confer ᾶ Ζῆν Suppl. 152. Invocatur terra, ut quæ summiserit εἶδωλον Ἄργου, ut eum avertat. Confer Suppl. 866. μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, βοὰν φοβερόν ἀπό-τρεπε. δᾶ pro γῇ vel γᾶ Eum. 836. Metrum est ut v. 596, et antispastici genus esse videtur.

585. κυναγετεῖ pro κυνηγετεῖ Brunckius. Metrum hujus versus constat ex dochmio cum dipodia iambica, ut Theb. 319. βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. Eum. 151. Proximus ex iambica dipodia, soluto cretico, et dochmio compositus est.

586. ψάμμαν Dind. ex Mediceo, laudans Lysistr. 1261. οὐκ ἐλάσσω

ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὁτοβεί ^{οὐκ ἔστι} δόναξ ^{οὐκ ἔστι} στροφή.
 ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. ἰὼ, ἰὼ, πόποι,
 ποῖ, πόποι, ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι; 591
 τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε ταῖσδ'
 ἐνέζευξας εὐρῶν ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ἔ ἔ,
 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν ^{καὶ ἐν} 595
 παράκοπον ὦδε τείρεις;
 πυρί †με† φλέξον, ἥ χθονὶ κάλυψον, ἥ ποντίοις δά-
 κεσι δὸς βοράν,

τὰς ψάμμας. Occurrit etiam ψάμμη
 Herod. iv. 181. Vulgo ψάμμον,
 quod metro satisfacit.

587. Metra hujus strophæ ita
 se habent. 1. Dochmiacum. 2.
 Idem præmisso cretico. 3. Creti-
 cum interposita dipodia trochaica.
 4. Creticum solutis syllabis. 5.
 Dochmius cum duobus creticis et
 dipodia trochalca. ἔ ἔ extra metrum
 est. 6. Dochmius post penthe-
 mim. iamb. 7. Ut v. 580. 8.
 Dochmiacum, interposito cretico.
 9. Ithyphallicum. 10. Trochaicum.
 11. Iambicum. 12. Idem. 13. ut 9.
 14. Dochmius cum duobus creticis.

Ibid. Eleganter vertit Schütz-
 ius: *cera vero compacta sonora*
fistula submurmurat carmen sopori-
ferum. Scilicet ut βούτης (v. 581.)
 fistula etiam instructus sequi visus
 est Argus, ac nonnunquam bucu-
 lam ad somnum invitare.

591. ποῖ, πόποι, ποῖ Seidlerus
 et Elmsl. Quod ridicule in libris
 corruptum est in ποῖ ποῖ πῶ πῶ πῶ
 πῆ vel πῶ ποῖ πῶ ποῖ, aliaque ex
 more librariorum in eundem mo-

dum comparata. τηλέπλαγκτοι libri
 omnes, quod in τηλέπλανοι post
 Elmsleium mutarunt plerique edd.
 At in antistrophico v. 612. ultima
 in ἐτήτυμᾱ ante πρ producitur.
 Vide ad Cho. 216. Pers. 778.

594. Junge τί—ἀμαρτοῦσαν, ut
 Demosth. p. 364. fin. καὶ τί τῶν
 Φωκέων ἢ τῶν Λακεδαιμονίων ἢ ὑμῶν
 ἢ ἄλλου τινὸς ἀνθρώπων μετὰ τοὺς
 παρὰ τούτου λόγους ἐξαμαρτόντος
 οὐκ ἀπέβη τὰ πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ τούτου
 τότε ῥηθέντα; πημοσύναις Dind. ex
 Hermannii conjectura, pro πημο-
 ναῖσιν. Quæ mutatio ut paullo
 violentior est, ita ne necessaria
 quidem videtur, siquidem φοιταλέ-
 οισιν epica licentia pronuntiabatur
 φοιταλλέοισιν in v. 615, ut in Orest.
 327, etsi potest etiam ibi brevis
 esse. Similiter Αἰόλλου pro Αἰόλου
 Od. x. 36. 60. Vide ad Cho. 1038.
 ubi fusius de hoc usu expositum
 est. Potest v. 592. dochmiacus esse:
 ut Cho. 790. Theb. 115.

597. με inseruit Elmsleius, ad
 metrum melius et accuratius. Mi-
 nime proba est vulgata lectio, ut

μηδέ μοι φθονήσης
εὐγμάτων, ἄναξ.

600

ἄδην με πολύπλανοι πλάναι
γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα
πημονὰς ἀλύξω.

[ΧΟ.] κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινῆτου κόρης 605
τῆς Ἰναχείας; ἢ Διὸς θάλπει κέαρ
ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

ΙΩ. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; ἀντιστρ.
εἰπέ μοι τᾷ μογερά, τίς ὦν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, 611
τὰν ταλαίπωρον ὥδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς,
θεόσυντόν τε νόσον ὠνόμασας, ἃ
μαραίνει με χρίουσα κέντροισι φοιταλέοισιν; ἔῃ, 616
σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις

camel Junction

νέᾳ φρονεῖ Pers. 778. ubi vide, τινα πρόνοιαν Cho. 596.

601. ἄδην Brunckius pro ἄδδην, quod nihil est nisi librariorum inscita geminatio literæ δ, quam in nullo usquam vocabulo geminabant veteres Græci. Semper brevis est ἄδην, præter Il. v. 203. ubi plerumque legitur ἄδδην, sed male, monente Buttmanno in Lexilogo, p. 27. Proprie enim erat ἄδην, ut βήδην, poetica autem licentia ἄδην ut βαδδην. Hoc loco nihil probat metrum.

608. Similiter dicitur ἐλαύνειν τινα δρόμους Nubb. 29. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.

Trach. 1045. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι, ἄνακτος, οἷας οἷος ὦν ἐλαύνεται.

610. Unde mei tu patris nomen nuncupas? Dic mihi infelici quis sis, quis inquam, o miser, qui me infortunatam adeo vera adloquaris, divinitusque immissum malum nominaveris, quod me tabefacit pungens stimulis insaniam excitantibus? Heu heu! Saliendi vero famelicis ignominiosisque exercitationibus provecta huc veni, Junonis iratis in me consilii adacta. Qui autem infelicium qualia ego laborando patiuntur?

λαβρόσυτος ἦλθον, †Ἥρας†
ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα· δυσδαιμόνων δὲ τίνες,
οἷ, ἐ ἐ,

620

οἷ ἐγὼ μογούσιν;

ἀλλὰ μοι τορῶς

τέκμηρον, ὃ τι μ' ἐπαμμένει

παθεῖν, τί μή με χρή· τί φάρμακον νόσου,

δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.

625

θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΠΡ. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρήσεις μαθεῖν,
οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ,
ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.

πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὀρᾶς Προμηθεά.

630

ΙΩ. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεῖς,

τλήμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

ΠΡ. ἄρμοι πέπαυμαι τοὺς ἐμὸνς θρηνῶν πόνους.

618. Deest Ἥρας in libris, sed ex Scholiis revocavit Hermannus.

623. τέκμηρον. Rarissimum est τεκμαίρειν activa voce, certis indicibus planum facere, unde τεκμαίρεσθαι indicibus compertum habere, conjectura assequi. Primario sensu τεκμαίρομαι idem fere valet quod ὀρίζομαι, ut et hoc loco dicere potuit ὀρισον ὅτι χρή παθεῖν, si per metrum licuisset. Sed apud Pin-darum Ol. vi. 73. Nem. vi. 8. τεκμαίρειν plane pro δεικνύναι usurpatur, qui sensus huic loco optime convenit.—ἐπαμμένει, ut Pers. 803. quid mihi insuper maneat ferendum.

624. Vulgo τί μὴ χρή. Sed

nonnulli libri τί με χρή, unde τί μὴ με χρή dedi propter metrum, nam versus iambicus esse debet. Ingeniose τί μὴχαρ, ἢ conjecerunt Dind. Elmsl.

627. ὅπερ restituit Porsonus ex Etymol. M. et Etym. Gud. pro vulgato ὅτι.—αἰνίγματα et ἀπλοῦς λόγος sibi opposita vide ad Suppl. 458.

633. ἄρμοι, nuper. Vox rarissima, ex Syracusanorum dialecto sumpta, ut tradunt Grammatici veteres. Apud Hippocratem aliquoties occurrit. Formatur autem ut ποῖ ab antiquo πός, οἶκοι ab οἶκος, πέδοι a πέδον, estque dativus

- ΙΩ. οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
 ΠΡ. λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου. 635
 ΙΩ. σήμενον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὥχμασε.
 ΠΡ. βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χεῖρ.
 ΙΩ. ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;
 ΠΡ. τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
 ΙΩ. καὶ πρὸς γε τούτοις τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης 640
 δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.
 ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.
 ΙΩ. μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.
 ΠΡ. ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
 ΙΩ. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; 645

casus ab ἀρμός. Inscriptio Æolo-Dorica apud Wordsworth, *Athens and Attica*, p. 272. hunc ipsum dativum exhibet in ΑΥΤΟΙ pro αὐτῷ, ΤΟΙ pro τῷ. Ibid. p. 215. (λοι)μοι θανοσες εἰμι (σ)εμα Μυρινες, i. e. λοιμῷ θανούσης εἰμι σῆμα Μυρρίνης.

635. πάντα γὰρ πύθοιο Rob. πᾶν γὰρ οὖν πύθοιο Med. Videtur πᾶν primum in πάντα mutatum, deinde omissum ἂν propter metrum. Verte, *nam quidvis ex me audiveris*. —λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ est, *dic quamnam roges*, ut v. 785. τί δ' ὄντιν'; Vix credas rem tam simplicem Burgesium in errorem conjecisse. τήνδε in v. 634. est *quæ sequitur*, sc. 636.

637. βούλημα Rob. non male. Confusæ sunt hæ voces Arist. Plut. 493. ed. Dobræi.

638. Notandum ποίων secundo loco positum, ut plerumque dicunt

Græci ἔστι δὲ ποῖον, λέγεις δὲ τί etc. in interrogationibus. Sic τρόποις ποίοις CEd. Col. 468.

639. ἀρκῶ, *potis sum*. Nescio tamen an rectius accipias pro ἀρκεῖ ἐμὲ σαφηνίσαι, *satis est tantum tibi declarasse*. Vide ad v. 520. σαφηνίσας conjecit Linwood ad Soph. Ajac. 76. frustra, ut opinor.

644. Angl. *say, 'tis not that I grudge you this boon*. Veram causam recusandi mox explicat. De structura verbi μεγαίρω vide Buttm. Lexil. p. 408. Sic μή μοι φθονήσης εὐγμάτων sup. v. 600.

645. γεγωνίσκειν, τὸ φθέγγεσθαι ἐξακουστόν, Eustathius ad Il. M. p. 909. Thucyd. vii. 76. ὡς ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων. Eur. El. 808. δεσπότης δ' ἐμὸς τάναντί' ἡΰχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους. De particulis μὴ οὐ post μέλλω vide Elmsl. ad Med. 1209.

ΠΡ. φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὀκνῶ θραῆξαι φρένας.

ΙΩ. μή μου προκῆδου μᾶσσον †ὦν ἐμοὶ γλυκύ.

ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρή λέγειν· ἄκουε δή.

ΧΟ. μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε.

τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον, 650

αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·

τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθῆτω πάρα.

ΠΡ. σὸν ἔργον, Ἰοί, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν,

ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός·

ὡς τὰποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας 655

ἐνταῦθ', ὅπου μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ

646. θράξαι libri. Accentum mutavit Buttmannus, Lexil. p. 508. qui θράσσω a ταράσσω formatum ostendit ut φροῖμιον a προοῖμιον, sc. propter spiritum in litera ρ.

647. ὡς vel ἦ ὡς libri. ἦ ὡς Hermannus, sed ὦν idem vir doctus alibi reponi jussit. Et hoc unice verum crediderim, pro μᾶσσον ἦ καθ' ἃ ἐμοὶ γλυκύ ἐστι. Dicitur enim προκῆδεσθαι τί τινος, ita ut ὦν pro accusativo casu positum facile accipi possit. Confusa ὡς et ὦν in fine vocabulorum vide ad Ag. 1366. Cho. 694. Sed vulgatum ὡς ita interpretatur Herm. ad Viger. p. 720. ut aliquando pro ἦ ὡς usurpatum doceat; cujus structuræ exempla quædam attulit Censor ap. Mus. Phil. Cant. i. p. 242. ex Lysia p. 109. ἡγούμενος μᾶλλον λέγεσθαι ὡς μοι προσῆκε. et p. 111. ἅπαντα προθυμότερον πεποιήκα ὡς ὑπὸ τῆς πόλεως ἡναγκαζόμεν. Plat. Rep. vii. p. 526. ἃ γε μεῖζω πόνον παρέχει—

ὡς τοῦτο. Similiter apud Platonem ἄλλο τι pro ἄλλο τι ἦ. Et Dem. Mid. p. 553. τῇ μὲν προτεραίᾳ ὅτε ταῦτ' ἔλεγεν, ubi vide Buttmannum.

649. Notanda particula γε cum imperativo in deprecando. Sic Acharn. 176. χαῖρ' Ἀμφίθεε. Μήπω γε, πρὶν ἂν στῶ τρέχων, vel, quod eodem reddit, πρὶν ἂν γε στῶ τρέχων. Vide præterea ad Theb. 71. Nubb. 196. μήπω γε, μήπω γ'. ibid. 267.

651. πολυφθόρους hic dictum videtur sensu τοῦ φθείρεσθαι, de quo vide ad Pers. 453. Cf. inf. v. 839. τῆς πολυφθόρου πλάνης. Anglice, the adventures of her long wanderings.

654. ἄλλως τε (πάντως) καί, præsertim, ut Eum. 696. ἄλλως τε πάντως χῶτε δεόμενος τύχοι. Pers. 685. Inachus, utpote fluvius, filius erat Oceani, idemque Iūs pater; quare Inachi sorores erant Nymphæ Oceanitides.

656. ὅποι Med. Rob. Vulgo ὅπη

- ἰπρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
 ΙΩ. οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαι με χρὴ,
 σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν, ὅπερ προσχρήζετε,
 πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι 660
 θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθορὰν
 μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.
 αἶε γὰρ ὄψεις ἔννυχοι †πωλεύμεναι
 ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς παρηγόρουν
 λείοισι μύθοις· ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη, 665
 τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σδι γάμου
 τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
 πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν

Verum videtur ὅπον, quod edidit Blomf. ὅπη enim non est *ubi*, sed *qua via*.—μέλλοι ex duobus libris recipiendum putat Dind. de quo usu optativi vide ad Eum. 696.—οἴσεσθαι δάκρυ, *to win a tear*, ut ἄθλον φέρεσθαι, κῶδος οἴσεσθαι, etc.

660. ὀδύρομαι vulgo: sed αἰσχύνομαι ex quibusdam libris dedit Blomf. quod sequentis orationis tenori convenientius judicat Dind. καὶ λέγουσα est *pudet me etiam narrando mentionem facere*. Cf. v. 205.—προσέπτατο, *advolavit*, i. e. subito supervenit, ut Ajac. 282. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;

663. πολεύμεναι libri, quod vereor ut defendi possit, utcunque nolis omnes Ionismos ab Æschyli reliquiis expurgare. Neque enim ulla causa excogitari potest, cur hoc uno in senario contractionem

Atticis ignotam vulgatæ prætulerit poeta; contra autem Homericum πωλεύμην librario facile observari potuit. Dindorfio igitur et Blomfieldio Atticam formam rescribentibus nescio an præstet assentiri. Meo quidem iudicio aut πολούμεναι aut πωλεύμεναι scripsit poeta, illud ex solemni usu Atticorum, hoc ex Homero desumptum, ut εἰσοιχνεύσιν supra v. 122. Et πωλεύμεναι in Mediceo est, sed superscripto πο. Quare hoc apposito obelo servavi.

664. παρηγόρουν, Angl. *tried to talk me over*, ut παρειπούσα v. 132. inf. 1022. 1084. Sic παραυδᾶν Od. xvi. 279. μαλακοῖς ἐπέεσσιν παρφάσθαι ibid. 287. Secundario sensu loquendo *a luctu avertere*, i. e. consolari, Pers. 532.

668. τέθαλπται βέλει. Horatii *ardentes sagittas contulit Burges*.

θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ 'πολακτίσης λέχος
 τὸ Ζηνὸς, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν 670
 λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρὸς,
 ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου.
 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
 ξυνειχόμεν δύστηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
 ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφαντ' ὀνείρατα. 675
 ὁ δ' ἔς τε Πυθῶ καπὶ Δωδώνης πυκνοὺς
 θεοπρόπους ἱαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
 ἰδρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
 ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
 χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους. 680
 τέλος δ' ἐναργῆς βᾶξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
 σαφῶς ἐπισκῆπτουσα καὶ μυθουμένη
 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ,
 ἄφετον ἀλαᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις·

Rectius intelliges *æstum*, Angl. *smart*, quo utitur Lucretius, III. 252. Similiter Antig. 1086. καρδίας τοξεύματα βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ. Sed confer v. 606.

675. νυκτίφοιτ' vulgo. νυκτίφαντ' Rob. Med. Cf. Eur. Hel. 570. οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὄρῃς.

676. συχνούς unus codex et Thom. Magister, in v. θεοπρόπους. Quæ bona quidem, sed minime necessaria lectio est.

677. μάθη plerique libri. Sed inter optativum et conjunctivum linguæ potius legibus quam librorum auctoritate, quæ in hac quæstione omnino nulla est, decernen-

dum. Vide ad v. 210.—ἐπὶ Δωδώνης, ut πλεῖν ἐπ' οἴκου, τὰ ἐπὶ Θράκης, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν, Eur. Electr. 1343. Non recte Burgesius supplendum docet *ιερόν*. Herod. VII. 31. ὁδοῦ ἐπὶ Καρίης φερούσης. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 633. 1.

679. ἀναγγέλλειν hic est *crebro reportare*, ut interdum ἀνακαλεῖν, non simpliciter *renuntiare*, monente Herm. ad Iph. Taur. 761.

684. ἄφετος, *dimissus, deo sacer*, de iis animalibus dictum quæ in templorum usum a ceteris segregata libere vagari solebant. BLOMF. Similiter ἀνετος et ἀνεμένος, Ajac. 1214. Phœn. 946. Apollodorus, II. 5. 7.

κεί μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν 685
 κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαῖστώσοι γένος.
 τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν
 ἐξήλασέν με κάπέκκλησε δωμάτων
 ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
 Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. 690
 εὐθύς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
 ἦσαν, κεραστὶς δ', ὡς ὁράτ', ὀξυστόμῳ
 μύωπι χρισθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
 ἦσσαν πρὸς εὐποτόν τε Κερχνείας ῥέος,
 Λέρνης† τε κρήνην· βουκόλος δὲ γηγενῆς 695
 ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὠμάρτει, πυκνοῖς

686. Multo elegantius est ἐξαῖ-
 στώσοι quam vulgatum ἐξαῖστώσει:
 quod vero elegantius est, præferre
 debebat poeta; quare optativum
 reposui, probantibus Blomf. Dind.
 Mirum autem est, totidem viros
 doctos in aoristo μολεῖν hæsisse,
 quasi id futuri temporis significa-
 tionem habere non potuerit. Nam
 participia in v. 682. ad utrumque
 infinitivum ita pertinent, ut sit
 ἐπισκήπτουσα ὠθεῖν, καὶ μυθουμένη
 μολεῖν. Nemo hodie annotabit “μο-
 λεῖν non est *venturum esse*, sed *ve-
 nisse*,” nec ἂν pro ἐκ corrigendum
 putabit, qui veram aoristi naturam
 perspectam habebit. Nam *rem
 perfectam* semper quidem cogitat
 aoristum; illud tamen plane inde-
 finitum relinquit, an jam facta sit,
 an futurum aliquando, ut facta sit.
 Sic fere νόμιζε πεσεῖν Ajac. 1083.

695. Libri transpositis literis

Λέρνης ἄκρην τε, unde in quibus-
 dam variatur ἄκρον τε, ἄκραν τε,
 et ἄκριν τε. Sed κρήνην legisse
 Scholiastam vidit Canterus, πρὸς
 τε τὸν ῥοῦν τῆς Κέγχρης, ἥτις κρήνη
 ἐστὶν Ἄργους, καὶ πρὸς τὴν Λέρνην
 τὴν πηγὴν. Et hoc plane confirmat
 Phæn. 613. μολὼν ἐς Ἄργος ἀνακά-
 λει Λέρνης ὕδωρ, et ibid. 126. Λερ-
 ναῖα δ' οἰκεῖ νάματ'. Apollodorus
 quoque II. 1. 4. fin. τὰς ἐν Λέρνη
 πηγὰς memorat. Obelum tamen
 appinxi, non quod mihi dubia vi-
 deatur hæc emendatio, sed quia
 non consentiant in ea viri docti.

696. ἄκρατος ὀργὴν dicitur Ar-
 gus, quia nimis sævus et quasi
 fervidus erat ingenio. ἄκρατος est
 qui animum non habet mollium
 ac temperatum, ut vinum meracum
 mixta aqua defervescit. Eadem
 metaphora est Plut. 853. οὕτω πο-
 λυφόρῳ συγέκραμαι δαίμονι. In

ὅσοις δεδορκῶς, τοὺς ἐμούς κατα στίβους.
 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος
 τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἷστροπλήξ δ' ἐγὼ
 μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. 700
 κλύεις τὰ πραχθέντ'· εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅτι
 λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
 ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
 αἷσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους.

ΧΟ. ἔα, ἔα· ἄπεχε, φεῦ· 706
 οὔποτ', οὔποτ' ἡὔχουν
 ξένους μολεῖσθαι λόγους ἐς ἀκοὰν ἐμάν,
 οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα 710
 πήματα, λύματα, δείματ' ἐμάν
 ἀμφάκει κέντρῳ ψύξειν ψυχάν.

proximis junge ἀμάρτει κατὰ στί-
 βους, minime δεδορκῶς κατὰ στί-
 βους, quod perperam conjunxit et
 interpretatus est G. Burges.

698. αἰφνίδιος libri. αἰφνίδιος αὐ-
 τὸν μόρος transposuit Pors. ἀφνίδιος
 Elmsl. ex Hesychio, et collata v.
 ἄφνω. Synizesin cogitat Schole-
 fieldius, ut αἰφνίδιος trisyllabum sit.

700. γῆν πρὸ γῆς, Arist. Ach.
 235. καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς ἕως ἂν
 εὔρεθῇ ποτέ. πρὸ hic valet fere
 πόρρω γῆς, ut φρούδος α πρὸ ὁδοῦ,
 προὔργου α πρὸ ἔργου contractum.
 Itaque (εἰς) γῆν πρὸ γῆς proprie
 valet α terra ulterius in terram,
 nam πρὸ γῆς est πόρρω ἐκ γῆς. Vide
 Gr. Gr. ed. Jelf, §. 619. Sic Hom.
 Il. iv. 382. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ
 πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Hes. Opp. et

D. 579. Ἡὼς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ,
 προφέρει δὲ καὶ ἔργον, i. e. et iter et
 opera rustica promovet.

706. Metra sunt: 1. quale
 Theb. 78. θρεῦμαι φοβερά μεγάλ'
 ἄχη, dochmius præmisso iambo vel
 spondæo. 2. Ithyphallicum. 3.
 Dochmius præmissis iamb. dipod. et
 cretico. 4. Vide ad v. 922. 5. Dac-
 tylicum. 6. Molossicus, cujus plu-
 ra exempla conguessit Dind. ad Cæd.
 Col. 1556. inter alia Pers. 674.
 πάσα γὰρ σὰ τὰδ' ἐξέφθινθ' αἱ τρίς-
 καλμοι. Quod autem vulgo legi-
 tur prorsus ἀμετρον est; πήματα
 λύματα δείματ' ἀμφήκει κέντρῳ ψύ-
 χειν ψυχάν ἐμάν, quare hos versus
 ad Dindorfii mentem emendatos
 dedimus. 7. iambico-trochaicum. 8.
 Dochmius cum penthemim. iamb.

ἰὼ, ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
πέφρικ', εἰσιδούσα πράξιν Ἴουs.

ΠΡ. πρό γε στενάξεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ· 715
ἐπίσχεις, ἔs τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης.

ΧΟ. λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖs νοσοῦσί τοι γλυκὺ
τὸ λοιπὸν ἄλγος προὔξεπίστασθαι τορῶs.

ΠΡ. τὴν πρίν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
κούφωs· μαθεῖν γὰρ τῇsδε πρῶτ' ἐχρήζετε 720
τὸν ἄμφ' ἑαυτῆs ἄθλον ἐξηγουμένηs·

τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρῆ πάθῃ
τλῆναι πρὸs Ἑρας τήνδε τὴν νεάνίδα·
σύ τ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺs ἐμοὺs λόγους
θυμῷ βάλ', ὡs ἂν τέρματ' ἐκμάθης ὁδοῦ. 725

πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸs ἀντολὰs
στρέψασα σαυτὴν, στείχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἱ πλεκτὰs στέγας

715. πρῶ γε Med. superscripta
o, unde non male Brunckius πρῶ
γε. Sed προστενάξειν hic ut προσ-
τένειν Ag. 244.

719. ἠνύσασθ' Blomf. quod ma-
gis Atticum est, nec tamen idcirco
fortasse in Æschylo præferendum.
ἀνύσασθαι, consequi, Cho. 843. πῶs
ἴσον εἰποῦs' ἀνύσωμαι; Plat. Phæd.
p. 69. D. εἶ τι ἠνυσάμην. Arist.
Plut. 196.

721. τὸν ἄμφ' ἑαυτῆs ἄθλον.
Æschyleum est articulum ante
præpositionem retrahere, ut Cho.
498. τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώ-
ζοντες λίνου. Ag. 521. κῆρυξ' Ἀχαι-
ῶν, χαῖρε, τῶν ἀπὸ στρατοῦ. ib.

863. τὰs ἀμφί σοι κλαίουσα λαμ-
πτηρουχίας ἀτμηλήτους αἰέν. Hic
breviter dictum puta pro τὸν ἑαυ-
τῆs ἄθλον ἄμφ' ἑαυτῆs ἐξηγουμένηs.

726. ἐνθένδ', ex hac regione
Scythica, ubi jam pervenerat Io,
nec tamen itinere eousque enar-
rato.

727. στείχε γύας. Dictum ut
πῆδᾶν πεδία Ajac. 80. Inf. 855.
Vide ad Eum. 76.—ἀνηρότους, quia
Scythæ pascendo pecori potius
quam segeti operam dabant, mo-
nente Blomf. qui laudat Herodoti
verba de iis scribentis οὔτε σπεί-
ροντες οὔδ' ἐν οὔτε ἀρούρες, IV. 19.

πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
 ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι. ✓ 730
 οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἀλίστόνοις πόδας
 χρίμπτουσα ραχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
 λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες

729. Hippocrates de Aere et Aqua, 93. de Scythis: Νομάδες δὲ καλεῦνται, ὅτι οὐκ ἔστι σφι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξει οἰκεῦνται· αἱ δὲ ἀμαφαί εἰσι, αἱ μὲν ἐλάχισται τετράκυκλοι, αἱ δὲ ἐξάκυκλοι. BLOMF.

730. ἐξηρτυμένοι libri, quod frustra defendit Scholef. allato Hor. *lævo suspensi loculos tabulamque lacerto*. Recte ille, si esset τόξα: non recte, quoniam τόξοις posuit Æschylus; nam diversissimæ sunt horum casuum structuræ. Inter crebras librorum permutationes litterarum ι, η, et υ, periculosum esset incertam eorum auctoritatem certis linguæ legibus præferre. Nos Dindorfio ἐξηρτυμένοι ex uno cod. reponenti confidenter obsequuti sumus, quanquam ἐξηρτημένοι sub v. ἐξήρτημαι citat Thomas Magister.

731. ἀλίστόνοις, ταῖς ὑπὸ τῆς ἀλὸς στεναζούσαις, Schol. Intelligit Paludis Mæotidis oram. Mira optimorum librorum lectio γύποδας Elmsleio indicium videbatur antiquam scripturam fuisse ἀλίστόνοις γ' ὕπο, in quo tamen pessima esset particula γε. Sed aliquo modo affectum esse hunc locum verisimile est. Ἀλιζώνις coniecit Burgesius, laudans Herod. iv. 17. 52. ubi Ἀλάζωνες vocantur, sed iidem alio nomine, teste Eustathio in Dionys. Perieg. v. 767. Ἀλιζῶνες etiam ap-

pellantur Arriano, qui eam gentem circa Propontida collocavit. ἀρχὸν Ἀλιζώνων Hom. Il. v. 39.—Offenderunt alii in ᾧ ante ῥ correpta. Nos quidem parum moramur regulam recentium criticorum arbitrio in veteres tragicos constitutam. Neque enim de omisso augmento, nec de ἱ dativi casus eliso, nec de vocali ante βλ semper producta, vera esse constat quæ nimis curiosi homines tradiderunt. Sic enim, nec minus audacter, Soph. Oed. Col. 972. ὅς οὐτ' ἐβλάστας πω γενεθλίου πατρός. Adde inf. v. 1013. πρὸς ταῦτ' ῥιπ-τέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. Quare hic facile concedimus paullo audaciorē poetæ licentiam, ut jam ante in ἐξερυσάμην v. 243. ἀγνωρῶτων v. 442. ubi vide notata. Sic sæpe apud Homerum, ut Il. xx. 186. χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέζειν. ib. 195. ἀλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι οἶομαι.

733. λαιᾶς χειρός. Insolita ellipsis præpositionis ἐκ, quæ prima apud Homerum cernitur, Il. ix. 219. et Od. xxiii. 90. ἔζ' ἐπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίη, ἐν πυρὸς ἀνῆλ, τοίχου τοῦ ἐτέρου. Sic fortasse explicare debemus Soph. Trach. 938. ἀλλὰ πλευρόθεν πλευρὰν παρὲς ἔκειτο, i. e. πλευρῶν. Herod. v. 77. τὸ δὲ ἀριστερῆς χειρὸς ἔστηκε. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 530. obs. 1.

οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαι σε χρή
 ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις. 735
 ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμόν, οὐ ψευδώνυμον,
 ὃν μὴ περάσης, οὐ γὰρ εὐβατος περᾶν,
 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
 ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
 κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ 740
 κορυφὰς ὑπερβάλλουσιν ἐς μεσημβρινὴν
 βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
 ἥξεις στυγάνορ', αἱ Θεμίσκυράν ποτε
 κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμῶδονθ', ἵνα
 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος 745

735. πρόσπλατοι pro πρόσπασ-
 τοι Elmsl. Dind. Vide ad v. 915.

736. ποταμόν, sc. Ἀράξην, ita
 nominatum παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ
 ἡγεῖν τὰ κύματα αὐτοῦ. Ita saltem
 Schol. probante Dind. qui miro
 errore commissum putat quod qui-
 dam sibi finxerunt nomen proprium
 Ὑβριστήν. Sed admodum incer-
 tum est quemnam fluvium desig-
 naverit poeta. Optime laudat
 Blomf. Herod. i. 189. ἐχάλεπαινε
 τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τοῦτο ὑβρί-
 σαντι. Putatur a quibusdam fuisse
 hic fluvius *Saxosum sonans Hypa-
 nis*, Virg. Georg. iv. 370. hodie
Kuban, qui e Caucaso in Pontum
 Euxinum effunditur.

739. ἐκφυσᾷ. Vide Ag. 1360:
 et de μένος ad Suppl. 553. Sensus
 est, donec ad ipsum montem Cau-
 casum perveneris, ad eumque lo-
 cum ubi fluvii fontes ex ipso montis

supercilio erumpunt. Superatis igi-
 tur his fontibus, superari etiam mon-
 tis cacumen (κορυφὰς) necesse erat.

743. Sensus est, Amazones, quæ
 nunc infra Caucasum habitant,
 olim ad Themiscyram demigrabunt.
 Hanc enim Amazonum sedem vul-
 go perhibebant. Vide Apollon. R.
 ii. 966. Apollodor. ii. 9. 1. Ἀμα-
 ζόνων—αἱ κατέκοντο περὶ τὸν Θερ-
 μῶδοντα ποταμόν, et ibid. §. 7.
 GROTE, *History of Greece*, Vol. I.
 pp. 287—91. Nec tamen accu-
 rate dicit poeta Themiscyram ibi
 sitam esse, ubi Salmydessus, cum
 in diverso Euxini litore versus me-
 ridiem iste locus porrectus esset.

745. Vocabulum Σαλμυδησσία
 ab ἄλς et μυδάω compositum, quod
 nostra lingua valeat *salt mud*, recte
 indicavit G. Burges. Alio nomine
 vocabatur Ἀλμυδησσός. De Salm-
 desso, sinu in occidentali litore

ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν
 αὐταὶ σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως. B
 ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
 Κιμμερικὸν ἤξεις, ὃν θρασυσπλάγχχως σε χρή
 λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν. 750
 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς αἰὲ λόγος μέγας
 τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπάνυμος
 κεκληθήσεται. λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον Zeta
 ἥπειρον ἤξεις Ἀσιδ'. ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ
 ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς 755
 βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
 χρήζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.

Euxini, scribit Xenophon, Anab. VII. 5. 12. τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολν τῆς θαλάττης. Cum duplici σ scribit Historicus. Vide ad Eum. 11. Antiquior usus hæc nomina cum una σ efferebat, quod fortasse cadit etiam in alia vocabula, Ἐρινύς, ἐλινύω, κυῖσα, etc. Copiose hanc quæstionem tractavit Blomf. in not. crit. ad Cho. 555. et ad hunc loc. qui duplicem σσ ab Æschylo abjudicat. Sed videtur ætas florentissima literas in hujusmodi vocibus geminavisse, ut Παρνήσσιος ex Attica inscriptione notavit Wordsworthius, *Athens and Attica*, p. 223. Vulgo Σαλμυδησία. Apollodorus etiam, I. 9. 21. εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησσόν.

749. ἰσθμὸν Κιμμερικόν. Chersonesum Tauricam. DIND.—πόντον, sc. Euxini, qui olim vocatus ἄξενος nunc simili vocabulo ἐχθρόξενος dicitur.

752. Βόσπορος. Cimmericum plane intelligit, qui item vocatur αὐλῶν Μαιωτικὸς quia per eum introitus erat in Paludem Mæoticam.

754. Ἀσιδ' pro Ἀσιάδ' reposuit Elmsleius, idque recepi, jubente Dindorfio, quia variant libri inter has formas Pers. 272. 759. et in duobus minimum locis priorem plane postulat metrum, sc. Suppl. 541. Pers. 551. etsi hoc loco omnes libri præbent Ἀσιάς. Similiter in Pers. 813. pro Δωριάδος Mediceus dat Δωριάδος. In Pers. 251. Ἀσιδός pro vulg. Ἀσιάδος reponendum videtur. Ἀσις formatur ut Περσίς αἶα Pers. 252. 648. Ἠδωνίς ibid. v. 497. Alteram formam, Ἀσιάς, intulerunt fortasse librarii, qui ab Ἀσία ita utique derivandam censebant, vel Ἰλιάς γῆ et similia in animo habuerunt.—ἀρα δοκεῖ, *nonne videtur?* ut Cho. 289. et sæpissime. ὁμῶς, i.e. ὁμοίως.

πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
μνηστῆρος· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους,
εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις. 760

ΙΩ. ἰὼ μοί μοι, ἔ ἔ.

ΠΡ. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που
δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη κακά;

ΧΟ. ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. 765

ΙΩ. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
ἔρριψ' ἐμαντὴν τῇσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας,
ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων
ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν,
ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. 770

ΠΡ. ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,

762. Cum *που* encliticum vix uspiam occurrat in interrogationibus, suspicari licet μου, deleto commate post δράσεις, i.e. πυνθάνη μου. Vide autem ad Ag. 1221.

766. τί οὐκ ἔρριψα, *cur non dejicio?* Aoristum in hac formula solemniter usurpatum agnoscent tirones. De ὅπως ἀπηλλάγην (quod vertendum censet Monkius ad Hippol. 643. in which case I should be rid,) vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 813. Sic Plat. Rep. II. §. 17. εἰ δ' ἀνάγκη ἦν λέγειν, δι' ἀπορρήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστοις, ὅπως ὥς ὀλιγίστοις συνέβη ἀκοῦσαι. Arist. Eccl. 151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡθάρων λέγειν τὰ βέλτισθ', ἢ ἐκαθήμην ἡσυχος. Cho. 187. εἴθ' εἶχε φωνὴν εὐφρον', ἀγγέλου δίκην, ὅπως

δίφροντις οὐσα μὴ 'κινυσσόμενη, ἀλλ' ἢ 'σαφῆνει τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον — ἢ ξυγγενῆς ὧν εἶχε συμπενεῖν ἐμοί, ubi emendationem meam 'σαφῆνει, indicaret, pro σαφηνῇ, quod nemo intelligere potuit, doctorum virorum judicio commendatam velim. Nam et σαφηνέω et σαφηνίζω in usu fuisse videntur. Hippocrates, Epist. ad Philopœmen, p. 781. Vol. III. ed. Kühn. ἔλθοιμεν ἂν αἰσία τύχη, οὐ μανίην ἀλλὰ ψυχῆς ῥῶσιν ὑπερβάλλουσαν διασαφηνέοντες τοῦ ἀνδρός.

769. Notabunt tirones aoristum θανεῖν de re semel facta, præsens πάσχειν de continua actione positum. Idem est κρεῖσσον γαμήσαι ἢ πυροῦσθαι S. Paul. ad Cor. I. vii. 9.

ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον·
αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγὴ·
νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον
μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. 775

ΙΩ. ἦ γὰρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;

ΠΡ. ἤδοι' ἂν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.

ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἂν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;

ΠΡ. ὥς τοῖνυν ὄντων τῶνδ' σοι μαθεῖν πάρα.

ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; 780

ΠΡ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.

ΙΩ. ποίῳ τρόπῳ; σήμενον, εἰ μή τις βλάβη.

ΠΡ. γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.

ΙΩ. θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ρητὸν, φράσον.

ΠΡ. τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ ρητὸν αὐδαῖσθαι τόδε. 785

ΙΩ. ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

ΠΡ. ἦ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

ΙΩ. οὐδ' ἐστὶν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;

777. ἤδοιμ' ἂν libri. ἤδοι' ἂν Dawesius.

780. σκῆπτρα συληθήσεται ut σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυνάται 178. ἀφαιρεθεὶς στόλον Suppl. 910. Notandum τύραννα pro τυραννικὰ positum, ut Antig. 1169.

781. πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ Med. ut ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ inf. v. 942.

783. γαμεῖ Atticum futurum est pro γαμήσει, ut Eur. Iph. Taur. 682. ἐγκληρον ὥς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. De τοιοῦτον ᾧ vide ad Suppl. 513. Infra 943.

786. δάμαρτος. Thetis scilicet Achillem peperit, Peleo nupta,

filium patre fortiozem. Vide ad v. 941. Apollodorus, III. 13. 5. Πηλεὺς γαμεῖ Θέτιν τὴν Νηρέως, περὶ ἧς τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισεν. Θέμιδος δὲ θεσπιφδοῦσης ἔσεσθαι τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα κρείττονα τοῦ πατρὸς, ἀπέσχοντο. ἔνιοι δὲ φασὶ, Διὸς ὀρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν, εἰρηκέναι Προμηθεά, τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. Nimirum cuicumque nupsisset Thetis, filium patre fortiozem habitura erat; si Peleo (quod evenit), Achillem; si Jovi, quod non evenit, natus fuisset filius regno eum privaturus.

ΠΡ. οὐ δῆτα, †πλὴν ἔγωγ' ὅταν δεσμῶν λυθῶ.

ΙΩ. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός; 790

ΠΡ. τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεῶν.

ΙΩ. πῶς εἶπας; ἡ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; *chilodori*

ΠΡ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.

ΙΩ. ἥδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμοφδία. *εὐξυμβλητος*

ΠΡ. καὶ μηδὲ σαντῆς ἐκμαθεῖν ζῆτει πόρους. 795

ΙΩ. μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει.

789. Corruptus est hic versus in libris, nec facile ex conjectura sanari potest propter varietatem lectionis. λυθείς habent Med. et Rob. libri omnium præstantissimi. πλὴν pro πρὶν Med. et pauci codd. Contra πρὶν pro πλὴν dat Med. in v. 527. Quod correxit Pauwius, πρὶν γ' ἔγωγ' ἄν, et Burges. πρὶν ἐγὼ τῶνδ' ἄν ἐκ δ. λ. propterea solæcum est, quia inter πρὶν et ἄν particulas interponi non potest alia vox. Non magis sana est lectio ἕως σεαυτὸν ἄν λάθης διαρραγείς Pac. 33. Rarior est, nec tamen falsa, constructio in Eur. Frag. Incert. v. ἀρετὴ δ' ὄσφ-περ μάλλον ἄν χρῆσθαι θέλῃς, nam ὄσφ-μάλλον arctissime cohærent. Wellauerus dedit πρὶν ἔγωγ' ἄν, quem sequitur Scholefieldius, uterque solæcæ orationis securus. Admodum etiam dubium est, an apud Atticos poetas πρὶν produci possit, quanquam sæpius productum est apud Homerum, ut Od. iv. 668. xix. 475. unde etiam tragicis ancipitem mensuram habuisse censet Wordsworthius in Mus. Phil. Cant. i. p. 242, ut *υὺν* encliticum, et ἡμῖν vel ἡμῖν. Dindorfius tentavit οὐ

δῆτα, πλὴν εἰ ἄν ἐγὼ κ' δεσμῶν λυθῶ, quæ vide ne infelicissima sit emendatio. Producitur tamen εἰ ἄν OEd. Col. 1407. μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', εἰ ἄν αἱ τοῦδ' ἀραὶ—sed loco suspecto. πρὶν ἄν ἔγωγ' ἄν alii; sed geminari non potest ἄν, nisi cum optativo. Optima omnium videtur Elmsleii conjectura, πλὴν ἔγωγ' ὅταν. Sic enim πλὴν ὅταν usurpatur sup. 266. Soph. El. 293. Sed periclitari possis οὐ δῆτα, πρὶν ἄν ἔγωγ' ὑπέκ δεσμῶν λυθῶ, nam epicum ὑπέκ facile credas ab Atticistis mutatum.

791. *Oportet eum esse aliquem ex tuis nepotibus.* Mirifice hallucinatur Burgesius, jungens τιν' αὐτόν, *aliquem ipsum*, quod recte dicit sensu carere.

792. Malis scripsisset οὐμὸς παῖς, nam male eliditur emphaticum ἐμὸς.

793. “Tredecim generis successores sunt, 1. Epaphus. 2. Libya. 3. Belus. 4. Danaus. 5. Hypermnestra. 6. Abas. 7. Prætus. 8. Acrisius. 9. Danae. 10. Perseus. 11. Electryon. 12. Alcmena. 13. Hercules.” BLOMFE.

ΠΡ. δυοῖν λόγοιν σε θατέρω δωρήσομαι.

ΙΩ. ποίοιν πρόδειξον, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.

ΠΡ. δίδωμ' ἐλοῦ (γάρ) ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. 800

ΧΟ. τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγους·
καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.

ΠΡ. ἐπεὶ προθυμείσθ, οὐκ ἐναντιώσομαι 805
τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρήζετε.

σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
ὅταν περάσης ρέϊθρον, ἡπείρων ὄρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας †ἡλιοστιβεῖ 810

800. Notandum ἐλοῦ φράσω. Volebat enim, πότερον τότε βούλει φράσω, ἢ ἐκεῖνο; ut Cyclop. 149. βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Sed ἡ pro εἴτε est Cho. 876.

802. λόγου Elmsleius probabiliter, cum ἀτιμάσαι τινά τινος sit tacere aliquid et nolle petenti communicare, ut Œd. Col. 49. μή μ' ἀτιμάσης—ὦν σε προστρέπω φράσαι. Sed τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς Suppl. 372.

809. ρέϊθρον, sc. Phasin fluvium. Cf. Frag. Prom. Solut. 1. δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἢδ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν. Excipit hic versus narrationem a v. 754. abruptam, ubi prædixerat Prometheus ἡπειρον ἤξεις Ἀσίδα.

810. Libri ἡλιοστιβεῖς, quod cum adjectivum esse a nominativo

ἡλιοστιβῆς putaverint editores, monuerunt post hunc versum deesse quædam plenæ perfectæque narrationi. Sed nihil ob stare videtur quominus verbum esse ἡλιοστιβεῖν hic putemus, quod olim monui ad Suppl. 541, ut sit sole incedere, h. e. solem ducem itineris habere; confer ὕπαστρον φυγάν Suppl. 388. ubi vide notata. Possis vulgatum ἡλιοστιβεῖς interpretari incedis, pro incedendum est, ut τίθησι pro θήσκει v. 867. Fortasse tamen hos ipsos, qui deesse putantur, versus singulari fortuna servavit Galenus, qui Vol. v. p. 454. ita scribit (vide Frag. 181.) Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεὶ Δεσμώτῃ

εὐθείαν ἔρπε τῇδε, καὶ πρῶτιστα μὲν βορεάδας ἤξεις πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἀφνω.

πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔς τ' ἂν ἐξίκη
 πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
 αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναῖαι κόραι
 τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
 μονόδοντες, ἃς οὐθ' ἥλιος προσδέρκεται 815
 ἀκτίσιν οὐθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
 ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς.
 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. 820

quæ certe sententiam post ἡλίστι-
 βεῖς abruptam optime continuare
 videntur; optime etiam, imo aptis-
 sime, πόντου περῶσα φλοῖσβον cum
 εὐλαβοῦ adnecti possunt. Est au-
 tem πόντου φλοῖσβος, *maris Euxini*
strepitus, quod tranavit Io, donec
 versus orientem proficiscens ad
 Cisthenen, Caucasī (?) montem, per-
 veniret, qui τέρμα γῆς dicitur Cra-
 tino apud Harpocrat. in v. Quod
 hoc loco nihil omnino de itinere
 per Asiam facto addit poeta, id
 fortasse consulto tacuit, quia fusius
 exponitur in Suppl. v. 540, seqq.
 Negat Grote, *Hist. of Greece*, I.
 p. 116. Æschyli geographiam in
 hac narratione ullo modo intelligi
 posse. Altera forma Γόργειος ex-
 stat Eum. 49.

817. ἀδελφαὶ τῶνδε. Apollodorus
 I. 6. Φόρκου καὶ Κητοῦς Φορκίδες
 καὶ Γοργόνες. Phorcides autem vo-
 cantur *vetulæ puellæ*, δηναῖαι κόραι,
 quia ἐκ γενετῆς γραῖαι erant, Apol-
 lodorus, II. 4. 2. qui eadem fere

tradit: ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ
 ἕνα ὄδοντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ
 μέρος ἤμειβον ἀλλήλαις. Confer
 etiam Hesiod. Theogon. 270. Φόρκυ
 δ' αὖ Κητῶ Γραίας τέκε καλλιπάρηος
 ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὲ Γραίας
 καλέουσιν — Γοργόνες θ', αἱ ναίουσι
 πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο. Unde etiam
 κυκνόμορφοι, *canæ aspectu*, dicuntur,
 monente Stanl. Facetum est, quod
 exputavit Burgesius, *κυκνόμορφοι*,
 quia scilicet aduncum nasum et
 mentum habent vetulæ mulieres.
 Ceterum Ionica forma ἐκτημέναι in
 v. 814. non solum poetis adscri-
 benda est, nam Plato Theætet. p.
 198. D. eandem simul cum altera
 adhibet, ἡ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ
 κεκτῆσθαι ἕνεκα.

819. Scilicet in lapidem mu-
 tabantur quicunque Gorgonas
 adspexissent; quocirca Medusam
 averso vultu obtruncavit Perseus.
 Apollodorus, II. 4. 2.

820. τοιοῦτον ἐν Elmsl. admo-
 dum probabiliter, quum semper

ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῇ θεωρίαν
 ὀξύστομους (γάρ) Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
 Γρύπας φύλαξαι, τὸν τε μουνῶπα στρατὸν
 Ἀριμασπὸν ἵπποβάμον', οἱ χρυσόρρυτον
 οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα, Πλούτωνος πόρον· 825
 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρὸν δὲ γῆν
 ἤξεις, κελαινὸν φῦλόν, οἱ πρὸς ἡλίου
 ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.

fere dicant Tragici τοιοῦτον et τοσοῦτον, non τοιοῦτο. Vide ad Pers. 290. Ita etiam optime se haberet ἄλλην in proximo versu.—φρούριον, προφύλαγμα, Hesych. i. e. *tem praecavendam*. Sed φροῖμιον scripsisse Aeschylum quis non videt? —δυσχερῇ, *portentosam*, Suppl. 563.

822. ὀξύστομους hic neque de sonitu, nec ut v. 692. de mordacitate, sed de oris conformatione, in acutum tenuati, ut ῥύγχος, accipiendum est. Arist. Av. 244. ὀξύστομοι ἐμπίδες. ἀκραγεῖς, *non latrantes*, vide ad v. 899. Hoc autem addit, ut diversas esse a veris canibus ostendat, quia quodvis animal poetis vocabatur κύων, modo rapax, obscœnum, importunum esset.

824. Herod. iv. 27. ad fin. καὶ οὐνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς, ἄριμα γὰρ ἔν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν.

825. De Plutonis aurifero fluvio nihil omnino constat. Alii Acherontem, alii Tartessum intellexerunt. Deductum videtur nomen a divite auri proventu. Herodotum iii. 116. laudat Stanleius, πρὸς

δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης πολλῶ τι πλεῖστος χρυσὸς φαίνεται ἔών. Sic etiam Rhes. 921. memoratur Thraciæ χρυσόβωλον λέπας.

827. A Thraciæ partibus in interiorem Africam quum nimis abrupte deferri visa sit Io, putaverunt interpretes plurima post v. 810. intercidiisse. Sed vide ibi notata. Ex Asia in Cyprium insulam, ex Cypro deinde in Ægyptum descendisse fusius narratur Suppl. 545, &c.

828. ποταμὸς Αἰθίοψ. Niger fluvius fuisse putatur.—πρὸς ἡλίου πηγαῖς proprie vix aliud esse potest quam *versus eum locum unde exoritur sol*, sc. versus orientem; hic latius interpretandum in regione *ardentissima*. Ceterum quod Herod. iii. 114. et Virg. Æn. iv. 430. tradiderunt, Æthiopiam usque ad occidentem pertinere, de spatio tantum ejus tractus dicitur. Durum videtur ἡλίου πηγὰς interpretari de loco quo sol in undas absconditur, etsi magnam huic sententiæ fidem facit Fragm. 178. λίμναν παντοτρόφον Αἰθίοπων, | ὦ

τούτου παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκη
καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὁρῶν ἄπο 830
ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὖποτον ρέος. ✓

οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
τῶνδ' εἴ τί σοι ψελλὸν τε καὶ δυσεύρετον, 835
ἐπανδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.

ΧΟ. εἰ μὲν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν 840
δὸς ἦντιν' ἡτούμεσθα· μέμνησαι δέ που.

ΠΡ. τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέρμ' ἀκήκοεν.
ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω,
τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν. 845
ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκλείψω λόγων,

ὁ παντόπτας ἥλιος αἰεὶ | χρῶτ' ἀθά-
νατον κάματόν θ' ἵππων | θερμαῖς
ὔδατος | μαλακοῦ προχοαῖς ἀναπαύει.

833. τὴν μακρὰν, *distantem*, in
Ægypto scilicet. Confer τὴν μακ-
ρὰν πόλιν Theb. 609.

836. Vulgo ἐπαναδίπλαζε. Sed
longe aptius Æschyleis numeris est
brevior forma ἐπανδίπλαζε. Sic
Ag. 296. ἀνδαίοντες, Pers. 165. ἀν-
τρέψῃ. In Eum. 968. libri om-
nes habent ἐπιδιπλοῖζω, ubi tamen
metrum plane postulat ἐπανδιπλοί-
ζω. Et διπλάζω a διπλός, et διπλοῖζω
a διπλοῦς, (Ag. 808.) recte inflec-

tuntur.—Arist. Frag. 536. ψελλὸν
ἐστὶ, καὶ καλεῖ τὴν ἄρκτον ἄρτον.

841. Libri αἰτούμεσθα. ἡτούμε-
σθα Dind. quod necessarium vide-
tur, sequente μέμνησαι δέ που. Vide
v. 804. Æschyli autem tempore,
utrumque eodem modo scriptum
fuit.

846. ὄχλον λόγων, *verborum
multitudinem*; de iis rebus dictum
aliquando quæ propter vilitatem
aliamve caussam sigillatim non enu-
merandæ sint. Sic Arist. Eccles.
745. τὰ χυτρίδι' ἦδη καὶ τὸν ὄχλον
ἀφίετε. Cf. Hippol. 842.

πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
 τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
 μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διὸς, 850
 τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες,
 ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κούδεν αἰνικτηρίως
 προσηγορεύθης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
 [μέλλουσ' ἔσσεσθαι, †εἰ† τῶνδε προσσαίνει σέ τι].
 ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παράκτιαν 855
 κέλευθον, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
 ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις·

848. δάπεδα libri omnes. γάπε-
 da emendarunt Pors. Dind. Blomf.
 quia γάπεδον et γήπεδον a gramma-
 ticis commemorata sint, δάπεδον
 autem non nisi prima syllaba cor-
 repta legatur. Quibus recte a
 Scholefieldio responsum est, et δά-
 πεδον prima producta legi in omni-
 bus codd. Orest. 324, et δᾶ pro γᾶ
 ab Æschylo usurpatum fidem fa-
 cere δᾶπεδον pari jure quo γᾶπεδον
 produci posse. Occurrit δᾶ Eum.
 836. supra v. 580, et cernitur in
 nominibus Δηῶ et Δημήτηρ. δᾶπε-
 δον occurrit etiam Cho. 784.

850. θᾶκος libri. θᾶκος Blomf.
 Dind. Vide ad v. 288. De fatidicis
 Dodonæ quercubus vide Soph.
 Trach. 172. 1168.

854. In libris omittitur εἰ, quod
 e sola Turnebi editione enotatum
 est. Vulgo interrogative scribunt
 μέλλουσ' ἔσσεσθαι· τῶνδε προσσαίνει
 σε τί; quæ putida omnino senten-
 tia videtur. Quod dedimus, pro-

bavit Herm. ad Iph. Taur. 667. ut
 ἔσσεσθαι εἰ tres syllabas ex quatuor
 per synæresin efficiant, quod Co-
 micis satis usitatum est. Sensus;
 si quid horum te tangit, mulcet,
 delenit; si ad animum memoria
 nuptiarum tuarum illabitur; de
 quo usu verbi σαίνειν vide ad Eum.
 243. Ceterum quod mihi dudum
 visum est, idem nunc video Din-
 dorfium monuisse, totum hunc ver-
 sum ab interpolatore profectum
 esse. Enimvero sæpius spuriis ver-
 sibus indicio fuit metri pravitas,
 ut Eum. 811. Theb. 682. Pers.
 331.

855. οἰστρήσασα κέλευθον, via
 furibundo gressu correpta. Vide
 ad v. 727. Transitivum est οἰ-
 στρέω Bacch. 32. intransitivum
 Iph. Aul. 77. Theocr. vi. 28.

856. κόλπον Ῥέας, Mare Adria-
 ticum. Photius, Ῥέας πόντος, ὁ Βόσ-
 πορος. ἢ ἐστὶ καὶ Ἀδρίας. BLOMF.

857. Unde retroverso agitaris

χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
 σαφῶς ἐπίστασ', Ἴόνιος κεκλήσεται,
 τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. 860
 σημεῖά σοι τὰδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενὸς,
 ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
 τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἵχνος.
 ἔστιν πόλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονὸς, 865
 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
 ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,

cursu. Sinum Adriaticum non transnavit Io, sed propterea fretum Ionium appellatum est, quod hucusque pervenerit, eamque finem erroribus habuerit. Quocirca τῆς σῆς πορείας v. 860. intelligendum est simpliciter *itineris tui*, non autem *transvectionis tuæ*; quod quidem verbo πορεία non inest. Idem diserte tradit Apollodorus, II. 1. 3. ἡ δὲ πρώτη ἦκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἴόνιον κόλπον κληθέντα· ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἴμον ὑπερβαλοῦσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον Πόρον Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἐπελθοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον ἦκεν εἰς Αἴγυπτον. ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῇ Νείλῳ ποταμῷ Ἑπαφον παῖδα. Pertinet autem ἀφ' οὗ proxime ad παλιμπλάγκτοις. Sic Tacit. Agric. XXXVIII. unde proximo latere Bri-

tanniæ lecto omni redierat.

865. Κάνωβος. Confer Suppl. 306. ἐσχάτη χθονὸς, fere ut ὑστάτου νεώς, Suppl. 697, quia circa Nili ostia desinit Ægyptus. πρόσχωμα Nili vel cum Blomf. intellige arenosum aggerem (nos dicimus *a bar*), vel potius, quod monet Schützius ex Strab. p. 788. D., eminentes tumulos sive aggeres quibus urbes impositæ erant ne exundante Nilo obruerentur. Vide de his artificiosis molibus Herod. II. 99. ubi Rex Menes eas construxisse dicitur: τὸν δὲ Μῆνα ἄνωθεν, ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους ἀπὸ Μέμφιος, τὸν πρὸς μεσαμβρίας ἀγκῶνα προσχώσαντα, τὸ μὲν ἀρχαῖον ῥέεθρον ἀποξηρᾶναι.

867. ἔμφρονα, sc. facit ut ad hominis conscientiam redeas. Vide ad Suppl. 573. Displicet istud ἔμφρονα Elmsleio et Dindorfio, qui propter sequentem versum ἐγκύμονα potius quam ἔμφρονα expectabant: aut spurium esse eum ver-

ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγῶν μόνον.
 ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων
 τέξεις κελαινὸν Ἑπαφον· ὃς καρπώσεται 870
 ὄσσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
 πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκούσ' ἐλεύσεται
 θηλὺς σπορος, φεύγουσα συγγενῇ γάμον
 ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας, 875
 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
 ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους

sum censent, si verum sit ἔμφρονα. Et profecto subest nonnihil obscuritatis; ut ἔμβρυνον vel ἔγκυνον pro ἔμφρονα fortasse conjiciat aliquis. Sed duæ notiones conjunctim efferruntur, quæ debebant potius separatim enuntiari. Illic Zeus ad *pristinum te intellectum reducit, facitque, manu te demulcendo, ut cognominem divini tactus filium parias*. De generando, non de hominis sensu restituendo, mox dici apertum est, quia Epaphus a modo generationis dicendus est. θιγῶν μόνον rectissime dicitur, quia diserte exprimendum erat, Jovem non aliter cum vacca consuesse, quam manu eam tangendo ac demulcendo. Quocirca γεννήματα v. 869. hic significet necesse est *modum gignendi*; et frustra Dindorfius: “non apparet quomodo Jovis cum Io consuetudo γεννήματα dici possit.” Scilicet activam vim substantivo tribuit Æschylus, cujus ea propria natura fuit, ut passive valeret τὸ τιχθέν, *rem natam*: hoc est, γέννη-

μα pro γέννησιν paullo audacius posuisse putandus est. Sed θιγῶν μμάτων verum putat Dindorfius. Temeraria siquis tentamina mirari solet, Burgesium fortasse laudabit, ita ex ingenio scribentem: ἐνταῦθα θήσει σ' αὐθις ἀνδρόπρωρον αὐτῷ Ἑπαφῶν ἱατρὸς βοῦ χειρὶ Ζεὺς εὐφροني. *Virilem vultum cur mulieri tribueret Zeus, non docuit nos vir doctus, qui in Scholiis longe diversam vocem, ἀνθρωπόμορφον, invenit.*

872. πεντηκοντάπαις. De hoc composito vide ad Suppl. 315. Stemma hoc erat: Epaphus, Libya, Belus, Danaus, Danaides. Quare cum dicit πέμπτη ἀπ' αὐτοῦ, ipse etiam Epaphus recensetur.

875. πτοέω sive πτοιέω verbum est de amantibus proprium. Vide Blomf. Gloss. Hic etiam insequendi excitationem exprimit. — οὐ μακρὰν λελειμμένοι, *proxime insequentes*. Confer Suppl. 220.

877. θηρεύοντες Dind. ex uno codice; quod certè multo melius est.

γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός·
 Πελασγία δὲ δέξεται, θηλυκτόνῳ
 Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει· 880
 γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
 δίδηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.
 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει, τὸ μὴ
 κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται 885
 γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
 κλύειν ἀναλκίς μάλλον ἢ μαιφόνος·
 αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς·
 σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς, 890
 τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
 λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς

878. φθόνον ἔξει σωμάτων, sc. invidēbit deus illis corpora virginum, i.e. nuptiarum consummationem, ut μεγαίρειν τινί τινος, sup. v. 644.—θηλυκτόνῳ, propter antithesin, ut θῆλυς ἄρσενος φονεὺς Ag. 1202.

880. Ad δαμέντων subaudi τῶν ἀνδρῶν. De hoc genitivo, quem sic nude positum amat Æschylus, vide ad Ag. 938. Pelasgia autem est Argolica regio. Cf. Suppl. 249.—νυκτιφρουρήτον θράσος est audax facinus, cujus perpetrandi opportunitas in noctem expectatur.

882. ἐν σφαγαῖσι, in jugulo. Laudat Blomf. inter alia Orest. 285. μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ᾧσαι ξίφος.—ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς, scil. sed non mihi. De hac lo-

quendi consuetudine pauca nos diximus ad Suppl. 628. Confer ibid. 370. ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις.

884. μίαν παίδων, i.e. Hypermnestram, quæ Lynceo pepercit.

887. Pulchre de hac fabula agens Ovidius, Her. xiv. 7.

Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum,

Sum rea. Laudarer, si scelus ausa forem.

Esse ream præstat, quam sic placuisse parenti:

Non piget immunes cædis habere manus.

891. τόξοισι κλεινός, scil. Hercules. Vide ad v. 1048. Nempe hic κατετόξευσε τὸν Ἀέτόν. Vide Frag. 191. κλεινοῖς Med. Rob.

μήτηρ ἐμοὶ διήλθε Τιτανὶς Θέμις·
ὅπως δὲ χῶπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου
εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς. 895

ΙΩ.

ἐλελεῦ, ἐλελεῦ·

ὑπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανίαι θάλπουσ', οἷστρου δ' ἄρδεις
χρίει μ' ἄπυρος·

κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει· 900

τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην,
ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης
πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατῆς·
θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 905

ΧΟ.

ἡ σοφὸς, ἡ σοφὸς [ἦν,] ὅς στροφή.

893. Θέμις. Confer Eum. 2. Oraculum innuit Prometheus.

898. ἄρδεις, *cuspis*, quæ ἄπυρος dicitur, quia non est πυριγενής, igne fabricata, sed vivi animalis aculeus. Vide ad v. 1045. et confer ἀκραγεῖς κύνας sup. v. 822. Falsa est Scholiastæ interpretatio, πολύπυρος, quam tamen veræ prætulit Scholefieldius. Quæ vulgo de ἀ intensiva feruntur, grammaticorum somnia esse videntur.—θάλπουσι hic non dicitur ut τέθαλπται sup. v. 668, sed aliter spectat, et sæpe de insania dicitur, ut θερμόνους Ag. 1143. οἷον τὸ πῦρ ibid. v. 1227. ζωπυρομένηας φρενὸς ib. 1001.

900. φρένα λακτίζει. Confer Ag. 967.

902. ἔξω δρόμου. Confer Cho. 1011.—ἀκρατῆς, *incontinens*, Ran.

838. ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀνθρώπων στόμα.

905. πρὸς κύμασιν. Confer Theb. 198. ἄτη hic proprio sensu, *amentia*, *hallucinatio*, ut Theb. 304. Metaphora est a nave inter scopulos conflictata. *Turbida* sc. insana *verba illiduntur fluctibus amentiae*; h. e. frangitur et turbatur oratio præ animi concitatione. Habeat sibi G. Byrges. emendationem suam, Στυγνῆς πρὸς κνήμασιν ἄτης, quod sensu caret. Vide Monk. ad Hippol. 1119.

906. ἦν omittendum vidit Monkius ob metrum, quod idem est ac v. 534. Huc respicere videtur Arist. Vesp. 725. ἡ. που σοφὸς ἦν

πρῶτος ἐν γνώμα τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσα διε-
μυθολόγησεν,

ὥς Τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῶ·
καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, 910
μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων
ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.

μήποτε, μήποτέ μ', ὦ ἀντιστρ.

* * Μοῖραι λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλου-
σαν· 914

ὅστις ἔφασκεν κ. τ. λ. Æschylum Pittaci dictum τὴν κατὰ σαντόν ἔλα in animo habuisse dicit Schol. Vide ad Suppl. 1046. ubi alia proverbia ex septem sapientum dictis ab eodem poeta adumbrata notavimus.

Ibid. Sapiens profecto, sapiens erat qui primus in animo illud ponderavit et lingua diserte enuntiavit, quod quemvis secundum suam vitæ conditionem affinitatem contraxisse longe optimum est, et neque eorum qui divitiis insolescunt, nec eorum qui stirpis suæ splendore efferuntur, manu quæstum factitantem concupivisse matrimonium. Nunquam, O Parcæ, me Jovis lectro concubinam esse sinatis, nec cœlestium alicui nupsisse contingat; metuo enim quum video Iûs intolerantem viri virginitatem magnopere vexatam duris a Junone laboribus. Mihi vero, quando par est connubium, id non est meticulousum, neque timeo: at ne me superiorum deorum amor visu inevitabili respiciat. Hoc

utique bellum non est debellandum, difficilia pariens, ut nesciam quorsum confugiendum sit. Neque enim video quanam ratione Jovis consilium evadere possim.

909. τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν. Comparat Griffiths Pind. Pyth. II. 63. Eur. Frag. Antiop. xviij. κῆδος καθ' αὐτόν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών.

914. Deest, ut videtur, adjektivum, fortasse πόνται. Nam metrum desiderat — —.

915. πλαθείην Med. Vulgo πλασθείην. Sed non magis dicitur πλασθῆναι pro πελασθῆναι, quam πλάζω pro πελάζω. Semper sine litera σ scribenda sunt πλατός (Eum. 53. ubi vide not.) ἄπλατος, πρόσπλατος (sup. v. 735.) ex eadem analogia qua πλάτις, υχορ, Acharn. 132. formatur. Hærebant in his vocibus scribendis librarii, qui permutare solebant ἄπλαστος, ἄπλατος, ἄπληστος, ἄπλητος. Vide sup. ad v. 379. Goettling. ad Hes. Theog. 151. et ad Opp. et D. 148. Pro πελάζω vel πελάω, πελάσω, Epici videntur agnovisse πλάω,

μηδὲ πλαθείην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ·
 ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν
 εἰσορῶσ' Ἰοῦς †μέγα δαπτομέναν
 δυσπλάνοις Ἑρας ἀλατείαις †πόνων. 919
 ἐμοὶ δ' †ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος, ἄφοβος, [οὐ
 δέδια·] [ἐπωδός.
 μηδὲ κρεισσόνων θεῶν

πλήσω, quod cernitur in ἔπλητο, *propinquavit*, Hes. Theog. 193. *πεπλημένος*, Od. xii. 108. ἄπλητος Hes. Opp. 148. Hom. Hymn. in Cer. 83. Itaque Doricam dialectum sibi permisisse videntur tragici in ἄπλατος, πρόσπλατος, etc. nam nec πλάτος α πελάτος (confer πελάτης,) nec πλαστός α πελαστός contractum esse crediderim. Antiquior forma est ἄπλετος, quæ inde ex eo tempore ob metrum permansit, quo litera η nondum in usu fuit. Quodsi aliquis ad πλάθω, πελάθω, (Arist. Ran. 1265.) referre malit πλατός etc. eodem revolvitur; nam producta α non nisi ab epicorum η provenisse potest. Est autem ἄπλαστος, *informis*, α πλάσσω, Theog. 151. ἄπληστος *qui satiari nequit*. πελάζω verbum esse proprie de tactu nuptiali usurpatum nemo nescit.

917. ἀστεργάνορα, *nuptiarum impatientem*.

918. Vulgo γάμψ δαπτομέναν. Ex Aldina με γάμψ, μέγα restituit Schützius.

919. ἀλατείαις πόνων *laboriosis erroribus* interpretatur Scholefieldius: sed aliud est ἀλάτειαί πόνων,

aliud ἀλατειῶν πόνοι. Corruptum procul dubio est πόνων, quod abest a duobus libris. Vulgo autem δυσπλάχνοις ἀλατείαισι, ex eodem errore quo πολύπλανοι et πολύπλαγκτοι in v. 601 confunduntur, nisi ut Eum. 239. μόχθοις φνσιᾷ σπλάγχνον, de anhelo cursu dici putes. Verum potest esse πονεῖν, i.e. ὥστε πονεῖν ἀλατείαις, de qua corruptela vide ad Theb. 560. Sed γάμων in v. 912. omittendum pariter cum πόνων probabiliter censuit Porsonus.

920. ἄφοβος ut interpretamentum delendum censet Dindorfius. Ego οὐ δέδια uncis includendum puto. Versus videtur esse solutus dochmiacus, ut et v. 924, quem ἄμετρον sine causa dicit Dindorfius. Pro ὅτι sensus postulare videtur ὅτε, quantum equidem hunc locum intelligere possum. Confusa hæc sunt etiam Theb. 192. Voluit, opinor, poeta: *michi vero, quæ nuptiæ cum æquali ineuntur, non videntur timendæ*.

922. Vulgo προσδέρκοιτό με. Libri plerique προσδέρκοι, προσδάρκοι Med. προσδράκη Rob. Requiritur fere aoristus. Metrum est

ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με.
ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
πόριμος· οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν· 925
τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὀρώ
μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

ΠΡ. ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,
ἔσται ταπεινός· τοῖον ἐξαρτύεται
γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος 930
θρόνων τ' αἷστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
ἣν ἐκπίτνων ἡρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς· 935
ἐγὼ τὰδ' οἶδα, χῶ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν
θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
πιστὸς, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνου βέλος·

senarium catalecticum, ut Theb. 112. supra 578. 710.

928. ἦ μὴν, *nilominus* interpretatur Blomf. vix recte, cum minacis orationis propriæ sint hæ particulæ, ut supra 174. Arist. Plut. 608. Nub. 1242. Av. 1259. CEd. Col. 816.

929. Vulgo οἶον, quod per se quidem recte interpretari possis pro ὅτι τοῖον, ut sæpissime, velut Nub. 1157. οὐδὲν γὰρ ἂν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι, οἷος ἐμοὶ τρέφεται τοῖσδ' ἐν δώμασι παῖς. Sed vix recte se habet duplex relativum οἶον—ὅς. Quare præferendum est quod præbet Robortellus, τοῖον.

Sic Suppl. 513. τοῖ' ἂν χρὴ λέγειν, si vera est ea emendatio pro τοῖα. Mox v. 941. τοῖον παλαιστὴν ὅς. Hom. II. VII. 231. ἡμεῖς δ' ἐσμέν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν. Plurima ejusdem generis exempla congessit Elmsleius ap. Dind. ubi τοῖον cum emphasi initio sententiæ ponitur. Nuptiæ autem quas hic innuit Prometheus commemorantur etiam v. 786, ubi vide notata.

932. τότ' ἤδη. Ag. 944. τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει.

938. Alii χερσὶ πύρπνου βέλος, vel πυρίπνου. Quod dedi, optimorum librorum auctoritate nititur, nec quicquam habet quod offendant.

οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
 πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά· 940
 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
 ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
 ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα,
 βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον, 945
 τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται
 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

ΧΟ. σύ θην ἂν χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.

ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἂν βούλομαι, λέγω. 950

ΧΟ. καὶ προσδοκᾷν χρή δεσπόσειν Ζηνός τινα;

ΠΡ. καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.

ΧΟ. πῶς δ' οὐχὶ ταρβείς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

941. τοῖον παλαιστὴν, non Herculem, sed filium unquam revera natum, nasciturum tamen, si nuptias cum Thetide consummasset Jupiter. HEATHIUS. Vide GROTE, *Hist. of Greece*, i. p. 257.

944. βροντάς θ' Blomf. probante Dind. Imo hoc vult: κτύπον ὑπερβάλλοντα κτύπον βροντῆς. Genitivum verbo ὑπερβάλλειν tribuit Gr. Gr. Ed. Jelf. §. 504. ut ὑπερφέρειν, προφέρειν, cet. Videtur autem hic locus ex Pindaro, Isthm. viii. 72. (vii. 34.) descriptus esse: ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος διώξει χερσὶ, τριῶδοντός τ' αἰμαμακέτου.

949. σύ θην Dindorfius. Vulgo σὺ θήν. — ἐπιγλωσσᾷ, Anglice bo-

dingly utter against. Occurrit ἐπιγλωσσᾶσθαι eodem sensu Cho. 1034. Lysistr. 37. περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδέν. Accurate Hesych. ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης.

Ibid. Sensus est, Tu quod vis fieri, potius quam quod fiet, contra Jovem effutis. Non solum quod cupio, sed etiam quod eveniet, inquit, loquor.

952. καὶ τῶνδ' ἔξει Robortellus, fortasse recte. Vide ad Eum. 65. inf. 994. Cho. 864. Pers. 155. 262. 548. 775. Suppl. 790. Possis etiam καὶ τῶνδ' ἔθ' ἔξει. Sed optime hic se habet particula γε, non item in v. 955.

ΧΟ. ἀλλ' ἄθλον· ἄν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίῳ πόροι. 955

ΠΡ. ὁ δ' οὖν ποιείτω· πάντα προσδόκητά μοι.

ΧΟ. οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί.

ΠΡ. σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεί·

ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.

δράττω, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον, 960

ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.—

ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,

τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·

πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον, 965

τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς ἐφημέροις

955. Vulgo τοῦδ' γ' ἀλγίῳ. Cor-
rexit Elmsleius, probante Dind.
Confer Pers. 440. Cho. 481.

956. Male vulgo ὁ δ' οὖν. ὁ δ'
οὖν divisim scribendum esse arguit
cognata locutio σὺ δ' οὖν. Imperite
G. Burges. ὁ γ' οὖν.

957. προσκυνεῖν τὴν Ἀδράστειαν
formula fuit deprecandæ invidiæ.
Eadem enim est hæc dea quæ
alibi dicitur Νέμεσις. Laudat Blomf.
Dem. p. 495. καὶ Ἀδράστειαν μὲν
ἄνθρωπος ὧν ἔγωγε προσκυνῶ. Plat.
Resp. v. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν,
ὦ Γλαῦκων, χάριν οὐ μέλλω λέγειν.
Sensus est, sapientiores sunt qui
linguæ temperant, quam qui audaci
jactatione iram atque odium pro-
vocant.—In proximo v. notandum
μηδὲν pro τὸ μηδὲν positum, quod
aliter fuisset οὐδέν.

963. Observant tirones vim re-
petiti articuli, quo contemptus
exprimi solet, ut in Soph. El. 301.
Ajac. 726. τὸν τοῦ μανέντος κάπι-
βουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκα-
λοῦντες.—πάντως, certe, saltem, ut-
cunque. Quod non intelligens G.
Burges. χαῖνον pro καινὸν frustra
tentavit. Cf. v. 1074.

966. τὸν ἐξαμαρτόντα — πο-
ρόντα, qui in deos peccasti, dando—
Sic sæpe alterum participium ab
altero pendet. Confer Œd. Col.
922. συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν,
βίᾳ ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἰκτῆρια.
Ag. 170. sed ibi legendum videtur
τὸν πάθος μάθος θέντα κυρίως ἔχειν.
Dem. Mid. p. 526. φθάσας τὸν λο-
γισμόν ἀμαρτῶν, quod vertit Butt-
mannus delinquens, quod rationem
præverteret. Vulgo τὸν ἐφημέροις.

πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
 Πατὴρ ἄνωγέ σ' οὔστινας κομπεῖς γάμους
 αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκείνος ἐκπίπτει κράτους·
 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, 970
 ἀλλ' αὐθ' ἕκαστ' ἐκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
 ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλης· ὁρᾷς δ', ὅτι
 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

ΠΡ. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
 ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπερήτεον. 975
 νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
 ναίειν ἀπενθῇ πέργαμ'. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
 δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσθόμην;
 τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
 αἰσχιστα καὶ τάχιστα. μή τί σοι δοκῶ 980
 ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεοὺς;
 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
 κέλευθον ἦνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν·
 πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

969. πρὸς ὧν τε, et a quibus ille imperio ejiciatur, i.e. ejiciendus sit. ὧν non pertinet ad γάμων. Sed bene πρὸς ὧν γ' unus liber. De ἐκπίπτει pro ἐκπεσεῖται vide ad v. 810.—ἐκβληθῇ Rob. quod male prætulit G. Burges. cum plane solæcum sit.

973. τοῖς τοιούτοις. Neutrius generis esse videtur, ut sit ipse vides Jovem non molliri tali agendi ratione quam tute tibi proposuisti.

974. Sane satis arrogans et superba est oratio, ut quæ a deorum ministro dicta sit. Confer Ag. 597.

976. Novi estis in novo imperio, et putatis vos sedem habitare, quæ expers curæ futura sit. At ego et Uranum et Cronum expulsos vidi. Confer Ag. 165.

979. τυραννοῦντ' pro κοιρανοῦντ' Rob. qui in hac fabulæ parte sæpe interpolatas lectiones exhibuit, ut modo v. 975. Διὸς pro θεῶν. Sic Ag. 532. libri habent τυράννων pro κοιράνων, et Suppl. 80. Διὸς pro θεὸς omnes.

980. μή τί σοι δοκῶ; Vide ad Suppl. 289. Pers. 346. μή σοι δοκῶμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ;

- ΕΡ. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν 985
 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.
- ΠΡ. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
 σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ·
 κρεῖσσον γὰρ, οἶμαι, τῇδε λατρεύειν πέτρα,
 ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. 990
 οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.
- ΕΡ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.
- ΠΡ. χλιδῶ; χλιδῶντας ᾧδε τοὺς ἐμὸν ἐγὼ
 ἐχθροὺς ἴδοιμι· καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω.
- ΕΡ. ἦ καμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾶ; 995
- ΠΡ. ἀπλῶ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς,
 ὅσοι, παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.
- ΕΡ. κλύω σ' ἐγὼ μεμνηνὸτ' οὐ σμικρὰν νόσον.
- ΠΡ. νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.
- ΕΡ. εἴης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς. 1000
- ΠΡ. οἶμοι. ΕΡ. τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται.
- ΠΡ. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

989. Vulgo κρεῖσσον γὰρ οἶμαι, *melius existimo*. Quum vero acerb-
 itatis notionem desideret sen-
 tentia, fortasse rectius ita accipies:
 κρεῖσσον γὰρ ἔστιν, οἶμαι.

990. φῦναι. Mercurio exprobrat
 quod natum sit ad servitutem man-
 cipium. Non est simpliciter pro
 εἶναι. Proximus versus vide ne
 spurius sit.

994. καὶ σὲ δ'. Vide ad v. 952.

995. συμφορᾶς unus liber, quæ
 proba lectio est. Dem. p. 552.
 ἐπαιτιασάμενός με φόνον.

998. κλύω σε κ. τ. λ. Ex verbis

tuis percipio, te non parvo morbo
 delirare. *Odium* intelligit, ut e se-
 quentibus manifestum est. Cum
 autem istud odium in omnes simul
 deos exserat, recte dicitur tanta
 amentia οὐ σμικρὰ νόσος. Libri
 μικρὰν, σμικρὰν Brunckius.

1001. οἶμοι Elmsleius. ὧμοι libri.
 Nihil est ᾧ μοι, quod dedit Schole-
 fieldius. Ceterum solus hic versus
 est inter Æschyli reliquias præter
 Theb. 206. qui in duas personas
 dividitur, quem morem colloquen-
 di præcipue sequutus est Sopho-
 cles.

EP. καὶ μὴν σύ γ' οὐπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

PR. σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ὄνθ' ὑπηρέτην.

EP. ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ἂν χρήζει πατὴρ. 1005

PR. καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.

EP. ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

PR. οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, κάτι τοῦδ' ἀνούστερος,
εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα;
οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχανήμ', ὅτῳ 1010

προτρέψεται με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,

πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.

πρὸς ταῦτα ριπτέσθω μὲν αἰθαλούσσα φλόξ,

λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι

χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω· 1015

γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδ' ἐμ', ὥστε καὶ φράσαι

πρὸς οὗ χρεῶν νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

EP. ὄρα νυν εἰ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.

1003. Sensus est; nondum tamen te docuit moderantiam, quod omnia docere dicis, tempus.

1006. Recte interpretatur Blomf. "Imo certe, Jovi adeo sum obstrictus, ut gratiam ei rependam." Anglice, *Why truly I owe him a favour, that I should repay him one.* Acerba cum ironia dictum.

1007. Junge ὡς δῆθεν ὄντα παῖδα, quasi essem puer. Sic Ag. 1190. παῖδες θανόντες ὥσπερ εἰ πρὸς τῶν φίλων, istud ὥσπερ εἰ alieno loco positum fraudi fuit interpretibus.

1009. πεύσεσθαι Dind. ex duobus libris. Vulgo πενσεῖσθαι. Sup. v. 660. ubi alterius scripturæ vestigium exstat in Robortelli πεύσοισθε.

Sed futurum Atticum semper est πεύσομαι, a πεύθομαι, non autem πενσοῦμαι, quod nisi fallor etiam contra vocis analogiam peccat. Cho. 835. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος, ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἀνδρα πεύθεσθαι πάρα.

1013. αἰθαλούσσα Canterus. Libri αἰθαλούσα. Contracta forma (est enim pro αἰθαλόεσσα) sæpe fraudi fuit librariis. Sic τεκνοῦσα pro τεκνοῦσσα Trach. 308. αἵματος pro αἵματοῦς (Ed. Tyr. 1279. De ἃ ante ρ correpta vide ad v. 731.

1014. Herod. iv. 31. ἔοικε γὰρ ἡ χιών πτεροῖσι. Antig. 114. λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός.

1018. ὄρα νυν εἰ, νετεor ne non interpretatur Herm. ad Philoct. 844.

ΠΡ. ὤπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

ΕΡ. τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε 1020
πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.

ΠΡ. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
εἰσελθέτω σε μήποθ' ὥς ἐγὼ Διὸς
γνώμην φοβηθεῖς θηλύνους γενήσομαι,
καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον 1025
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.

ΕΡ. λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ
λιταῖς· δακῶν δὲ στόμιον ὥς νεοζυγῆς 1030
πῶλος βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·
αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐδενὸς μεῖζον σθένει.
σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις, 1035
οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία

1027. τοῦ παντὸς δέω. Atticis oratoribus est πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Confer supr. v. 982. Rarius est δέω ἐγὼ pro δεῖ μοι, sed illud deesse aliquid, hoc opus esse aliquo, denotat.

1029. κέαρ λιταῖς Rob. et sic Pors. Blomf. Ceteri λιταῖς ἐμαῖς, nec ἐμαῖς omisit Robortellus, qui tamen extra metrum addit ἐμῶν in Theb. 415.

1032. σοφίῃ pro σφοδρύνει Rob. Vide ad v. 979.

1034. μεῖον Dind. ex Stanleii conjectura, comparans ἔλασσον ἢ μηδὲν v. 959. Vulgatum defendit

Censor in Mus. Phil. Cant. i. p. 244. ut nullam rem viribus superat idem valeat quod rebus omnibus infirmior est : comparatque similem loquendi formam Dem. p. 23. οὐδένων εἰς βελτίους, i.e. ἀπάντων εἰς χείρους. Quod nihil est nisi negatio ex hac in alteram clausulae vocem transposita. Videndum tamen, annon brevius dictum sit pro οὐ σθένει μεῖζον οὐδενός, non magis valet, quam nihil.

1036. τρικυμία. Non est tertius quisque fluctus, quasi τρίτον κῦμα, ut vulgo creditur ; neque enim ille

ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
 φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνία φλογί
 Πατὴρ σπαράζει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
 τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. 1040
 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
 ἄψορρον ἤξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι
 πτηνὸς κύων, δαφρινὸς αἰετὸς, λάβρως
 διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
 ἄκλητος ἔρπων δαιταλεὺς πανήμερος, 1045
 κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκθοινήσεται.
 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
 πρὶν ἂν θεῶν τις διαδόχος τῶν σῶν πόνων
 φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
 Αἶδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθῃ. 1050

ceteris major est ; sed *tres continui fluctus*, qui semper fere altiores simul insequuntur, ut cuius tumultuosum mare intuenti videre licet.

1037. ἔπεισι. Metaphoram vide ad Suppl. 463. Notandum elisum ι, quod rarissimum est.

1040. Disjecta ac diffracta rupe ad quam nunc affixus es, obruet te ruina, et quasi arctioribus ulnis amplectetur te cautes, ut quamvis ruptis catenis non tamen ad terram feraris, sed sublimis tenearis.

1041. Tam plane activam vim hic habet ἐκτελευτᾶν, ut mireris interpretes hæsisse in passivo ἐκτελευτᾶσθαι Trach. 170. ubi τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων simpliciter valet τελευτᾶσθαι ἐξ Ἡρ. πόνων, i.e. πόνων τελευτῇ εἶναι.

1045. ἄκλητος δαιταλεὺς, *conviva non invitatus*, oxymoron, ut ἄρδις ἄπυρος sup. v. 898. κῦμα χειρσαῖον Theb. 64. Vide ad Ag. 710. πανήμερος, non statis horis, sed per totum diem devorans. ὅσον πρόπαν ἡμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις Hes. Theog. 525. Noctu enim integrum fiebat jecur.

1048. Apollodorus, II. 5. 11. Ἡρακλῆς κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Κανκάσου τὸν ἐσθίωντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἦπαρ αἰτόν, ὃς καὶ τὸν Προμηθεῖα διέλυσε, καὶ πάρεσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ ἐθέλοντα. Confer Hesiod. Theogon. 521—32. Ceterum venturum esse MESSIAM et descensurum in inferos antiquitus prædictum quis hic non agnoscit?

πρὸς ταῦτα βούλευ· ὥς ὁδ' οὐ πεπλασμένος
ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδῖαν 1055
εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδῖαν
μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
πιθοῦ· σοφῶ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν. 1060

ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
ὁδ' ἐθώυξεν· πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν αἰκές.
πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ' 1065
ἐρεθίζέσθω βροντῇ, σφακέλῃ τ'
ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κρᾶδαῖνοι,
κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ροθίῳ
ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων 1070
ἄστρον διόδους· ἔς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας

1052. Notandum λίαν pro λῖαν ἀληθῶς, quod ex opposito verbo ψευδηγορεῖν supplendum videtur.

1057. οὐκ ἄκαιρα. Vide ad Theb.

1. Suppl. 1044.

1060. πιθοῦ pro πείθου Dindorfius ex quatuor libris.

1064. Elementorum omnium confusionem audacissima oratione provocat Prometheus, ne tum qui-

dem ad obsequium redactus donec Zeus ad extremam vindictam accessit fulgure oppresserit adversarium.

1070. Videtur dicere, vento concervetur mare ita ut cælum contingat; quare delevi punctum vulgo post ξυγχώσειεν positum. Confer κῦμ' οὐρανῶ στήριζον Hippol. 1207.

τοῦμόν ἀνάγκης στερραῖς δίναις·

πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

EP. τοιαῦδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων 1075

βουλεύματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκούσαι.

τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν·

ἢ τοῦδε τύχη, τί χαλᾶ μανιῶν;

ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις

ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων 1080

μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς,

μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώση

βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

XO. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ', 1085

ὅτι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που

τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.

πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;

μετὰ τοῦδ' ὅτι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·

τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον·

κούκ ἐστι νόσος, 1090

τῇσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μάλλον.

EP. ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἀγῶν προλέγω·

μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι

1078. Libri plerique εἰ τὰδ' εὐ-
τυχῇ, alii εἰ δὲ τὰδ' εὐτυχῇ, sed εἰ
τοῦδ' εὐτυχῇ Med. unde præclare
restituit Dindorfius ἢ τοῦδε τύχη.
Conversus enim a generali ad sin-
gularem Promethei conditionem
Mercurius τοῦδε debebat inferre,
præsertim sequente ἀλλ' οὖν ὑμεῖς
γε.

1081. ποι pro που Jac. Tate.

1086. παρέσυρας, oblique et qua-

si inhoneste intulisti.

1092. ἀγῶ Pors. Dind. Libri ἄττ'
ἐγὼ vel ἄτ' ἐγώ. At dubitari possit
an dici soleat ὁ τε pro ὁ vel ὅτι in
tali structura, etsi laudari potest
Hom. II. xv. 130. οὐκ αἶτις ἄτε
φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;

1093. Shakespearus, *Julius Cæ-*
sar, III. 1.

*With Atè by his side,
Cry Havoc, and let slip the dogs of war.*

μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἶπηθ'
ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον 1095

πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γάρ,
κούκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως,
εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας. 1100

ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κούκ ἔτι μύθῳ
χθὼν σεσάλευται·

βρυχία δ' ἤχῳ παραμυκάται
βροντῆς, ἑλίκες δ' ἐκλάμπουσι 1105

στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.

τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν 1110

τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω;

1095. ἀπρόοπτον, *improvisum*, ut προῦπτος Αἴδης. Frequentius est προῦπτον quam πρόσπτον, sed solutas syllabas amavit Æschylus, nec Græcorum auribus placuisset ἄπρουπτος.

1099. ἀπέραντον δίκτυον. Confer ἄπειρον ἀμφίβληστρον Ag. 1353, cui nullus exitus in extrema parte relinquitur.

1103. βρυχία ἤχῳ, *fremitus marinus*, ut ἄλμη βρύχιος Pers. 399. ubi vide Gloss. Epithetum est sæpius de mari usurpatum, non autem a βρῦχάομαι.

1104. ἑλίκες ζάπυροι, *flammei fulguris radii*, ita dicti propter tortuosum cursum, quo fulmen ex nubibus erumpere videtur; unde etiam βόστρυχος vocatur v. 1065.

INDEX.

A.

a ante *πρ* producta, 591.
α δ*α* *pro α* γ*η*, 580.
ἄβατος et *ἄβροτος* confusa, 2.
Accusativus sententiæ subjectus, 575.
 ——— participii post dativum pronominis, 225.
 ——— transeundi, (στείχειν γύν-
 ας,) 727.
ἀδμαντόδετος, 152.
 ——— *ἀκαμαντόδετος*, confusa, 434.
ἄδην, non *ἄδδην*, 601.
ἄδῆριτος, 105.
Ἀδράστεια = *Νέμεσις*, 957.
Ætnæ montis eruptio, 375.
ἀήσυρος, 460.
ἀθέως, 155.
αἰθαλούσσα, -ουσα, confusa, 1013.
Αἰθίοψ ποταμός, *Niger* fluvius, 828.
αἰκίζεσθαι, active, 203.
αἰνίγματα et *ἀπλοῦς λόγος* opposita, 628.
αἴς γ*η*, 441.
αἰχμά, *indoles*, 412.
ἄκκλητος δαιταλὺς oxymoron, 1045.
ἄκρατος, *sævus*, 696.
ἄλεν *pro* *ἄλενε* *per* apocopen, 580.
Amazonum sedes, 739.
ἀμέγαρτος, 411.
ἀναγγέλλειν, *crebro reportare*, 679.
ἀν cum subjunct. non *geminatur*, 789.
ἀνήριθμον γέλασμα quid sit, 90.

ἄνθος πυρός, 7.
ἀνταμείβεσθαι *an* ἐξαμείβεσθαι, 231.
ἀντέστη et *ἀνέστη* confusa, 362.
ἀνύσασθαι, *consequi*, 719.
aoristum de futura actione, 686.
 ——— de subitanea actione, 769.
ἄπαράμυθος, 192.
ἀπέδιλος, *festinus*, 137.
ἀπηύρω, 28.
ἄπλατος, *ἄπληστος*, *ἄπλαστος*, 379.
 915.
ἀπρόοπτος, *improvisus*, 1095.
Ἀραβίας ἄνθος, *corruptum*, 427.
ἄρδς ἄπυρος, 899.
Ἀριμασποὶ, 824.
ἄρκῳ *pro* *ἄρκεῖ μοι*, 639.
ἄρμοι, *nuper*, vox Sicula, 633.
Articulus contemptum exprimens, 963.
 ——— ante præpositionem, 721.
 ——— *pro* οὗτος vel ἐκεῖνος, 242.
ἀρχαῖα, *obsoleta*, 325.
Ἀσις et *Ἀσιας* confusa, 754.
ἀτέραμνος, 198.
Atlantis labor qui fuerit, 357.
ἄφეტος, 684.
ἄφνιδιος, *αἰφνίδιος*, 698.

B.

β et *υ* confusa, 335.
Βόσπορος, 752.
βόστρυχος, de fulgure, 1065.
βούλευμα, *βούλημα*, confusa, 637.
βρύχιος, *marinus*, 1103.

Γ.

γαμεῖ *pro* γαμήσει, 783.
 γε *in deprecando*, 649.
 γεγωνίσκειν, 645.
 γέννα πεντηκοντάπαις, 872.
 γέννημα *pro* γέννησις, 869.
 γῆν *πρὸ* γῆς, 700.
 Γοργόνες, 818.
 Γρῦπες, 823.
 γύης, *non* γύη, 377.
 γυμνάζεσθαι δρόμους, 607.

Δ.

δακρυσίστακτος, 406.
 δᾶπεδον, 848.
Dativus antiquus in -οι, 73.
 δέω ἐγὼ *non pro* δεῖ μοι, 1027.
 δῆθεν ὡς = ὡς δῆθεν, 1007.
 διαμπαξ. *penitus*, 65.
 διαμυθολογεῖν, 907.
 διαμφίδιον μέλος, 566.
 διαστοιχίζεσθαι, 238.
 δρακοντόμαλλος, 818.
 δύρομαι *pro* ὀδύρομαι, 279.
 δυσχερής, *portentosus*, 821.

Ε.

εἶν *producta*, 789.
 εἶδρας *an* ἔδρης, 209.
 εἰ μὴ βλάπτει, *formula urbanitatis*, 204.
 εἵνεκα, *non* οὔνεκα, 353.
 εἰσοιχνεύειν, *Ionica forma*, 122.
 ἐκατογκάρηνον, -ανον, 361.
 ἐλεινός *an* ἐλεεινός, 254.
 ἐλθεῖν τινί, 366.
 ἐλικες *fulguris*, 1104.
 ἐξερυσάμην *pro* ἐξερρυσάμην, 243.
 ἐξηρτημένοι, -υμένοι, 730.
 ἐξωριάζειν *an* ἐνωριάζειν, 17.
 ἐπαινεῖν, *declinare*, 348.

ἐπανδιπλάζω, ἐπαναδιπλάζω, -οίζω, 836.
 ἐπάργεμος, 507.
 ἐπηύρου (ἐπανυρίσκομαι,) 28.
 ἐπιγηθέω, 162.
 ἐπιγλωσσᾶσθαι, 949.
 ἐπὶ Δωδώνης, *genitivi usus*, 676.
 ἐπιθώνουσιν, 73.
 ἐπιτέλλειν, 100.
 ἐπιτολαὶ *et* ἀντολαὶ *quid differant*, 99.
 ἐπίχαρτα, 164.
 ἐπίχειρα, *merces*, 327.
 ἐργάνη *et* ἐργάτις *confusa*, 469.
 εὐξύμβλητος, 794.
 εὔρε *an* ἡῦρε *scribendum*, 96.
 ἐφίεσθαι, *mandare*, 4.

Ζ.

ζεύγλη *et* ζυγὸν *quid differant*, 471.

Η.

ἦ *pro* εἴτε, 800.
 ἡλιοστιβῆς, ἡλιοστιβεῖν, 810.
 ἦ μὴν, *in minando*, 174. 928.
 Ἡσιόνη, 570.

Θ.

θάλπειν, *de teli ictu*, 668.
 ——— *de insania*, 898.
 θεμερῶπις, 136.
 Θέμις *et* Γαῖα *diversæ personæ*, 217.
 Θεμίσκυρα, 743.
 θεόσντος, θεόσσντος, 116. 661.
 Θερμῶδων, 744.
 θράζαι *pro* ταραάζαι, 646.

Ι.

ιότητι = ἔνεκα, 568.
 ἰποῦσθαι, ἵπος, 373.
 ἰσχαίνω, ἰσχαίνω, ἰσχάνω, 277.

K.

Κάνωβος, 865.
 κατασκέλλω, 489.
 Καύκασος, 430. 738.
 κελαινόβρωτος, 1046.
 Κερχινείας ῥέος, 694.
 Κιμμερικὸς ἰσθμὸς, 748.
 κινάθισμα, 124.
 Κισθήνη, 812.
 κίων οὐρανοῦ de Atlante, 357.
 κλήδονες, 494.
 κραιπνόσυντος, 287.
 κρανοῖτο, κραίνοιτο confusa, 219.
 κυκνόμορφος, *canus*, 815.

Λ.

λαιᾶς χειρὸς, 732.
 Λέρνης κρήνη, 695.
 λεωργὸς, 5.
 λίαν *pro* λίαν ἀληθῶς, 1052.
 λοβὸς *jecoris*, 503.
 λωφάω, 27.

M.

Μαιωτικὸς αὐλὼν, 750.
 ——— λίμνη, 426.
 μασχαλιστήρες, 71.
 ματάω, 57.
 μεγαίρειν τινί τινος, 644.
 Medicamentorum genera, χριστὰ,
 πιστὰ, etc. 488.
 μέμψιν ἔχειν, *pro* παρέχειν, 453.
 μῆ, *nonne*? cum indicativo, 980.
 μὴ μελησάτω, *non* μὴ μέλησον, 340.
 μοῖραν νέμειν, 300.
 μουσομήτωρ, 469.

N.

ναρθκοπλήρωτος, 109.
 νηλεῶς *an* ἀνηλεῶς, 248.

νιν pro αὐτά, 55.
 νοσεῖν νόσῳ *vel* νόσον, 392.
 νυκτιφρούρητος, 880.

Ξ.

ξ *an* σ initio vocum prætulerint
 Attici, 39.

O.

ὁ δ' οὖν, *non* ὁδ' οὖν, 956.
 ὀθούνεκα, 353.
 οἶω *pro* οἶομαι, 196.
 ὀκρνοίεις, ὀκριόεις, 289.
 ὀλιγοδρανία, 557.
 Optativus et subjunctivus confusi,
 210. 473. 677.
 ——— *post* οὐκ ἔστιν ὅστις etc.
 299.
 ὅπως cum indicativo, 766.
 ὅρα εἰ, *vereor ne* *non*, 1018.
 ὀργή νοσοῦσα, *iracundia*, 386.
 ὄσφυν, ὀσφύν, 505.
 οὐδενὸς μεῖζον = πάντων μεῖον, 1034.
 οὖν—γε = γοῦν, 330.
 οὔνεκα *et* τοῦνεκα, 353.
 ὄχλος λόγων, 846.

Π.

παρειπεῖν, *persuadere*, 132.
 παρεξίασι, 562.
 παρηγορεῖν, 664.
 παρήγορος *an* -αορος, 371.
 Participium a participio pendens,
 966.
 πασσαλευτὸς, 113.
 πείθειν τινά τι, 212.
 Πελασγία, *Argos*, 879.
 πελώριος, 157.
 πέπρωται cum nominativo perso-
 næ, 520.

πέρα καιροῦ, 515.
 πεύσομαι, non πευσοῦμαι, a πεύθο-
 μαι, 1009.
 πλαθῆναι, πλασθῆναι, πλατὸς, etc.
 915.
 πλὴν et πρὶν confusa, 789.
 Πλούτωνος πόρος, 825.
 ποικιλείμων, 24.
 πολεύμεναι an -οῦμεναι, 663.
 πολυφθόρος, *longe vagus*, 651.
 που encliticum in interrogando,
 762.
 προμηθεῖσθαι, προθυμείσθαι, confusa,
 389.
 Προμηθεὺς proverbialiter pro προ-
 μηθία, 86.
 πρόσειλοι δόμοι, 459.
 πρὸς κέντρα λακτίζειν, 331.
 προσπορπατὸς, 144.
 προσσαίνειν, 854.
 προστρίβεισθαι, 337.
 πρόσχωμα *Nili quid sit*, 866.
 προυσελούμενον, 446.
 πρύτανις, *rex*, 176.

P.

ρ non duplicata, (ἀγνόρυτος, etc.)
 442.
 ραιστήρ, 56.
 ραχία, 732.
 ῥέας κόλπος, *sinus Adriaticus*, 856.
 ρίπαι πετερύγων, 126.
 ρίπτειν λόγους, *effutire*, 319.

Σ.

Σαλμυδησία an -ησσία, 745.
 Σκύθαι νομάδες, 728.
 Σκύθης pro Σκυθικός, 2.
 σταθεντός, 22.
 σύμβολοι, 495.

συνασχαλῶ, 169.
 συνεδρία *avium*, 500.
 σφαγή, *jugulum*, 882.
 σφίγγω, *fungo*, 58.
 σφριγάω, σφνδάω, 388.
 σχεθεῖν an σχέθειν, 16.

T.

ταῖς et ταῖσδε confusa, 152.
 τεκμαίρειν, *ostendere*, 623.
 Τηθὺς πολύτεκνος, 140.
 Τιτὰν, 435.
 Τιτανίς, 893.
 τλησικάρδιος, 165.
 τοῖος—ός, 929.
 τοιούτον, non τοιούτο, 820.
 τοῖσι et τοισίδε confusa, 152. 242.
 τὸν πράσσοντα et τοὺς πράσσοντας
 confusa, 271.
 τότ' ἤδη, 932.
 τοῦ μὴ pro simp. τοῦ, 243.
 τρικυμία *quid sit*, 1036.
 τρόχης, *nuntius*, 962.
 Τυφῶς, 362.
 τυχεῖν, *accidere*, 354.

Υ.

ὕβριστης ποταμός, 736.
 ὑπερβάλλειν cum genit. 944.
 ὑπερσχόντες, ὑπερέχοντες confusa,
 221.
 ὑποστενάζειν, *gerens gerere*, 439.
 ὑποσυρίζειν, 126.
 ὑπουργεῖν χάριν, 653.
 ὑψηλόκρημνος, 5.

Φ.

φαναὶ εὐφροσύναι, 547.
 φεψαλῶ, 370.

φλῦσαι, 512.
φοιτάλλεος pro φοιτάλεος, 614.
φόνος et φόβος confusa, 363.
Φορκίδες, 813.
φρενοπληγής, 897.
φρενόπληκτος, 1075.
φρουρεῖν πέτραν, 31.
φρούριον, *res præcavenda*, 820.

X.

χαλινοὶ = δεσμά, 573.
Χάλυβες, 734.
χάρις ἄχαρις, 555.
χαριτογλωσσεῖν, 300.
χειρωναξία, 45.

χερνήτης, *orifex*, 912.
χρίειν, *pungere*, 578.

Ψ.

ψαίρειν, 402.
ψάλια, 54.
ψάμμη = ψάμμος, 586.
ψελλός, 835.

Ω.

ὠκεανός, *terram ambiens*, 142.
ὡς cum indicativo, *in which case*,
161. 766.
— pro ἢ ὡς, 647.
ὠφέλειν cum dativo, 350.

CORRIGENDA.

v. 5. λεωργόν. Α λεώς, non a λέως, formatum putat DONALDSON, *New Cratylus*, p. 393, quod valeat λιτουργόν, i.e. λειτουργόν = πανούργον.

v. 371. Vox ἄωρος occurrit Od. XII. 89. et ab α et ωρα, non ab αείρω, ut ἀπήωρος, derivatur.

v. 540. Scribendum

βουφόνους παρ' Ὀκεανοῖο [πατρὸς ἄσβεστον] πόρον. Spuria esse verba uncis inclusa ex tribus argumentis apparet; 1. in scholiis omissa sunt, περὶ τὸν τοῦ ὠκεανοῦ πόρον. 2. Integra est versus antistrophici sententia. 3. Deest ἄσβεστον in uno codice, Blomfieldio Q, sc. Neapolitano.

v. 569. ἰότητι γάμων. Male explicavi *nuptiarum consensu*. Nam valet simpliciter ἕκατι vel ἕνεκα, sc. χάριν γάμων, ut Od. XI. 384. ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός. Legentibus quæ præclare scripsit Vir Doctus, J. W. Donaldson, (*New Cratylus*, p. 351. seqq.) de ἕκατι et ἕνεκα, quæ adverbia *unitatis* notionem continere demonstravit, apparebit ἰότητι ab antiquo ἰός, *unus*, formatum esse, quæ vox occurrit Il. VI. 242.

Princeton University Library

32101 055575755

